

Hồng Kim

Đêm Về Hoa Quỳnh Nở

Phần I

Khoác chiếc ba lô nhỏ màu đen lên vai, Trúc Phương nhảy chân sáo ra phòng khách . Cô hơi khựng người khi thấy ba cô đang ngồi đối diện với 1 người đàn ông lạ . Người khách ăn mặc sang trọng và lịch sự .

Trúc Phương cúi đầu lễ phép:

- Cháu chào bác .

Ông Trường An tròn mắt:

- Trúc Phương! Con chào gì lạ vậy ?

Tới lượt Trúc Phương nhú mày:

- Sao lại lạ hả ba ? Bạn của ba, con không chào thế, ba lại mắng con hỗn hào .

Ông Trường An lắc đầu:

- Con thiệt . Nói hoài vẫn không bỏ tật hấp tấp . Trước khi muốn chào ai, con phải nhìn chứ! Đây là Mạc Vũ, con trai bác Mạc Đình bạn thân của ba . Mạc Vũ là Cali trở về thăm quê hương . Cậu ấy sẽ ở lại gia đình ta . Con tới làm quen đi .

Trúc Phương le lưỡi . Cô thấy mình đúng là hấp tấp như lời ba nói . Khẽ liếc mắt về phía Mạc Vũ, bắt gặp ánh mắt anh ta cũng đang nhìn cô đầy tinh quái . Trúc Phương nghe tức cười nhưng không dám . Mạc Vũ tỉnh bơ, nét mặt anh ta thật lạnh lùng . Cứ như câu chào của Trúc Phương chẳng xi nhê gì tới phong độ của anh ta .

Trúc Phương hơi bất mãn . Cô ý thức được vẻ đẹp của mình . Và hàng tá con trai trường đại học Ngoại thương muốn kết bạn với cô, sẵn sàng đưa đón cô, chiều theo mọi ý thích của cô . Vậy mà, tên Việt kiều này lại tỏ vẻ coi cô dưới tầm mắt hần . Thiệt tức .

- Hân hạnh được quen em, Trúc Phương!

Hân hạnh được quen em, Trúc Phương!

Giọng nói Mạc Vũ vang lên . Hần có giọng nói âm kinh khủng . Cô thâm nghĩ .

Đặt bàn tay nhỏ bé của mình trong tay Mạc Vũ, Trúc Phương khẽ khàng:

- Dạ! Không dám .

Bàn tay Mạc Vũ cũng mềm như tay con gái . Trúc Phương mỉm cười . Cô chủ động xiết tay hắn . Mạc Vũ nhăn mặt . Anh không nghĩ Trúc Phương dám "dằn mặt" mình! Nhưng cái xiết tay nhẹ hều của cô bé, muốn gãy hết những ngón tay anh . Mạc Vũ thoáng chau mày, rồi anh lại điềm nhiên:

- Trúc Phương có bàn tay thật ... nóng!

Biết Mạc Vũ bóng gió mình, Trúc Phương hơi nhếch mép:

- Đã là con người, còn hơi thở và nhịp đập trái tim, da thịt ai không ấm chứ . Trừ ma!

Dứt câu, cô quay sang ông Trường An nhỏ nhẹ:

- Thưa ba, con xin phép .

Ông Trường An hắng giọng:

- Nhà có khách, con lại đi đâu nữa ?

Trúc Phương xụ mặt:

- Chiều qua con đã xin phép ba . Hôm nay lớp con tổ chức liên hoan cuối năm .

- Chiều qua con đã xin phép ba . Hôm nay lớp con tổ chức liên hoan cuối năm .

- Ấy da! Chỉ là buổi liên hoan thôi mà . Vắng con, bạn bè vẫn tổ chức được . Mạc Vũ vừa ở nước ngoài về . Con nên ở nhà giúp anh Vũ thu xếp phòng ở .

Trúc Phương bặm môi:

- Việc thu dọn phòng, đã có Hà Hương, chị ấy vẫn làm thường xuyên mỗi khi nhà có khách . Bạn bè đang chờ con, con không đến coi sao được hả ba ?

Ông Trường An sầm mặt, nhưng Mạc Vũ đã đỡ lời:

- Bác đừng lo, cháu sẽ tự thu xếp được . Ở bên kia, ba má cháu luôn để cháu tự lập . Cháu đã quen rồi . Bác nên để Trúc Phương đi với bạn .

Ông Trường An cười cười:

- Vậy cũng được . Ngày mai con bé sẽ giúp cháu trong việc thăm lại thành phố .

Quay sang Trúc Phương, ông dễ dãi:

- Còn chưa chịu cảm ơn cậu Vũ sao con gái .

Trúc Phương bĩu môi . Ánh mắt cô sắc lẹm như muốn cắt nhỏ Mạc Vũ thành trăm mảnh . 1 sự đe dọa chết người trong ánh mắt khá đẹp của cô gái . Mạc

Vũ nghĩ .

Anh nghe Trúc Phương đã dứt:

- Cảm ơn anh!

Giọng nói chưa dứt, người đã ra tới ngoài cửa .

- Con đi thưa ba .

Ngọt ngào và lễ phép, Mạc Vũ thầm nghĩ .

Nhìn qua ai không tin Trúc Phương hiền lành, ngoan ngoãn chứ . Về thực hiền là lớp vỏ bọc khá chắc chắn của cô bé bướng bỉnh .

Mạc Vũ vu vơ nghĩ và cười 1 mình .

Trúc Phương thở phào như trút được gánh nặng . Cô phóng xe tới điểm hẹn với bạn bè cùng lớp .

Niềm vui như biến mất khỏi khuôn mặt vốn tếu táo thường ngày của cô . Dù cô vẫn vui vẻ nói cười, tham gia cùng bạn bè đủ trò chơi . Nhưng, nó giống sự gượng ép . Bởi hình ảnh Mạc Vũ cứ lẩn quẩn trong đầu cô . Bực bội!

Trúc Phương mím môi:

- Đã thích thì ta sẵn sàng tiếp! Hừ!

Nhật Thủy ngó sát vào mặt Trúc Phương, khẽ cười:

- "Công chú" nhỏ, làm bầm gì như đọc kinh Coran vậy ? Đừng bảo với tao, mày vừa xin vô đạo Thiên chúa nhé .

Trúc Phương nhăn nhó, kêu lên:

- Con khi, kỳ cục quá . Tự dưng nhìn mặt người ta chăm bằm . Tao rất tiếc vì sự lười biếng học bài . Nếu siêng 1 chút, chắc chắn tao xin Cha theo Đạo liền . Đảm bảo Cha không chê .

Nhật Thủy tung tung:

- Mày kỳ thì có . Tao nói có sách, mách có chứng . Ngày hôm nay mày ở đây nhưng hồn vía mày ở trên mây trên gió . Điều này chẳng bao giờ xảy ra với 1 "công chúa" thích làm nũng người khác . Phải mày đang bị 1 ngôi sao nào đó xẹt đúng tim ?

Trúc Phương hét nhỏ:

- Mày chỉ giỏi nói lung tung . Tao thấy tao vẫn bình thường .

- Bình thường à ? Bình thường mà tự nhiên cái nói "thích ... thì ... tiếp"?

Trúc Phương tỉnh bơ:

- Chỉ thế thôi . Mày làm như động thiên sụp địa vậy . Tao bây giờ tỉnh

thoảng thích đối thoại 1 mình . Chả lẽ không được ?

Nhật Thủy cong môi:

- Tao không tin .

- Tùy mày .

Vừa lúc Thủy Tiên xà xuống:

- 2 đứa mày tranh luận chuyện gì thế ?

Trúc Phương nhìn Thủy Tiên:

- Mày đúng là lão ăn số 1 . Tên Long coh mày nguyên bịch snack tôm . Vậy mà ăn 1 mình, kinh dị .

Thủy Tiên xòe tay:

- Khỉ ạ! Tao đã ăn tí nào đâu . Phần 2 đứa tụi mày nè .

- Biết thế là tốt . Tên Long công nhận ga lăng với mày ghê .

Thủy Tiên đỏ mặt:

- Tao coi Long như tụi mày thôi . Mẹ tao nói, phải học đã . Nếu mẹ biết tao có bạn trai sớm, bà sẽ quản chế tao . Tao không được thoải mái như Trúc

Phương .

Trúc Phương cau mày:

- Tao mà thoải mái ? Hồng dám đâu . Ba tao khó gấp 3 lần mẹ mày đấy .

Thủy Tiên cười cười:

- Ngoại trừ thầy Giang Nam phải không ?

Nhật Thủy kêu lên:

- Chết thật, nãy giờ tao quên mất tiêu . Thầy Nam nhẩn, tối nay bọn mình đến nhà thầy đấy .

Trúc Phương tròn mắt:

- Có chuyện gì à ? Tại sao hôm nay thầy Nam không tham gia sinh hoạt với lớp mình ?

Thủy Tiên tủm tỉm:

- Con này hỏi lạ . Mày là lớp trưởng, nhiệm vụ của mày là phải mời thầy chủ nhiệm . Lẽ ra câu này tụi tao phải hỏi mày đấy .

Trúc Phương cắn môi:

- Tao đã mời thầy . Còn đi hay không là quyền của thầy ấy . Tao làm sao biết ?

Nhật Thủy hát cảm:

- Nè! Khai thật đi, phải mày với thầy Nam có chuyện gì ?

- Chuyện gì là chuyện gì ?

Thủy Tiên nhìn Trúc Phương:

- Hay, thầy Nam buồn thái độ của ba mày bữa kia ?

Trúc Phương thở dài:

- Làm sao tao biết được . Tụi mày cũng biết, việc tao quen thầy Nam bị ba tao phản đối và cấm cản cỡ nào .

Thủy Tiên cắn môi:

- Hôm ấy, thầy Nam có vẻ bàng hoàng và đau đớn lắm, khi ba mày không ngại miệng nói móc méo thầy .

- Ủ! Tao không ngờ bác An lại tỏ thái độ khinh miệt thầy Nam 1 cách thái quá . Nhìn thầy Nam hôm ấy, tao nghĩ, nếu không phải trong vai 1 "ông giáo" chắc thầy đã phản kháng bác An quyết liệt .

Trúc Phương ôm đầu:

- Vì chuyện này, tao và ba tao đã xảy ra chiến tranh .
- Con thái độ của mẹ mày ?

Trúc Phương rầu rĩ:

- Mẹ như chiếc bóng của ba . Ba tao nói sao mẹ tao nghe vậy . Dù biết sai, mẹ tao vẫn im lặng phục tùng . Mẹ tao không giúp gì cho tao cả . Nhưng tao hiểu . Ý ba tao là ý trời . Ba đã quyết thì mẹ cũng xuôi chiều theo ba mà thôi .

Thủy Tiên thở dài:

- Khó nhỉ . Nhưng ... Phương này, hình như ba mày rất kết tên Long quậy .

Nhật Thủy xì dài:

- Đơn giản vì nhà thằng Long giàu . Ba nó làm giám đốc ngân hàng . Hơi tiền, dù lạnh vẫn đủ sức quyến rũ mà .

Trúc Phương nhăn mặt:

- Trời ạ! Thằng Long kết Thủy Tiên . Tao cứng quá, lại đối nghịch với Long, nó chẳng ưa tao đâu . Còn ba tao nghĩ gì, kệ ông .

Thủy Tiên xụ mặt:

- Nói như Nhật Thủy, nghĩa là tao cũng ham mác giàu à ? Nhà tao, tuy chẳng có vai vế gì trong xã hội, nhưng ba mẹ tao dư sức nuôi tao sung sướng hết đời .

- Tao không nói mày . Tao nói người ta kia .

- Nhưng tao và Long là bạn . Không thể ngoại trừ .

- Mày đẹp bết tính tự ái đi Tiên.

Trúc Phương kêu nhỏ:

- 2 đứa mày đừng gây nhau vì 1 việc không đáng gì được không ? Tao đang rầu muốn chết, nghe 2 đứa cãi nhau nữa tao dám vô bệnh viện tâm thần quá .

Nhật Thủy chột nháy mắt:

- Quên nữa, hồi sáng, tao chạy tới rủ mày c o 1 tên lạ hoắc lạ huơ đứng trong cổng nói mày đã đi rồi . Hắn là ai ?

Trúc Phương thờ ơ:

- 1 tên Việt kiều, con của bạn ba tao . Hắn vừa về nước, và đến ở nhà tao .

Nhật Thủy trợn mắt:

- Ở nhà mày ?

- Ừ!

- Ba mày hay đấy . Độc chiêu này nhất định cả Long và thầy Nam đều bị ba mày quăng vô sọt rác . Việt kiều là số 1 .

Trúc Phương cau kinh:

- Tao không biết đằng sau cái gọi là "ở nhờ" của hấn nhằm mục đích gì . Tụi mày cũng biết tao rất ghét tụi "nửa tây nửa ta" ấy .

- Nhưng ba mày thì không ? Và một hiện nay, mấy ông cha bà mẹ tụi mình khoái có người thân là Việt kiều . Xa hơn nữa càng tốt .

- Tao đang bực mình . Mày đừng chọc tao nữa được không ?

Thủy Tiên hỏi Nhật Thủy:

- Hấn được mấy phết ?

- Cao ráo, đẹp trai, giàu đời 1 chút . Kiểu cách ấy, tao nghĩ con Phương mới là đối thủ .

Thủy Tiên nhăn mặt:

- Vậy còn thầy Nam ?

- Ai biết trái tim nhỏ Phương ?

Trúc Phương hát cảm:

- Mà thích Mạc Vũ phải không ? Lúc nào đến nhà đi, tao giới thiệu cho 2 người làm quen . Tao có Nam đủ rồi .

Câu chuyện giữa 3 cô gái sẽ còn dang dở nếu không có Long cùng mấy nhỏ bạn đi tới . Trước khi hòa nhập vào cuộc vui với lớp, Nhật Thủy còn bỏ nhỏ vô tai Trúc Phương:

- Mà nói thì giữ lời à nhen . Tao nhất định sẽ ghé rủ mày đi học nhiều hơn .

Trúc Phương gật đầu . Cô thoáng nghĩ đến nụ cười khinh bạc của Mạc Vũ và khẽ thở dài . Sự có mặt của Mạc Vũ trong nhà cô chẳng biết may hay rủi nữa!

o O o

- Trúc Phương! Mẹ muốn nói chuyện với con .

Đang đi về phòng, Trúc Phương nghe tiếng bà Phương Hà, cô dừng lại:

- Có chuyện gì hả mẹ ?

Bà Phương Hà sánh vai con gái:

- Hôm nay con đi chơi vui chứ ?

- Dạ! Vui lắm mẹ ạ . Tụi nó bắt nhóm con phải "đạo diễn" 1 món ăn . Con chẳng biết làm gì ngoài việc lật rau . Có lẽ, mai mốt con phải học thêm cách nấu ăn, làm bánh mẹ ạ .

Bà Phương Hà thông thả:

- Con không cần mất thời gian vào những việc vặt ấy . Con chỉ nên học hỏi thêm kinh nghiệm kinh doanh . Sau này, có gia đình riêng tư rồi, con giúp chồng điều hành công ty . Mẹ nghĩ vậy cũng bận rộn lắm rồi .

Trúc Phương cười nhẹ:

- Con nhớ hồi trước, mẹ hay rầy la con, nên hiền thực nhu mì, con gái phải biết tề gia nội trợ giỏi mới mong giữ được hạnh phúc . Sao bây giờ mẹ lại thay đổi ?

- Tại xã hội bây giờ vượt xa thời mẹ ngày trước .

- Mẹ giải thích đơn giản quá . Nhưng con không muốn thế . Con gái mà không biết nấu nướng, không biết cắm 1 lọ hoa cho ra hồn . Thật chẳng ra sao cả . Thủy Tiên và Nhật Thủy giỏi lắm . 2 đứa nó làm được cả bánh bột lọc Huế thật ngon . Con không thể thua tụi nó .

Bà Hà cười nhẹ:

- Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh . Mẹ nghĩ sau này con vẫn sung sướng, đủ đầy, tất nhiên con đã có người phục vụ mà .

Trúc Phương nhìn mẹ:

- Nếu con khổ thì sao ?

- Không bao giờ có chuyện ấy .

- Ai biết trước được số phận mình chứ . Cuộc đời không phải là dòng sông phẳng lặng đâu mẹ . Dù muốn lặng lẽ cỡ nào, khi trời nổi gió, mặt sông vẫn nổi sóng dữ dội và phũ phàng . Con muốn có sự chuẩn bị trước, để khỏi bị hững sau này .

Bà Phương Hà răn giọng:

- Điều con nói, tất nhiên đúng . Riêng con, nếu con nghe lời ba mẹ, mẹ nghĩ, con không bao giờ khổ . Nhất định thế .

Trúc Phương chau mày:

- Thật ra, mẹ muốn nói với con chuyện gì ?

Bà Phương Hà giả lả:

- Không có gì quan trọng cả . Mẹ thấy con đi chơi cả ngày, sợ con mệt, nên quan tâm tới con thôi .

Trúc Phương cười tươi:

- Cám ơn mẹ . Con không sao cả đâu . Bằng cớ là con vẫn khỏe mạnh đứng trước mẹ đây nè . Mỗi tội, con buồn ngủ kinh khủng mẹ ạ . Nếu không có gì, con xin phép mẹ, con về phòng nha .

Bà Phương Hà bối rối:

- Phương! Con nghĩ sao về việc ba con để Mạc Vũ tới ở trong gia đình ta .

Trúc Phương nhún vai:

- Mẹ bảo con phải nghĩ sao bây giờ ? Anh ta là con trai của bạn ba mẹ . Con không có quyền gì trong việc cho hay không cho anh ta ở đây .

Bà Phương Hà nhỏ nhẹ:

- Thật ra, gia đình Mạc Vũ đã từng đối xử rất tốt với ba mẹ . Nói chính xác hơn, ba Mạc Vũ là người đã giúp ba con trong bước đầu khởi nghiệp .

- Mẹ nhắc điều ấy với con để làm gì ? Nhà mình còn dư nhiều phòng . Ba mẹ là chủ gia đình, cho ai ở là quyền ba mẹ . Con không có ý kiến . Con rất mệt . Xin lỗi mẹ, con muốn ngủ .

Bà Phương Hà thở dài:

- Thôi được! Con về phòng nghỉ đi . Ngày mai mẹ con mình sẽ gặp nhau .

Bực bội, Trúc Phương nện gót giày thật mạnh trên hành lang . Cô không lạ gì tính ba mẹ . Đã hơn 1 lần ba mẹ cô "tỏ thái độ coi thường" thầy Nam, khi biết cô quý mến thầy .

Việc Mạc Vũ tới ở nhà cô, thật ra là gì ? Có phải ba mẹ muốn Mạc Vũ quan tâm tới cô, bởi anh ta giàu, Việt kiều mà . Dĩ nhiên 1 thầy giáo dạy Toán như thầy Nam, làm sao bằng .

Nằm xoài người lên giường, Trúc Phương nghe mệt mỏi . Nhưng cô không thể ngủ . Nghĩ tới buổi tối nay, cô không hiểu mình sẽ nói với Nam điều gì! Dù tận cùng con tim bé nhỏ cô rất yêu anh .

Cuối cùng, không chịu được nổi bứt rứt trong người, Trúc Phương đành rời chiếc giường . Cô tới bên bàn học, lấy cây đàn Ghita, ngồi nơi ban công, so dây dạo bản tình ca:

"Ai nhớ ai tình như đã mất . Lòng chơi vơi giữa chốn xa lạ . Người nơi đâu bao giờ trở lại . Em xa rồi giờ chỉ còn nỗi nhớ .

Ai nhớ ai tình như đã mất . Ngày xa xưa khắp lối đi về, tình đôi ta mang đầy kỷ niệm . Em xa rồi lòng thật buồn mênh mang .

Có những lúc em ngồi 1 mình . Lòng xao xuyến nước mắt rơi thật nhiều .

Nay em còn nhớ, khi xưa có ai chờ ai .

Ghé đá vắng em thật buồn . Ngày xưa đó góc phố sao hiền hòa . Nay em xa rồi, chỉ còn anh với anh ."

Giọng Trúc Phương thật buồn . Lời ca đã hết cô vẫn dạo nhạc .

- Hay tuyệt!

Tiếng nói vang lên, khiến Trúc Phương cau mày . Cô tì cầm lên thành đàn, mắt nhìn kẻ vừa buông lời bình luận .

- Thì ra là anh . Ai cho phép anh nghe trộm .

Trúc Phương chát chúa .

Mạc Vũ bình thản:

- Cô bé dùng lời hơi quá đấy . Hết thấy mọi người trên thế gian này, được Thượng đế ban cho đôi tai để nghe mọi âm thanh ngọt ngào, réo rắt, hay dữ tợn găm thét của thiên nhiên quanh mình . Nghe để cảm nhận . Như vừa rồi, vô tình tiếng đàn và lời ca của cô bé khiến tôi xao xuyến . Lời ca của cô bay khắp căn nhà này, ai cũng nghe được . Sao lại nói tôi nghe trộm ?

- Hừ! Tôi tự biết khả năng của mình, không cần đến những lời nịnh nọt của anh đâu .

Mạc Vũ nhếch môi:

- Tôi mà thèm nịnh cô à ? Tôi chỉ nói đúng điều mình cảm nhận được . Cô chẳng là gì để tôi phải hạ mình cả .

Trúc Phương hơi què . Cô sầm mặt:

- Tạm thời anh đang tá túc ở nhà tôi .

- Thì đã sao ? Nếu điều ấy khiến cô khó chịu tôi sẽ dọn về khách sạn ở .
Đừng dọa chứ .

Nhìn vẻ mặt Mạc Vũ và giọng nói lạnh băng của anh, Trúc Phương hiểu, hẳn ta dám làm chuyện gì hấn muốn .

Lạy Chúa, nếu vì cô mà hấn bỏ đi, chắc chắn ba cô sẽ trừng trị cô thẳng tay . Chưa chừng cô còn bị ăn đòn nữa . Và mẹ cũng bị ba mắng vì không biết răn dạy cô . Bị đòn 1 lần để cho biết cái đau của da thịt, có lẽ cô cũng ráng chịu đựng . Nhưng cô không muốn mẹ vì cô mà bị mắng vô cớ . Lâu nay mẹ đã chịu đựng ba nhiều lắm rồi .

Cấn môi, Trúc Phương thở dài:

- Với tôi, việc anh ở đây hay không cũng không mắc mớ gì đến tự do của tôi . Nhưng, ai không thích mình có khoảng trời riêng của mình chứ . Tôi nghĩ anh cũng vậy thôi . Rất tiếc, anh là con bác Mạc Đình . Bác Đình ngày trước rất quý tôi . Bây giờ, việc giúp anh có 1 mái gia đình trong những ngày ở lại

Việt Nam, tôi nghĩ, đó cũng là thành tâm của tôi với ba anh .

- Nghĩa là, cô không từ chối ?

- Tôi chưa hề nói câu ấy . Và cũng không có quyền từ chối . Bởi đây là nhà của ba tôi . Tôi cũng như anh thôi, đang sống nhờ trong căn nhà của ba mẹ mình .

- Cô thật khéo nói . Nhưng nè, cho phép tôi được tò mò . Bài ca cô vừa hát, buồn quá . Chả lẽ cô đang có tâm sự ?

Trúc Phương cau mày:

- Chả lẽ tất cả những người hát bài hát buồn đều mang tâm sự buồn tình cả hay sao ?

- Tôi không nói thế . Chỉ muốn đề cập tới mình cô thôi . Tôi thấy tính tình cô vui vẻ, có chút kiêu hãnh, bướng bỉnh nữa . Với cá tính ấy, những bài ca cô hát phải mạnh mẽ, vui nhộn . Đằng này ...

Trúc Phương cong môi:

- Anh đừng lời được rồi đây . Có cần tôi quảng cáo dùm, anh có tài bói tướng không ? Dân Việt Nam vốn tò mò, muốn biết trước hậu vận tương lai, vẫn còn nhiều đấy . Đảm bảo anh sẽ kiếm tiền rất nhanh .

Mạc Vũ cười cười:

- Nếu có dịp, nhất định tôi sẽ nhờ cô bé . Tiếc rằng thời gian cho lần về thăm quê này của tôi không nhiều .

Hà Hương, cô gái giúp việc xuất hiện nơi đầu hành lang:

- Chị Trúc Phương, bà chủ nói, đã tới giờ dùng cơm tối . Chị mời ông Mạc Vũ xuống ăn cơm ạ .

Trúc Phương gật đầu:

- Hà Hương nói dùng tôi với ba mẹ . Tối nay tôi có giờ học vi tính . Ăn cơm sẽ trễ mất .

Quay sang Mạc Vũ, cô nhỏ nhẹ:

- Ba mẹ tôi mời ông xuống dùng cơm .

Mạc Vũ ngần ngừ:

- Cô không cùng ăn với gia đình à ?

Trúc Phương lắc đầu:

- Tôi mà ăn, e rằng anh sẽ thêm đề tài để "tâm phục" tôi mất .

- Cô nói gì, tôi không hiểu ?

Trúc Phương đứng lên, nheo mắt:

- Có gì khó hiểu đâu . Bình thường tôi có tật háu đói ghê gớm . Không ăn không chịu được . Nên mỗi lúc cận giờ học, tôi ăn bằng cả tay ... và nuốt nữa . Đó đâu phải là hình tượng đẹp đúng không ? Tôi ăn như thế trước mặt ba mẹ tôi quen rồi . Hôm nay có anh, tôi đành nhịn đói đi học, cho hiện thực đây .

Dứt lời cô cười dòn tan, và chạy vào phòng . Mạc Vũ ngăn người trước giọng cười trong vắt của cô . 1 chút gì thoáng qua thật nhẹ trong trái tim anh . Ba mẹ anh quả không chọn lầm người . Trúc Phương xinh đẹp, thông minh, nhưng không "dễ thương" chút nào . Muốn giữ được bờ môi cô bé khỏi nói lời "nanh nọc, ngoa ngoắt" không phải là điều dễ!

Ông Trường An tức giận, khi Hà Hương nói Trúc Phương không ăn tối:

- Con nhỏ ngày càng rắn mắt, khó dạy . Tất cả cũng tại bà quá nuông chiều nó .

Bà Phương Hà nói nhỏ:

- Ông không nên trách ngược tôi như vậy . Trúc Phương là đứa con hiếu thảo . Nó luôn biết nghe lời cha mẹ . Những giờ học của con bé ông cũng biết cả . Nó không bao giờ chịu bỏ . Dù nhịn đói để đi học .

Ông Trường An gất gỏng:

- Bỏ 1 buổi chết chóc gì chứ .

Trúc Phương đi vô, cô cúi đầu:

- Ba lại bực mình con à ?

Ông Trường An lừ mắt:

- Con nghỉ buổi học hôm nay đi . Mai nhờ con Tiên chỉ lại . Mạc Vũ vừa về Việt Nam, cậu ấy cần có bạn . Ba không tin là con không biết phép lịch sự .

"Ba mình đúng là mê anh ta mất thôi . Trước giờ có khi nào ba khuyên mình nghỉ học đâu . Gã Việt kiều này thật rách việc ."

Dù tức điên người, Trúc Phương cũng chỉ dám nghĩ thầm trong bụng .

Cô mỉm cười lễ phép:

- Ba à! Nếu hôm khác, con sẵn sàng nghe lời ba . Vì con cũng đói muốn chết đây nè . Hôm nay mẹ cho làm toàn đồ ăn ngon cả . Không được ăn, con tiếc lắm chứ . Nhưng con đành chịu thôi . Hôm nay con có giờ kiểm tra thực nghiệm trên máy . Con không thể nghỉ ba ạ .

- Con không coi trọng ba .

- Ai da, ba lại kết tội oan cho con rồi . Ba của con luôn là số 1 . Hơn hẳn cả

mẹ nữa đây . Ngày mai chủ nhật, con sẽ giúp anh Vũ đi thăm lại thành phố, nếu anh ấy muốn .

Ông Trường An tươi nét mặt:

- Con nói thì nhớ lời đây . Ba sẽ không tha thứ nếu con giở trò ma giáo nữa .

Trúc Phương cười toe:

- Con nhớ mà ba .

Nghiêng đầu nhìn lướt qua bàn ăn, cô hít hà, chép miệng:

- Thơm kinh khủng .

Dứt câu, Trúc Phương thò tay vô đĩa nem, nhón 1 miếng cho vô miệng .

Bà Phương Hà la khẽ:

- Ấy da! Con gái gì ...

- Mà hư thế hả mẹ . Tại mẹ cả đây . Con không kẹt giờ kiểm tra, nhất định chịu để ba mẹ mắng là hư, để được ăn . Xin phép, con đi đây .

Ông Trường An kéo tay Mạc Vũ:

- Ngồi xuống dùng cơm đi cháu . Con bé bướng lắm . Nó luôn làm bác bực mình . Nhưng không giận nó được .

Mạc Vũ cười nhẹ:

- Tuổi trẻ mà bác . Con gái có cá tính là bông hoa đẹp toàn vẹn . Cháu nghĩ Trúc Phương không làm buồn lòng ai bao giờ .

Ông Trường An cười cười:

- Con bé dữ lắm, không hiền đâu . Cháu liệu trị nổi nó không ? Bác cho đấy .

Mạc Vũ cũng cười:

- Cháu không dám nhận đâu bác . Trúc Phương nghe được, cô bé lại buồn bác cháu mình . Bác cứ để cô ấy tự nhiên như trước giờ . Điều gì đến, nó sẽ đến bác ạ .

- Tùy cháu . Bác chỉ có mình nó, bác không muốn sau này con bé khổ .

Bà Phương Hà nhỏ nhẹ:

- Kìa ông! Để cháu nó ăn chứ . Chuyện này cháu Vũ còn ở đây lâu, thời gian sẽ là cơ hội cho 2 đứa hiểu nhau . Thời buổi bây giờ mình đâu ép buộc được con cái .

Ông Trường An xẵng giọng:

- Bà luôn giữ giọng nói, để cho con nó leo lên đầu nó đi ấy . Thời nào thì con cái cũng không thể cãi lời cha mẹ . Tôi cho bà rõ, ngoài đám bạn gái học cùng Trúc Phương, bà không được để nó quan hệ với bạn trai, như kiểu ...

Bà Hà gắt lên:

- Ông hay thiệt, tự dung nói chuyện gì đâu không . Con nó lớn rồi, cũn gphải có bạn bè . Như ông đấy, sao ông không chọn thư ký trợ lý là con trai đi .

Ông Trường An đỏ mặt:

- Công việc làm ăn bây giờ khác ngày xưa . Bà thật chẳng biết gì cả .

Mạc Vũ cười cười:

- 2 bác bạn tâm làm gì chuyện Trúc Phương . Cô bé ấy tuyệt vời với bọn đàn ông tụi cháu bởi cá tính đặc biệt của mình . Nhưng cô ấy không dễ bị đốn ngã đâu . Học trò thì không thể không có bạn bác ạ . 2 bác mau dùng com đi, kéo nguội .

Ông Trường An giả lả:

- Uống với bác ly bia này đã cháu . Bác rất vui và yên lòng, nếu sau này con gái bác được trở thành bạn thân của cháu .

Mạc Vũ tủm tỉm:

- Cháu cũng rất mong điều ấy đến với trái tim cháu bác ạ .

Bữa ăn tối cuối cùng cũng diễn ra thật vui vẻ, bởi cách kể chuyện khá hấp dẫn của Mạc Vũ về gia đình anh ở phía bên kia .

o O o

Thủy Tiên kêu lên khi thấy Trúc Phương chạy xe vào:

- Cuối cùng công chúa cũng ra được tổ ấm của mình rồi . Không gặp trở ngại gì hả ?

Trúc Phương hát cảm:

- Ba mẹ luôn tin tao và không bao giờ can gián vô lịch học tập của tao .

- Nếu ba mày biết con gái cưng đang vượt rào cản, tường cấm, thì điều gì sẽ xảy ra nhỉ ?

- Cùng lắm là bị đòn .

- Bị đòn à ? Nói vậy nghĩa là mày đã từng bị ba đánh ? Tao không ngờ đấy .

- Chuyện gì cũng có thể xảy ra . Như tao với 2 đứa mày đang bỏ buổi học đầu tiên để đi chơi nè . Ai ngờ được, những đứa con siêng học hơn siêng ăn, lại có thể bỏ học .

Nhật Thủy đứng lên:

- Thôi đừng bàn cãi chuyện tầm phào nữa . Đi mau đi, kẻ thầy Nam trông .

Thủy Tiên cười:

- Thầy trông gì 2 đứa mình .

Trúc Phương giận dỗi:

- Mày lúc nào cũng thích phá tao . Biết thế khi nãy tao ở nhà quách . Vừa no bụng vừa đỡ bức mình .

Nhật Thủy đề máy xe:

- Trúc Phương, mày chấp con Tiên làm gì . Nó chỉ đùa thôi . Mày không tới, tất nhiên thầy Nam buồn lắm .

Thủy Tiên ôm vai Phương:

- Con khỉ, mới thế đã giận . Ghét thật . Vậy mà luôn miệng nói bạn thân . Bây giờ có chịu đi không ? Hay đợi ta bế lên xe ?

Trúc Phương cong môi:

- Ghét thì ra hồ tắm mà kỳ cho hết đất đi . Tao đang đói bụng lắm, muốn ăn

đã .

Thủy Tiên trợn mắt:

- Con khi lí lắc, sao không chịu ăn cơm rồi hãy đi hả . Bây giờ trễ rồi, đợi mày ăn nữa tao chắc ông Nam tuyệt vọng, bỏ nhà đi lang thang quá .

Trúc Phương hét nhỏ:

- Tại nhà tao có khách, tao không thích ăn . Suýt nữa bị ba tao cột chân tại phòng ăn đây .

Nhật Thủy cười cười:

- Là Mạc Vũ Mạc Viết gì hả ?

- Hấn tên Vũ . Ba tao bắt ăn cơm, nhưng còn may ông chưa bao giờ buộc tao nghỉ học . Thôi, tụi mày ghé xe bánh bao kia đi, tao mua 1 chiếc ăn đỡ vậy ?

- Vừa đi vừa ăn hả ?

- Chứ làm sao ? Tao đói lắm, không thèm ngồi uống nước nói chuyện suông .

- Kỳ chết!

- Ôi! Tao thấy chẳng có gì kỳ cả . Ngày trước tụi mình còn dung dăng dung dẻ, ôm cặp mặc áo dài, vừa nhai ổi vừa đi giữa đường đây .

Thủy Tiên nói:

- Bây giờ tụi mình lớn rồi . Con gái vừa chạy xe vừa ăn, thiên hạ cười chết .

- Ai cười hở 10 cái răng . Tụi mình mà lớn với ai . Chưa có 1 mảnh tình vắt vai sợ ai đàm tiếu hả . Với lại, tao ăn chứ đâu phải 2 đứa mày .

Đành phải chiều theo ý Trúc Phương thôi . Nó nói đúng . Không thể nhịn đôi ngời tán tỉnh nhau được . Nhất là nó có tật xấu nhất là không thể nhịn đôi .

Khi cả 3 đến nhà Giang Nam thì Nam đang rất sốt ruột . Anh không tin là Trúc Phương sẽ tới .

Nhật Thủy reo lên:

- Anh Nam! Còn không chịu mở cổng . Coi chừng tụi em đổi ý .

Giang Nam bối rối:

- Đừng làm khó chứ . Cổng sẽ được mở ngay thôi .

Thủy Tiên nhìn quanh:

- Thiều Nhi đâu anh Nam ?

- Nó đang ở trong phòng khách . Hôm nay là ngày vui của Thiều Nhi mà .

Trúc Phương ngơ ngác:

- Ngày vui ? Chuyện gì vậy anh Nam ?

Thiều Nhi lãnh lút:

- Ê! Phải "tôn sư trọng đạo" gọi thầy chứ ?

Trúc Phương đành hãnh:

- Mày đừng bắt bẻ bọn tao . Nếu không phải bạn của mày, và anh Hai mày sớm lộ diện 1 chút . Chắc chắn tụi tao không quên đạo nghĩa đâu .

Thủy Tiên le lưỡi:

- Thiều Nhi à, mày coi chừng con Phương nó đôi ý đấy . Gì chứ 1 câu gọi cũng khiến cả bọn khốn khổ đấy .

Nhật Thủy cũng cười:

- Tất cả cũng do anh Nam thôi . Ngày trước rõ ràng tụi em nghe nói anh học Ngoại thương . Đùng cái lại về trường thành giảng viên Toán . Gọi anh quen miệng rồi . Bây giờ gọi khác đi, khó kinh khủng .

Giang Nam cười hiền:

- Môi trường đại học khác với thời trung học, tụi em chẳng nên ngại ngần .
Vì thực tế tình cảm của chúng ta có từ lâu rồi .

Thiều Nhi kéo tay Trúc Phương:

- Thôi, đừng mất thời gian nữa . Cứ tin là dù mày có trở thành chị Hai tao, cũng không ai trách cứ đâu . Thời buổi hiện đại mà . Hơn nữa, tụi mình đều đã lớn, đủ tuổi để chịu trách nhiệm về mình . Đâu phải tuổi 16, 17 mà lo chứ . Vào đây đi . Tao muốn dành cho tụi mày 1 bất ngờ .

Trúc Phương thắc thỏm:

- Đừng nói là sinh nhật "tăng tốc" tháng thứ 13 của mày nhé .

Phòng khách nhà Giang Nam hôm nay như đẹp hẳn lên, bởi 2 chiếc bàn tròn được trải khăn màu tím nhạt, trên bàn là họ hoa hồng màu đỏ và vàng rực rỡ .

Nhật Thủy sững sờ:

- Thật ra, là sự kiện gì đây ? Đẹp quá và tao cũng hồi hộp nữa .

Giang Nam mỉm cười:

- Thiều Nhi vừa nhận được tin vui . Nhi được đi du học Pháp .

- Hà ?

- Thật vậy sao Nhi ?

Cả 3 cô gái đồng kêu lên và ôm cứng lấy Thiều Nhi .

Thiều Nhi xúc động:

- Tao vừa được nhà trường thông báo .

Trúc Phương cười tươi:

- Chúc mừng mày . Cuối cùng thì mày đã giành được cho mình con đường đi tuyệt vời nhất .

Thủy Tiên hỏi:

- Do nhà trường cử đi, mày sẽ không phải lo phần học phí chứ .

Thiều Nhi gật đầu:

- Tao vừa tham gia trang trí nội thất cho 1 khách sạn lớn ở Đà Lạt . Dưới quyền ông kỹ sư người Pháp . Và ông ấy đã đề nghị cho tao du học, dưới sự tài trợ của chính công ty ông Henri .

Trúc Phương mừng rỡ:

- Cuối cùng thì mày cũng tìm được đúng tương lai của mình .

Giang Nam nhắc Thiều Nhi:

- Bạn em đến đủ rồi . Hãy mời mọi người ngồi vào bàn đi em gái .

Thủy Tiên thì thâm vào tai Trúc Phương:

- Bây giờ thì mày tha hồ ăn nhé . Khỏi lo xiu, trước khi được ngỏ lời yêu .

Trúc Phương đỏ mặt, nhéo hông Thủy Tiên:

- Mày đáng tội chết . Con khỉ nhỏ .

Thủy Tiên la lên:

- Trời ạ! Tao chỉ nói sự thật thôi . Mày ác kinh khủng . Lẽ ra anh Nam không nên chọn mày .

Trúc Phương cong môi:

- Mày muốn nói, anh Nam lẽ ra phải ngỏ lời với mày phải không ? Yên tâm đi, tao sẽ nói cho anh ấy rõ ngay bây giờ .

Thủy Tiên trợn mắt:

- Nếu mày điên thì cứ nói .

Nhật Thủy hích vai Tiên:

- Stop được rồi đó . Mà coi kìa . Bạn Thiều Nhi có mấy tên cũng sạch nước căn đây . Đừng gấu ó với con Phương nữa . Hãy âm thầm chọn cho mày 1 đối tượng đi . Tao nghĩ, dân Mỹ Thuật cũng đa tài lắm, và Thiều Nhi sẽ ủng hộ mày đấy .

Trúc Phương lặng lẽ ngồi nghe 2 nhỏ bạn xì xầm . Cô bàng quang với bạn bè của Thiều Nhi . Nhưng không giấu được vẻ ngạc nhiên khi Thiều Nhi giới thiệu bạn bè của nó .

Mấy năm không học chung đại học, nhưng ngày trước Trúc Phương rất thân với Thiều Nhi, thân hơn của Thủy và Tiên .

Trúc Phương thương Thiều Nhi, bởi gia đình nghèo nhưng nó rất ham học . Khi biết nó có tài hội họa, vẽ tranh, chính cô là người khuyên nó thi vào Mỹ Thuật . Ngày ấy bạn bè cho cô là thích mơ mộng, cuộc sống cần cơm áo gạo tiền, phải thức thoir mới sống được . Nghề cầm cọ sẽ đói rạc . Thiều Nhi dao động nhưng Trúc Phương đã nói:

- Mày có năng khiếu bẩm sinh . Đừng làm mất tài năng của mình để chạy theo những gì vượt quá giới hạn . Kinh tế hả ? Hay Luật sư ? Nghe thì danh vọng lắm . Song, ra trường, liệu tương lai có dành cho mày 1 chỗ đứng hay không ? Thoir này đi xin việc bằng 2 bàn tay trắng khó lắm . Tao cũng không rành rẽ gì . Nhưng mày học Mỹ Thuật, vô trang trí nội thất sau này không lo thất nghiệp đâu . Con gái theo ngành này hiểm lắm ...

Thiều Nhi đã đậu điểm cao . Và sau 2 năm học cô đã có thể theo phụ vẽ tranh, trang trí khách sạn . Nhờ hoa tay của mình, Thiều Nhi đã tự kiếm được tiền để ăn học . Bây giờ, trời đã không phụ nó .

- Nghĩ gì vậy Phương ?

Trúc Phương giật mình:

- Em đang nghĩ tới Thiều Nhi . Em không ngờ nó giỏi thế anh Nam ạ .

Giang Nam cười nhẹ:

- Thiều Nhi lại nói ngược lại: Nó được như hôm nay là nhờ sự động viên của em . Nếu không ngày ấy nó đã đi Sư phạm .

Trúc Phương cười cười:

- Nó giỏi cả Toán, đi Sư phạm cũng không lo nghèo . Nhưng rõ ràng nó học Mỹ Thuật là đúng . Em không giúp được nó điều gì cả, nếu nó không có tài .

Giang Nam đẩy ly nước ngọt về phía Trúc Phương, anh nói nhỏ:

- Em uống 1 chút đi . Đừng ngại .

Trúc Phương vui vẻ:

- Cảm ơn anh . Em không đại từ chối đâu .

Đưa ly nước lên môi, cô thông thả uống từng ngụm nhỏ .

Thiều Nhi đến bên Trúc Phương:

- Lát nữa, mây sẽ nhảy với tao bản đầu tiên nhé .

Trúc Phương lắc đầu:

- Tao không nhảy đâu . Mây nên dành danh dự này cho tên bạn trai thân nhất của mây .

Thiều Nhi cong môi:

- Tao chưa có tên bạn thân nào cả . Tao vẫn nhớ lời cam kết với mây .

Giang Nam xen vô:

- Cam kết chuyện gì vậy Nhi ?

- Anh chẳng nên biết . Vì đây là chuyện của con gái tụi em .

Thủy Tiên tung tăng:

- Anh Nam hãy chờ đi . Điều bất ngờ sẽ xảy ra, khi cả 2 anh em anh có cùng 1 ngày vui .

Trúc Phương cau mày xa xôi:

- Sẽ chẳng đạo luật nào cho phép điều ấy xảy ra 1 ngày đâu . Mà đừng mơ .

Giang Nam cười hiền:

- Máy cô bé lập lờ quá . Anh chịu không tìm ra đáp số .

- Anh cũng không cần tìm đáp số vội . Nó nằm trong ngăn tim của anh thôi .

Trúc Phương phớt lờ . Cô tỉnh bơ gấp thức ăn và ăn 1 cách nhiệt tình nhất .

- Ê! Phương! Mà nhìn kia .

Bất chợt Nhật Thủy khều tay Trúc Phương .

- Nhìn cái gì ?

Nhật Thủy giơ tay về phía cửa . Trúc Phương nhướn mắt nhìn theo .

Miếng vịt tiềm tuyệt ngon như cứng lại dưới hàm răng . Trúc Phương đưa tay lên dụi mắt . Cô không biết sự vô ý của mình đã để lại nơi gò má trắng mịn của cô 1 vệt nước mỡ màu vàng .

Trúc Phương trợn mắt, cô bật ngồi tụp xuống ghế . Nhanh đến nỗi Giang Nam phải ngỡ ngàng:

- Trúc Phương, em sao vậy ?

Nhật Thủy cúi xuống gất khế:

- Mày điên vừa thôi Phương . Sao lại phải trốn hấn ?

Cô kéo mạnh Trúc Phương lên ghế .

Trúc Phương cúi đầu nói với Nam:

- Xin lỗi, em muốn ra ngoài .

Giang Nam sốt sắng:

- Để anh đưa em ra .

Nhật Thủy gỡ rối cho Phương:

- Anh Nam đừng theo nó . Nếu không muốn gây chú ý cho người khác .

Cũng may Trúc Phương ngồi gần cửa hông xuống nhà bếp . Cô vội vã rời bàn .

Nhà Thiều Nhi gần ngoại thành nên có được mảnh vườn nhỏ . Giang Nam rất chịu khó tìm tòi các loại cây kiểng đem về đây . Bởi vậy, mảnh vườn khá đẹp, có cả 1 chiếc xích đu, dành cho Thiều Nhi mỗi buổi chiều ngồi lên đong đưa .

Trúc Phương thở phào .

Lạy Chúa! Tại sao Mạc Vũ lại có mặt ở đây nhỉ ? Chả phải anh ta mới về Việt Nam lần đầu thôi sao ?

Mạc Vũ là bạn của Giang Nam ? Hay Thiều Nhi ?

Anh ta đã nhìn thấy Trúc Phương chưa ? Chúa ơi! Nếu anh ta nhìn thấy cô thì vô tình anh ta có điểm để "căng co" với cô rồi! Anh ta sẽ cười cô là con bé dối trá nhất trên đời .

Chứ không sao ? Trước mặt ông cha vô cùng nghiêm khắc, cô là đứa con gái siêng học, đến độ bỏ cả bữa ăn . Siêng đến mức, thay bằng ngồi trước màn hình vi tính, cô lại ngồi trước 1 bàn ăn với cơ man các món ăn .

Sao bỗng dưng ba lại rước về nhà 1 vật cản kốn khổ với cô như thế .

Trúc Phương suy nghĩ mãi . Cô không tìm ra được câu trả lời . Nhưng cô không đến nỗi ngốc nghếch không hiểu rằng, ba cô đang muốn cô phải "tuân chỉ" điều ràng buộc của người lớn .

Chúa ơi! Cô làm sao chịu được ánh mắt chế giễu của bạn bè, khi biết cô đang được 1 tên Việt kiều quan tâm .

Trúc Phương cắn môi . Dù gì đi nữa, cô cũng không bao giờ nghe lời ba đâu . Cô yêu Giang Nam . Nhất định chỉ có anh mà thôi .

- Trúc Phương! Em khỏe chưa ?

Giọng nói thật ấm của Giang Nam vang lên . Trúc Phương chỉ tay:

- Ngồi đây với em đi Nam .

Giang Nam ngồi xuống, chiếc xích đu chao mạnh, khiến Trúc Phương cười rúc rích:

- Không ngờ anh Nam nặng ghê .

Giang Nam cười cười:

- Con trai tụi anh cao "nén" và nặng chìm mà .

Trúc Phương lơ đãng:

- Khi nào Thiều Nhi đi vậy aNh ?

- Đầu tuần tới .

- Nhanh thế ư ? Thiều Nhi đi học, chắc mẹ anh buồn lắm .

- Từ hôm qua đến giờ, mẹ anh cứ khóc suốt . Dù mẹ rất mừng . Nhưng không thể trách mẹ được . Thiều Nhi từ nhỏ đến giờ, chưa đi đâu xa, nó giỏi đủ việc . Nhưng vẫn là con gái . Lần đầu tiên đi xa, lại rất xa như thế, mẹ

anh lo cũng phải .

Trúc Phương cười nhẹ:

- Mẹ nào cũng thương con cả . Em rất mừng cho Thiều Nhi được bay ra khỏi khoảng trời chật hẹp của nó . Sang Pháp nó có điều kiện học giỏi, nhất định nó sẽ công thành danh toại . Thiều Nhi lanh lẹ, thông minh, em tin là nó sẽ biết cả cách nắm bắt cơ hội để thay đổi cuộc sống .

Giang Nam nắm tay Trúc Phương:

- Cảm ơn em đã có những suy nghĩ tốt về em gái anh .

- Anh khách sáo nữa rồi . Thiều Nhi là bạn của em kia mà .

Giang Nam ôm bờ vai cô, giọng anh trầm thấp:

- Em đi thế này, ba mẹ biết không ?

Trúc Phương gật đầu:

- Hôm nay em có buổi học vi tính .

- Nghĩa là tụi em cúp cua ?

- 1 buổi thôi mà . Ngày mai em sẽ đi sớm nhờ thầy giảng lại .

Giang Nam thở dài . Anh xiết mạnh vai cô im lặng .

Trúc Phương ngược nhìn Nam:

- Anh Nam! Cho em xin lỗi .

- Chuyện gì chứ ?

- Hôm rồi ba em đã nói những lời nặng nề với anh . Em khổ tâm lắm, vì biết ba em đã xúc phạm anh .

Giang Nam chậm rãi đầu:

- Anh không trách phiền gì ba em cả .

- Anh nói dối . 1 người luôn coi trọng danh dự như anh, nhất định không tha thứ cho ai đó dám xúc phạm mình . Em hiểu, anh đã vì em mà chịu đựng .

Giang Nam thở dài:

- Anh không bao giờ nói dối em . Ba em đúng theo thể đứng của ông hiện tại . Dù ba em không hề nói anh là kẻ nghèo hèn . Chỉ nặng lời nhắc anh hãy giữ đúng vị trí của mình . Ba em nói, thầy giáo không được yêu học trò . Nếu anh còn tiếp tục quan hệ với em, ba em sẽ nhờ chính quyền .

Trúc Phương âm ức:

- Em đã 20 tuổi, đủ sức bảo vệ nhân cách của mình . Chúng ta không làm điều gì bại hoại đến tư cách nhân phẩm gia đình . Ba em chẳng có lý do nào để nhờ chính quyền cả .

- Thật ra, tất cả đều tại anh nghèo . Chúng ta không đồng giai cấp . Ba em không chấp nhận anh vào gia đình em .

- Và anh sẽ bỏ cuộc hay sao ?

Giang Nam cúi đầu . Anh tránh ánh mắt Trúc Phương đang nhìn anh nhúc nhối, đau đớn:

- Anh chưa tìm ra được giải thoát . Cuộc đời này, anh lỡ yêu em mất rồi . Không có em cuộc sống của anh chẳng còn ý nghĩa .

- Anh Nam! Em cũng vậy . Em sẽ chống đối ba em đến cùng . Dù cuộc sống sau này của em có cực khổ .

Tựa đầu vào vai Nam, cô nhắm mắt nghĩ tới những ngày sắp tới . Anh là chỗ dựa tin yêu nhất đời cô . Cô không thể mất anh vì lý do đơn giản ấy . Chẳng ai nghèo mà chết cả . Họ chỉ chết khi cuộc sống không còn hạnh phúc, mái ấm gia đình thành địa ngục trần gian . Mặc kệ ba với những mơ ước gả chồng cho cô thật sang giàu .

Trúc Phương mỉm cười . Bất chợt cô nhớ đến Mạc Vũ .

o O o

- Để anh đưa em về .

- Không cần đâu anh . Em về chung với Thủy Tiên được rồi . Em không muốn ba em vất vả nhiều .

- Thế cũng được . Em có muốn ăn thêm chút gì không ? Trong nhà còn rất nhiều đồ ăn đấy .

Trúc Phương cười cười:

- Hồi tối, em có dặn mẹ em phần cơm cho em rồi . Bây giờ ăn no, chốc về làm sao em ăn cơm nhà chứ . Mẹ sẽ ca bài cải lương "con gái lớn rồi, không nên ăn cơm quán khi không có cha mẹ bên cạnh".

Giang Nam bật cười:

- Em thật khéo pha trò .

- Thôi, mình vào đi anh .

Miệng nói, chân Trúc Phương bước nhanh vào nhà .

Bữa tiệc đã tàn . Chỉ còn 1 vài người bạn Thiều Nhi đang chụm đầu bàn tán chuyện gì đó . Trúc Phương sững người .

Mạc Vũ vẫn ngồi kế bên Thiều Nhi . Hắn quay lưng về phía cô, nên không

nhận ra cô .

Trúc Phương định quay ra thì Thủy Tiên đã chu chéo:

- Chúa ơi! Nãy giờ mày biến đâu mất tiêu vậy Phương .

Tiếng hét của nó khiến những kẻ đang say sưa bàn luận phải ngẩng lên .

Không hẹn mà gặp, đồng lúc Trúc Phương thấy tia mắt mình chạm phải ánh mắt ma quái của Mạc Vũ .

Lúng túng, cô nói đại:

- Tao đi học chứ đi đâu . Hỏi lằng nhách .

- Đi học ? Mày nói thật ?

Trúc Phương gật đầu:

- Tao thấy cả 3 đứa đều nghỉ học, sẽ bị thầy mắng chết . Nhân lúc tụi mày nhảy tao đã ghé lớp . Đúng như dự đoán, thầy vẫn có ý trông tụi mình .

Tự dưng cô nói láo trơn tuột . Và chả hiểu ma xui quỷ khiến gì, cô lại liếc xéo Mạc Vũ .

Lạy Chúa! Ánh mắt hắc nhìn cô sắc hơn lưỡi lam . 1 ánh mắt biết nói "cô bé, tôi biết tỏng cô đang nói dối . Hãy yên tâm, tôi không phải kẻ nhiều chuyện .

Ba cô sẽ không biết gì cả . Cô không cần phải ráng sức bịa đặt như thế".

Trúc Phương tức tối . Nhưng cô không biết trút nỗi giận vào ai .

Thủy Tiên vô tư:

- Đi cũng không chịu nói . Báo hại tụi tao tìm mày nãy giờ .

Trúc Phương kêu lên:

- Bây giờ thì về được chưa hả ? Nhật Thủy đâu ?

- Tao đây .

Nhật Thủy từ nhà sau đi lên . Trên tay nó là bịch bánh đủ loại .

Trúc Phương trợn mắt:

- Mày ăn chưa đã miệng hay sao, còn vợ vét vậy ?

- Tao lấy phần cho mày đây . Bánh bông lan là thứ mày khoái nhất mà .

"Con quỷ này, thật không ra thể thống gì cả . Trước bàn dân thiên hạ, miệng cứ toang toác . Tức ghê".

Trúc Phương nghĩ thầm trong bụng và cô hất cằm:

- Mày muốn thì cứ lấy về mà ăn. Người gì mà ...

Trúc Phương quay ngoắt ra cửa .

Thiều Nhi kéo tay Phương:

- Mày về sớm thế Trúc Phương . Tao chưa kịp tâm sự với mày chuyện gì .

Trúc Phương cười nhẹ:

- Tao phải về, nếu không lần sau đừng mong ba tao cho đi học tối nữa . Tuần sau mày mới đi phải không ? Tao sẽ đến mày trước khi mày lên đường .

- Thế thì được . Tao không giữ mày nữa .

Trúc Phương hạ giọng:

- Nhi này, người ngồi cạnh mày, phải là bạn thân của mày không ?

Thiều Nhi lắc đầu:

- Anh ấy là Việt kiều mới về nước . Bạn thân của anh Hùng, học chung khoa với tao . Nè! Đừng sợ rở tơ tưởng đến người lạ nữa nha . Tao sẽ phá mày đấy . Tao không chịu mất bà chị dâu "ngọt" cỡ mày đâu .

Trúc Phương le lưỡi:

- Tao hỏi để biết thôi, vì thấy hấn có vẻ khoái mày . Tao thì mày không lạ gì nữa . Ky Việt kiêu ghê gớm . Bai nha .

Nhật Thủy hát cảm:

- Trúc Phương! Mày có thể qua mặt nhỏ Tiên chứ không qua được tao đâu . Khai thật đi . Phải vì tên Việt kiêu ấy không ?

Trúc Phương nhếch môi:

- Phải thì sao hả ? Tao không ngờ gặp hấn ở đây . Không trốn hấn dễ như đòn với ba tao hả ?

Nhật Thủy trợn mắt:

- Mày nói rõ hơn được không ?

- Hồi tối, ba tao bắt ở nhà ăn cơm . Tao viện lý do phải đi học . Trước mặt hấn, tao rõ là 1 đứa chăm chỉ đúng không ? Vậy mà hấn đã gặp tao ở bữa tiệc này . Vào đúng cái giờ mà lẽ ra 1 đứa học trò đúng mực đang dán mắt lên màn hình vi tính . Tao đành phải biến! Vậy mà tụi mày còn hét toáng lên . Dám tới nay tao bị ba tao quật vào chổi lông gà quá .

- Tao không tin hấn lại nhiều chuyện thế . Nhìn hấn cũng đâu đến nổi tệ .

Trúc Phương nhún vai:

- Ai biết được . Khi tao không mấy thích hấn và hấn sẽ tìm cách phá tao cho thỏa mãn tính hiếu thắng .

Thủy Tiên tò mò:

- Nãy giờ tụi mày nhắc đến ai thế ? Phải anh chàng vừa gia nhập "visa" nhà mày không Phương ?

- Ừ!

- Mày gặp hấn ta ở đâu hả ?

- Bên cạnh Thiều Nhi chứ đâu .

- Hà ? Gã đàn ông mặc áo sơ mi màu xám, có ánh mắt chết người ấy hả ?

- Là hấn đấy . Nhưng nè, mày bình thường không quan tâm đến lũ đàn ông . Sao bữa nay cũng chịu quan sát kỹ, để biết Mạc Vũ có cặp mắt "giết người".

- Quỉ ạ! Tao vô tư nhận xét thôi, vì thấy hấn cứ xoắn lấy Thiều Nhi . Tên hấn hay đấy nhỉ . Mà này, ta nghe mày nói hấn mới về Việt Nam lần đầu sau 20 năm xa quê . Sao đã quen Thiều Nhi ?

Trúc Phương dài giọng:

- Tao làm sao biết rõ sự tình . Mai, muốn biết mày hỏi Thiều Nhi ấy .

Thủy Tiên xụ mặt:

- Tao hỏi làm cóc gì . Tại mày lo lắng quá tao muốn coi hấn là ai thôi . Mày đôi lúc khiến tao thấy khó hiểu .

Dứt lời Thủy Tiên leo xuống xe, đi tuốt luốt vô hẻm .

Thủy lắc đầu:

- Tự nhiên giận nhau vì 1 chuyện chả ra sao . Con Tiên tính hay tự ái, mày cũng vậy, còn thích kênh nhau .

Trúc Phương bặm môi:

- Tao về đây .

Chiếc xe lao nhanh trên con đường còn đông người qua lại .

Nhật Thủy kêu lên:

- Cần thận đó Phương .

Trúc Phương không hề giảm tốc độ . Gió thổi bay những cọng tóc thật mềm của cô .

Trúc Phương vừa định luôn tay vô phía trong để mở khóa cổng . Giọng bà Phương Hà đã cất lên nhẹ nhàng:

- Hôm nay con về trễ nửa giờ . Lại đi ăn kem phải không con gái ?

Cánh cổng được chính tay bà mở ra . Trúc Phương đã đốt:

- Mẹ này, luôn nghĩ xấu về con gái .

- Mẹ biết tính con quá mà . Bạn bè vui vẻ rủ nhau uống ly nước, ăn ly kem, chuyện ấy có gì xấu! Miễn sao biết dừng chân ở 1 giới hạn .

- Nhưng hôm nay con hoàn toàn bụng không dạ đói để về ăn cơm của mẹ .

- Thế sao bây giờ con mới về . May hôm nay ba con uống hơi nhiều bia, nên đã đi ngủ sớm . Nếu không con lại tha hồ nghe ba con luận tội .

Trúc Phương le lưỡi:

- Hú hồn! Nãy giờ con cứ ngán ngấm khi nghĩ đến nét mặt căng thẳng của ba con .

Bà Phương Hà bật cười:

- Con gái thật hư . Ba thương yêu con nhất, mọi việc ba con làm đều vì con sau này . Vậy mà dám nghĩ xấu về ba .

Trúc Phương nghẹo cổ:

- Mẹ lại nói quá lời rồi . Nếu không tôn trọng ba, con đã thành quỷ từ lâu .

- Con nói thế là sao ?

- Mẹ không biết đấy . Suốt mấy năm trung học cho tận đến hôm nay, tụi bạn đều gọi con là "công chúa đại keo kiệt" . Tụi nó bảo, nhà mình giàu, lẽ ra con phải ăn xài thỏa tay . Đằng này, con lúc nào cũng tính toán . Không như tụi con Quyên, thằng Nghĩa con bác Ký .

- Nhưng, mẹ đâu để con thiếu thốn . Mỗi tuần ba con mỗi cho con cả vài trăm Con cứ xài việc gì phải so đo . Để người ta coi thường .

Trúc Phương cong môi:

- Ai nghĩ gì kệ họ . Tội gì mình phải "vén tay đốt nhà táng" hả mẹ . Con còn nhiều việc phải làm hơn . Và công sức ba con 1 đời vất vả, con không thể vô tình phá nát .

- Thế! Không xài, con giữ tiền làm gì ? Hay con giúp anh em thằng Nam ?

Trúc Phương chau mày:

- Mẹ đừng coi thường người ta . Người nghèo thật ra họ đáng kính trọng gấp 10 lần những người giàu . Họ có lòng tự trọng của họ . Và chẳng bao giờ họ bán rẻ chữ tín cùng nhân cách . Hôm nay con về trễ cũng là do ghé nhà Thiều Nhi .

Bà Phương Hà dáo dác:

- Con không sợ ba con làm ầm lên nữa ư ? Sẽ tội cho thầy Nam con ạ .
- Con không thể giống mẹ, dù là con gái của mẹ . Con đã yêu ai thì chẳng gì cản con được . Mẹ đừng học cách gọi của ba . Con không phải cô học trò trung học mà sợ tai tiếng trò yêu thầy . Con và Nam biết nhau từ trước khi anh ấy thành giảng viên đại học . Con nghĩ, con không có gì sai lầm khi chọn Nam .
- Nhưng ba con đã hứa với bác ... Đình .
- Hà ?

Trúc Phương quay phắt lại, cô nhìn mẹ bằng ánh mắt đầy kinh ngạc:

- Mẹ muốn nói, Mạc Vũ không phải là vô cơ về Việt Nam ?

Bà Phương Hà gật đầu:

- Cậu ấy về theo sự chỉ dẫn của ba con và bác Đình .
- Mẹ nói rõ hơn đi .
- Ngày trước, trong 1 bữa tiệc liên hoan mừng công việc làm ăn của ba con và bác Đình . 2 người đã hứa với nhau: sau này nếu ba con có con gái sẽ làm dâu nhà họ Mạc . Lúc ấy Mạc Vũ đã lên 5 tuổi . Mẹ mới mang thai con được

3 tháng . 1 tháng sau gia đình bác Mạc Đình ra nước ngoài . Mẹ ngỡ lời nói ấy chỉ là thuận miệng cho vui . Và cũng ngỡ không còn nhận tin tức họ . Cho đến ngày bác Đình về Việt Nam, gặp lại ba con . Biết ba mẹ duy nhất chỉ có 1 mình con là con gái, bác ấy đã nhắc lại lời hứa ngày xưa với ba con .

Trúc Phương nôn nóng:

- Tại sao chuyện can hệ cả đời con, mẹ lại dửng dưng để ba con định liệu ?
Mẹ có biết ba mẹ ép con như thế con sẽ bất mãn lắm không ?

Bà Phương Hà nói nhỏ:

- Con không lạ gì tính độc đoán của ba con nữa . Thật ra, vì chuyện này, ba mẹ cũng gây nhau không ít . Ba con đe dọa, nếu mẹ không khuyên can con được, ông sẽ trừng trị mẹ trước tiên .

Trúc Phương kêu lên:

- Ba không thể đối xử với mẹ như thế . Ba không có quyền đánh đập mẹ .

Bà Phương Hà chậm rãi:

- Ba con không đánh mẹ đâu . Nhưng ông sẽ làm trái tim mẹ tan nát . Bây giờ tiền bạc ba con dư thừa . Có tiền mua tiên cũng được . Mẹ không thể mất ba con, đồng thời sẽ bị mất hết tất cả .

Trúc Phương rên rỉ:

- Mẹ muốn nói, ba con sẽ ... sẽ có người đàn bà khác ư ?

Bà Phương Hà lặng lẽ gật đầu .

- Con sẽ nói chuyện với ba .

Bà Phương Hà hốt hoảng:

- Trúc Phương, con không được nói bất cứ điều gì, nếu con muốn cuộc sống gia đình được yên ổn . Lúc này, ba con không nghe bất cứ lời góp ý nào đâu . Ngoại trừ con nghe lời ông .

Trúc Phương giận dữ:

- Mẹ suốt đời nhẫn nhịn cho con . Song con không thể làm điều trái với lòng con . Con đã nguyện cuộc đời này, con chỉ yêu Nam thôi . Con không cần tiền bạc của ba . Mẹ phải can đảm đối đầu với ba con . Đừng chịu mãi những điều không thể chịu . Đàn ông sẽ như nhau cả thôi . Khi họ đã coi thường vợ con ở nhà, điều gì họ không thể làm chứ . Thật ra, con biết mẹ đang giấu con điều kinh khủng nhất . Phải không mẹ ?

Bà Phương Hà cười gượng:

- Khuya rồi, chuyện gì để mai một tính, con nên ăn uống để còn đi ngủ .

Trúc Phương phụng phịu:

- Con chỉ muốn mẹ nói thật . Cứ úp mở thế này, con ăn uống đâu còn biết ngon .

Bà Phương Hà dứt khoát:

- Mẹ mệt rồi . Con muốn ăn, thì mẹ giúp con hâm nóng đồ ăn . Còn không mẹ sẽ về phòng .

Trúc Phương buột miệng:

- Mẹ không đợi cửa, Mạc Vũ à ? Con thì đói bụng rồi . Nhất định phải ăn 1 chút .

- Nếu thế, về phòng thay đồ đi, rồi xuống đây .

Bà Phương Hà lặng lẽ xuống bếp . Hình như bà còn điều gì muốn nói .

Khi Trúc Phương trở lại phòng ăn thì mẹ đã dọn cho cô vài món ăn cô thích và được hâm nóng .

Trúc Phương reo khê:

- Mẹ tuyệt thật . Sao không bù cho con gái ít tài lẻ chứ .

Bà Phương Hà cười hiền:

- Thôi nào, còn chưa chịu ăn cho nóng . Mẹ nghe hoài những lời khen của con gái nên không còn cảm giác nữa đâu nha .

- Con khen thiệt chó bộ .

Bà Phương Hà dè dặt:

- Con gái này, tại sao con biết Mạc Vũ không có nhà ?

Trúc Phương tủm tỉm:

- Chuyện nhỏ vậy mẹ cũng bận tâm ư ? Hồi nãy con gặp Mạc Vũ ở nhà Thiều Nhi .

Bà Phương Hà ôm ngực:

- Lạy Chúa! Mẹ không nghe lầm chứ ? Tại sao Mạc Vũ lại quen được Thiều Nhi ?

- Mẹ à! Tại sao lại không được . Mẹ cũng như ba con, nghĩ Thiều Nhi nghèo hèn, nhà cửa của nó không đáng để Mạc Vũ kết bạn à ?

- Mẹ không nghĩ thế .

- Tùy mẹ . Nhưng sự thật thì anh ta đã tới căn nhà ấy tối nay . Và mẹ thấy đó, bây giờ cũng khá muộn rồi anh ta cũng chưa về .

- Nhưng thật tình mẹ không hiểu gì cả . Rõ ràng Mạc Vũ mới về thành phố sáng nay . Tại sao cậu ấy lại quen Thiều Nhi ?

Trúc Phương đẩy đĩa mì xào ra, cô chép miệng:

- Cảm ơn mẹ đã cho con 1 bữa ăn tối tuyệt vời . Con cũng không biết tại sao đâu mẹ ơi . Thiều Nhi được cử đi du học . Tối nay nó tổ chức 1 buổi tiệc nhỏ . Đó cũng là nguyên nhân tại sao con đến nhà Thiều Nhi . Và ở đây, con đã gặp Mạc Vũ .

- Cậu ta có nói chuyện với con không ?

Trúc Phương lắc đầu:

- Con không cho anh ta cơ hội .

- Ấy da! Con thật rắc rối . Là người trong 1 nhà, con làm mặt lạnh với cậu ấy, rồi mai này con phải giải thích làm sao chứ .

Trúc Phương nhún vai:

- Máy nhỏ bạn con, tụi nó thừa biết con ghét Việt kiều nhất hạng . Con thấy mình không phải bận tâm về việc Mạc Vũ .

- Nhưng, mai một ...

- Ý mẹ muốn nói, bạn con biết Mạc Vũ ở nhà mình, tụi nó sẽ nghĩ khác về

con ư ? Thật ra, cả Thủy Tiên và Nhật Thủy đều đã biết chuyện này .

Vừa lúc chuông cổng vang lên inh ỏi .

Trúc Phương cau mày:

- Mạc Vũ về rồi đấy . Mẹ chịu khó mở cổng cho anh ta hôm nay đi . Từ mai, mẹ nên giao việc này cho Hà Hương . Con xin phép mẹ về phòng trước .

Bà Phương Hà giấu tiếng thở dài vào lòng . Bà không thể thuyết phục được con gái . Con bé chẳng có lỗi gì cả, khi nó được sinh vào thời đại này . Thời mà con gái cũng được nắm mọi quyền hành với đàn ông . Mà như thế, cha mẹ không có quyền đặt để con cái theo ý mình .

Trúc Phương hiểu thảo thật . Nhưng con bé sẽ cãi lời ba nó đến cùng . Nếu ông cố tình ép buộc nó . Bà chưa xót nghĩ đến cuộc sống tầm gửi của mình . Tuổi già đã đến với những nét lo toan buồn bã, khi bà phát hiện ra sự phản bội của chồng, cách đây 1 năm .

Vì con, bà đã cố gắng không biết tí gì . Chỉ mong cuộc sống gia đình đừng xáo trộn . Lẽ nào, lời cầu xin của bà đã không còn được Chúa chứng giám, chở che ?

o O o

Buổi sáng, Trúc Phương dậy sớm để chơi cầu lông với mẹ . Bà Phương Hà rất vui khi được tham gia những trò giải trí khỏe mạnh cùng con gái .

Nhưng, hôm nay bà thấy người mệt mỏi đến mức không thể cầm được cây vợt . Hà Hương từ chối nhã nhặn, khi Trúc Phương muốn cùng chơi với mình:

- Chị Phương à! Cho em xin lỗi . Sáng nay ông bác muốn bữa điểm tâm phải là 1 tô bún bò Huế . Em không thể còn thời gian .

Trúc Phương kêu lên:

- Sao phải cầu kỳ như thế chứ . Từ trước giờ, nhà mình vẫn dùng điểm tâm bằng bánh mì ốp la, bánh mì chấm sữa cùng 1 ly cà phê sữa cơ mà . Tất cả cũng tại gã Mạc Vũ chết tiệt ấy .

Hà Hương tủm tỉm:

- Chị à! Mới sáng sớm đã độc mồm độc miệng . Chị không sợ anh ta buồn ư ?

- Buồn vui của hắn, liên quan gì đến ta chứ .

Hà Hương nháy mắt:

- Chị lấy dây ra nhảy 1 mình vậy . Em phải vào bếp đây . Chúc chị 1 buổi sáng vui vẻ .

Trúc Phương bực bội . Cô cầm chiếc vợt quật vun vút vào không gian .

- Trúc Phương! Em có thể đánh cầu với tôi được không ?

Mạc Vũ từ trong nhà đi ra . Anh ta mặc đồ thể thao màu trắng . Trông thật khỏe mạnh . Nụ cười tự tin nở trên bờ môi quyến rũ của Mạc Vũ, khiến anh có 1 vẻ đẹp trai phong nhã . "Hắn ta có 2 bộ mặt chắc ? Lúc lãnh đạm khinh bạc đến khắc nghiệt, lúc lại hiền lành hào hoa không ngờ ."

Trúc Phương cau mày, nhìn Mạc Vũ bằng ánh mắt đề phòng . Cô chấp chơi:

- Nếu anh thích . Tôi có thể đánh cầu với anh trong khoảng 10 phút .

- Vậy cũng đủ rồi .

Trúc Phương ném cây vợt cho Mạc Vũ, hắn bắt nhẹ nhàng . Và cũng rất lanh mắt vợt trả trái cầu được Trúc Phương đánh ra liền 1 lúc .

Trúc Phương thầm công nhận Mạc Vũ có lối chơi thuần thục . Y như hắn là vận động viên vậy . Được đánh cầu với 1 tay vợt như hắn, Trúc Phương hoàn toàn thấy phấn kích . Mặc dù cô luôn phải căng óc ra để phán đoán những đường đi của trái cầu . Cũng may cô chơi cầu lông lâu rồi nên Mạc Vũ không dễ dàng gì bắt cô phải đi nhặt cầu rơi .

- Không ngờ cô bé chơi thuyết thật .

Mạc Vũ cười tươi, anh trao cây vợt vào tay Phương .

Trúc Phương hơi kiêu hãnh, vì ai không thích được khen chứ .

- Cảm ơn lời khen của anh . Tôi còn phải học ở anh nhiều đấy .

Mạc Vũ gợi chuyện:

- Đánh cầu là sở thích của Trúc Phương à ?

Trúc Phương gật đầu .

Mạc Vũ nói nhỏ:

- Cô bé thật khác xa những cô gái tôi đã gặp .

- Về điểm gì hả ?

Trúc Phương nheo mắt .

Mạc Vũ chậm rãi:

- Tôi không có ý định nói với cô chuyện tôi hôm qua đâu . Cô không cần phải e dè tôi . Tôi chỉ muốn nói, những cô gái có điều kiện như cô, họ thích chơi tennis, môn thể thao quý tộc .

Trúc Phương cong môi:

- Tennis cũng là môn tôi thích đấy . Nhưng tôi không thích xuất hiện bên

những kẻ lợi dụng thể thao để chứng tỏ đồng tiền của mình . Cầu lông có cái hay riêng của nó, và ai cũng chơi được mà không có sự gò ép tâm lý .

- Mọi ngày cô bé chơi với ai ? Cô gái phụ việc à ?

- Với mẹ tôi . Và thỉnh thoảng tôi đánh với Hà Hương . Nhưng nè, anh bỏ kiểu gọi của anh đi . Tôi rất ghét ai gọi tôi là "cô bé" đấy .

- Sao Trúc Phương ghét nhiều thứ thế ?

Trúc Phương cong môi:

- Ai nói với anh tôi ghét nhiều thứ . Bạn bè tôi họ nhận xét, tôi là người dễ tính nhất và tôi thấy mình đúng là dễ chịu . Tôi chỉ ghét những gì không thuộc của mình mà mình cứ bị thiên hạ xum xoe gán cho thôi .

Mạc Vũ tỉnh bơ:

- Vậy thì tôi đã nhận xét sai rồi . Khổ nỗi tôi có thói quen gọi những cô gái mà tôi quý như thế .

- Hừ! Anh muốn gọi ai, kệ anh, nhưng tuyệt đối không thể có tôi trong đó .
Chào!

Trúc Phương xoay lưng bỏ đi .

Mạc Vũ giơ tay:

- Khoan đã!

- Chuyện gì nữa ?

- Hôm qua Trúc Phương đã ...

Trúc Phương sầm mặt, cắt lời Vũ:

- Anh muốn nói chuyện tối qua tôi nói dối ba tôi chứ gì . Thiều Nhi là bạn tôi, điều này ba mẹ tôi đều biết cả . Nhưng nó lại là em gái của người đàn ông tôi quý mến . Vì lẽ đó tôi đã không thể thẳng thắn nói chuyện với ba tôi . Khi ông chẳng mấy ưa anh trai Thiều Nhi . Tôi nói cho anh rõ, còn thích thì mời anh cứ việc kể tôi tôi với ba tôi . Cùng lắm ông nổi giận đánh tôi vài chổi lông gà .

Mạc Vũ nhăn nhó:

- Tôi không có ý định xen vào chuyện riêng của Trúc Phương . Tôi chỉ muốn nói hôm qua cô đã hứa, sáng nay sẽ làm hướng đạo viên cho tôi đi thăm lại thành phố .

Trúc Phương nhếch môi:

- Tôi có nghe lắm không anh Vũ . Vì rõ ràng, vừa về đến Việt Nam anh đã có bạn bè . Thiều Nhi còn rành thành phố hơn tôi đây .

Mạc Vũ gãi tóc:

- Trúc Phương à, tôi quen Thiều Nhi chỉ là vô tình thôi .

- Anh thanh minh với tôi để làm gì . Ba mẹ tôi ngỡ rằng anh thật sự cần người chỉ dẫn, chứ tôi thì không đâu . Thời đại này, có tiền như anh, chỉ búng tay 1 cái xe hơi đời mới tấp tận công, anh muốn đi đâu không được . Đừng bắt tôi phải mõi chân lội bộ thành phố chứ .

Dứt lời Trúc Phương ngúng nguẩy bỏ vô nhà .

Nhưng, cô chẳng thể cãi lời ba cô . Trong bữa điểm tâm, ông Trường An đã nói:

- Trúc Phương, sáng nay con dẫn anh Vũ đi thăm lại thành phố nhé .

Trúc Phương nhấp nháy:

- Ba ơi! Con ...

- Lại muốn cãi lời nữa phải không ? Con nên nhớ, tối hôm qua con đã nói gì chứ . Mạc Vũ là người thân trong nhà, việc giúp anh Vũ tìm hiểu thực tế tình hình thành phố, con nên vui vẻ mới đúng . Mai mốt chưa chừng bác Đình về đây, đầu tư phát triển việc kinh doanh, con cũng có phần đóng góp nữa . Học kinh tế, cần phải biết cách nắm bắt thị trường từng chút chứ con .

Trúc Phương cau có:

- Ba toàn nói chuyện xa xôi . Chuyện nọ xọ qua chuyện kia, thật rắc rối . Ba muốn thì con sẽ làm hướng đạo cho Mạc Vũ, đơn giản là thế . Ba nói vòng vo làm gì .

- Con bé này, tự nhiên lại cãi bướng . Đúng là mẹ nào con nấy .

- Nữa! Độ này con thấy ba làm sao ấy . Tự nhiên cứ trách mắng mẹ con 1 cách vô lý . Con lớn rồi . Đủ tư cách chịu trách nhiệm về mình . Con vẫn rất cần sự góp ý của ba mẹ, nhưng không thể thụ động . Ba chẳng nên vì giận con mà bắt lỗi mẹ con .

Ông Trường An cau mày khi thấy con gái dám cãi lại ông, trước mặt Mạc Vũ . Nhưng ông không lạ gì tính khí con gái nữa . Nếu ông quát nạt nó, nó sẽ bất cần tất cả . Nó cũng bướng đầu thua gì ông . Hiện tại, ông không thể mất mặt với Mạc Vũ . Nó về đây là để "tìm hiểu" con gái ông . Ông phải tạo điều kiện cho 2 đứa có dịp gần nhau . Nhất là giữa lúc con gái ông đang cặp kè thằng giáo viên kiết xác ấy .

Bằng mọi giá ông phải bắt 2 đứa xa nhau . Mạc Vũ đã về đúng lúc .

Ông Trường An cười xòa:

- Coi con gái kia . Mỗi chút mỗi giận sẽ xấu đi nhiều đó . Thôi thì ba nhận lỗi vậy .

Trúc Phương nhìn cha:

- Ba! Con có nghe lộn không ạ ?

- Chó con . Còn bắt ba phải nói nữa . Từ nay lỗi ai làm người ấy chịu . Ba hứa sẽ không đổ lung tung nữa .

Trúc Phương vô tư:

- Chuyện lạ nhất thế gian . Ba đã nói như thế, mẹ còn chờ gì không vỗ tay chứ .

Ông Trường An cốc nhẹ lên đầu cô:

- Thôi, đừng huyền thuyên nữa . Sửa soạn dẫn anh Vũ đi chơi cho thư giãn . Chốc nói mẹ con đưa ít tiền nha Phương .

Trúc Phương đứng lên, chua ngoa:

- Con không lấy tiền của mẹ đâu . Mạc Vũ sẽ biết làm gì khi con đã tình nguyện dẫn anh ấy đi chơi . Việt kiều xài sang hơn triệu phú . Ba thật .

Mạc Vũ chỉ im lặng cười . Anh không ngờ Trúc Phương đáo để hơn cả sự cảm nhận ban đầu của anh .

Nhưng không sao . Hoa hồng nào chẳng có gai, thậm chí lỡ bị gai đâm sẽ nhức kinh khủng đấy . Anh muốn thử 1 lần cho biết nỗi đau khi bị con gái họ Tiêu đâm những chiếc gai vào tim .

Trúc Phương trẻ trung trong bộ đầm lửng màu xanh, may theo kiểu Hàn Quốc . Mái tóc cô xõa dài xuống lưng, nhìn thật dịu dàng .

Ông Trường An hài lòng:

- Con gái ba hôm nay xinh ghê . Chúc 2 đứa đi chơi vui vẻ .

Trúc Phương kiêu hãnh:

- Con lúc nào không vậy, xinh sẵn từ khi vừa lọt lòng mẹ rồi ba ơi .

Quay sang Mạc Vũ, cô cao giọng:

- Anh biết chạy honda chứ ?

Mạc Vũ gãi tóc:

- Tôi chỉ quen lái xe hơi thôi . Đã lâu lắm rồi tôi không chạy loại xe 2 bánh .

Trúc Phương dấm dăng:

- Biết thế, tôi chịu để ba tôi quất vài roi cho xong. Viêt kiêu bọn anh, 10 tên thì tới 9 đều kêu không biết chạy honda . Ở nước người đi xe buýt thí mồ, cứ làm như sang trọng . Thật đáng ghét .

Ông Trường An sột sắng:

- Con gái à, lấy xe của ba mà đi . Được không hả ? Chìa khóa nè Vũ, cháu đừng chấp, con bé được chiều quá sinh tật đó .

Mạc Vũ cười:

- Cháu biết mà bác .

Trúc Phương gắt:

- Biết ... khi khô . Đi tham quan thành phố mà đi bằng xe hơi thì còn quan sát nổi gì nữa . Và nếu đi xe hơi, thì cần gì anh phải nhờ tôi chứ .

Mạc Vũ lúng túng:

- Vậy tôi phải làm sao ?

- Tôi không tin là anh không chạy được xe honda đâu . Anh cứ dắt xe ra đi, tôi sẽ chỉ cho anh . Người thông minh, có việc gì là khó chứ .

Bà Phương Hà lo lắng:

- Phương à! Con đừng đùa như vậy . Thành phố bây giờ đông nghẹt các loại xe . Chạy không vững có nước tông vô xe người ta mất .

Trúc Phương cười ngặt nghẽo:

- Ba mẹ đừng có lo quá . Xe hơn anh còn dám lái thì honda chạy dễ ợt à .
Con muốn đi honda thôi .

Mạc Vũ đã dắt xe ra, anh làm bộ:

- Được rồi, cô đừng buồn nữa . Hãy chỉ cách để tôi chạy thử coi nào .

Trúc Phương ngồi lên xe, tay đề máy và khởi động số .

- Đây! Còn dễ hơn điều khiển xe hơi nữa, vừa phải xoay vô lăng, vừa phải đạp thắng liên tục phải không nào .

Mạc Vũ làm thinh, anh leo lên xe và chạy thử vài vòng .

Trúc Phương liếc anh:

- Được rồi đây . Bây giờ thì bai ba mẹ, con đi đây .

Mạc Vũ điềm tĩnh:

- Bám cho chắc vào nha Phương . Tôi chưa mấy tin vào khả năng của mình đâu .

Trúc Phương bĩu môi:

- Anh đừng qua mặt tôi . Nhưng tôi cũng không muốn bị anh trả đũa bằng cách vọt xuống đường đâu .

Chiếc Dream đã mất hút vào dòng người ngược xuôi trên đường .

Ông Trường An lắc đầu:

- Con bé thật bướng bỉnh . Mong sao Mạc Vũ trị nổi con bé .

Bà Phương Hà thở ra:

- Nó giống tính ông như đúc . Còn than van nỗi gì . Con gái giống cha giàu 3 họ . Ông vẫn thường tự hào đấy thôi .

Ông Trường An đắc ý:

- Tôi nghĩ Mạc Vũ sẽ khát phục được con bé . Anh Đình điện cho tôi, nói sẽ đầu tư tôi đa cho thằng Vũ mở công ty chế tạo điện tử . Sau này, con gái mình ra trường, sẵn bằng cấp, lo gì tương lai không sang trọng . Chỉ có đứa ngốc nghếch mới bỏ hũ vàng để chọn lấy anh chàng một sách .

Bà Phương Hà cau mày:

- Kìa ông! Ông quên rằng ngày xưa ông cũng chỉ là người thợ hồ hay sao ?

Ông Trường An kêu lên:

- Sao bà ngu thế . Chuyện cách đây mấy chục năm giờ còn nhắc lại . Bây giờ tôi đã là ông chủ 1 cửa hàng xe gắn máy với số vốn vài tỉ đồng . Tôi chỉ cần

nhớ điều ấy .

Bà Phương Hà trầm giọng:

- Điều gì cũng phải có cội nguồn gốc rễ, chả ai giàu từ trong trứng cả, ngày xưa nghèo hèn, hôm nay sang trọng . Điều ấy là niềm tự hào của ông, vì ông đã biết vươn lên tài giỏi hơn người để tạo lập sự nghiệp . Có gì xấu đâu mà ông cảm tôi nhắc .

Ông Trường An nổi giận:

- Đàn bà như bà, thật chẳng biết trời cao đất rộng là gì . Tôi cảm bà không được nhắc lại quá khứ cũ .

- Vâng! Tôi không biết, nên mới âm thầm trông cha bỏ mẹ, ăn cắp tư trang vòng vàng để đi theo ông, lo cho ông để có ngày hôm nay . Bây giờ ông có tiền bạc, địa vị trong tay, ông quên mất những ngày ăn cơm độn hạt bo bo, ăn củ mì chấm muối trắng . Quên luôn cả người đàn bà đã yêu ông và vì ông thừa hèn vi .

Ông Trường An bối rối nhìn quanh:

- Hôm nay bà làm sao vậy . Tôi có bao giờ quên những gì bà đã vì tôi đâu . Chỉ do thời buổi kinh tế bây giờ, ngoài đồng tiền ra, con người họ đến với nhau đâu còn mấy nghĩa tình .

- Tôi không làm sao cả . Lâu nay tôi muốn êm ấm cửa nhà, muốn con gái nó

luôn kính trọng cha mẹ . Nhất là nó rất thương ông . Nên tôi đã nín nhịn rất nhiều . Ly nước đã tràn khỏi thành ly thì không cách nào níu giữ đâu . Cuộc đời chẳng bao giờ hết tình người cả . Ngoại trừ con người phản bội lại chính họ .

- Ấy da! Sao hôm nay bà lại nói nhiều như thế chứ . Tôi cũng vì con Phương chứ còn vì ai nữa .

- Tôi mong là như thế .

- Nhưng này, bà thấy ý con Phương thế nào . Tôi muốn nói nhận xét của con gái mình về Mạc Vũ ấy .

Bà Phương Hà lắc đầu:

- Tôi chưa nói chuyện với nó, vì ông đã dặn tôi không được nói . Để con bé tự nhiên kia mà . Là mẹ, tôi chỉ nói theo nhận định của tôi . Con gái mình rất nhạy cảm . Nó sẽ phản ứng quyết liệt đấy, nếu biết ý định của ông .

- Phản ứng! Tôi không cho nó cơ hội ấy đâu . Gia tài của Mạc Vũ rất lớn . Vợ chồng ông Đình đã muốn con Phương làm dâu nhà họ . Tại sao bà lại không cùng tôi nói điều phải trái cho con bé .

Bà Phương Hà mệt mỏi:

- Chuyện hệ trọng 1 đời của con gái . Không phải 1 sớm 1 chiều quyết định được . Nhà mình đã quá giàu . Có nên chẳng kén chọn cho con thêm 1 người

chồng giàu mà tư cách kém, để rồi con gái phải khổ suốt đời không ?

- Chả lẽ bà muốn gả con Phương cho thằng giáo viên nghèo kiết, chẳng có gì ngoài 1 quày sách bé tẹo teo, kiếm nổi ngày 3 bữa ăn thật khó ấy .

Bà Phương Hà nhăn mặt:

- Chẳng ai nắm tay nhau đến sáng . Họ vẫn hơn khối vạn người đó ông .

- Nhưng tôi không bao giờ chấp nhận .

Bà Phương Hà im lặng nhìn chồng . Vẻ mặt bà phủ mờ 1 làn sương lạnh chán chường .

o O o

- Bây giờ anh muốn đi đâu ?

- Ra ngoại ô được không ?

Trúc Phương nhìn lên trời . Bầu trời trong vắt 1 màu xanh . Trời đẹp nhưng sẽ nắng kinh khủng . Được đôi gió ngoại ô cũng tốt .

Nghĩ vậy, cô dễ dãi:

- Cũng được, chạy xuống Thủ Đức đi .

Mạc Vũ chạy xe theo sự hướng dẫn của Trúc Phương . Tay lái anh rất vững . Chúng tỏ anh đã nói dối cô, khi nhận mình không biết chạy xe . Trúc Phương tỉnh bơ . Không phải cô không ầm ức và rất muốn làm 1 chuyện gì đó để trị tội Mạc Vũ .

Khổ nỗi, bằng cách nào thì cô chưa thể nghĩ ra được .

Xe chạy qua chợ Thủ Đức, Trúc Phương chợt đề nghị:

- Anh có muốn nếm thử món nem chua Thủ Đức không ?

Mạc Vũ cười tươi:

- Nem chua à ? Món này ở bên Cali, mẹ tôi cũng thường mua về cho ba tôi dùng . Do cộng đồng người Việt mình làm ra để luôn nhớ đến phong tục tập quán quê hương . Tôi cũng thích lắm .

Trúc Phương chỉ chỗ cho Mạc Vũ gửi xe, rồi cô nhanh nhẩu đi vào chợ . Tới 1 dãy hàng ăn, cô chọn 1 bàn và ngồi xuống .

Mạc Vũ ngơ ngác:

- Trúc Phương định ăn bún à ?

- Không đâu . Ở đây ngoài món bún thịt nướng, người ta còn bán nem nữa đấy . Đặc sản của miền Nam đây .

Để chứng minh cho lời nói của mình, cô gọi chủ quán lấy chục nem và 2 lon bia . Không chờ Mạc Vũ hỏi, Trúc Phương điềm tĩnh:

- Chẳng ai ăn nem không cả . Phải có chút men cay đi cùng mới thấm . Ba tôi thường nói như thế . Bây giờ tôi áp dụng nó cho anh .

- Còn Phương ?

- Tôi sẽ ăn bánh bèo bì . Tôi không thích nem bởi tôi không ăn được lá vông dùng gói nem .

- Cô có thể bỏ lá đi .

- Như thế đâu còn mùi vị . Thà không ăn chứ đã dùng thì phải giữ đúng hương vị của nó . Anh đừng lo, bánh bèo bì cũng là món tôi thích đấy .

- Nãy giờ, sao anh không nhận xét gì về thành phố hết vậy ?

Mạc Vũ chậm rãi:

- Lần đầu tiên tôi phải điều khiển loại xe 2 bánh giữa 1 thành phố có quá nhiều con đường và xe cộ . Tôi đâu dám lơ đãng quan sát xung quanh .

Trúc Phương cau mày:

- Nghe giọng nói của anh tôi thật bất mãn . Được rồi, chốc nữa tôi sẽ chạy xe cho anh rảnh rang đầu óc vậy .

- Không cần đâu . Tôi cũng còn ở lại thành phố lâu . Tôi sẽ tìm hiểu từ từ .
Đàn ông ai lại để phụ nữ chở chứ .

- Anh quả thật bẻm mép .

Trúc Phương lầu bầu . Cô tiếp tục ăn phần bánh của mình .

- Ủa "công chúa nhỏ" đi đâu đây ?

Trúc Phương giật mình bởi cái đập lên vai và giọng nói cao vút của Thanh Xuân .

- Thanh Xuân! Không ngờ đấy .

Trúc Phương vui vẻ .

Thanh Xuân nháy mắt:

- Người không ngờ là ta đây nè . Cứ tưởng công chúa luôn ngủ yên trong lâu đài đầy sắc hoa tigôn màu tím chứ . Không ngờ cũng "thức thời" cùng cuộc sống . Chúc mừng .

Trúc Phương nhăn nhó:

- Mà lúc nào cũng thích ví von . Tao không hiểu mày muốn chúc mừng tao chuyện gì .

Thanh Xuân hất hàm:

- Còn chưa chịu giới thiệu nữa .

Trúc Phương đã hiểu, cô thản nhiên:

- Mà muốn làm quen với người này phải không ? Vậy thì hãy nghe cho rõ:
Đây là Mạc Vũ, anh họ của tao, vừa từ Mỹ về .

Mạc Vũ muốn ghen ngang, bởi câu giới thiệu "kinh hồn" của cô . "Anh họ", Chúa ơi, cô bé này quả là biết cách đùa đau đấy .

Nhưng Trúc Phương chẳng cho anh có cơ hội đính chính . Cô tươi cười kéo tay anh:

- Khoan nhai đã anh Vũ . Thanh Xuân, người mẫu thời trang, bạn thời trung học của em . 2 người làm quen đi .

Thanh Xuân vui vẻ:

- Mạc Vũ! Hân hạnh được quen anh . Anh có cái tên đặc biệt thật . Xuân không ngờ, nhỏ bạn ghét Việt kiều kinh khủng cuối cùng lại có người thân là Việt kiều .

Trúc Phương muốn bịt miệng Thanh Xuân lại nhưng không kịp nữa . Con nhỏ này đúng là ... đáng ăn đòn . Khi không lại nói toạc ra ý nghĩ của cô .

Còn đang ăm ức thì Thanh Xuân lại vô tư tuôn thêm 1 thông tin ngọt ngào:

- Trúc Phương, tao vừa nhìn thấy Giang Nam chở Thiều Nhi ở ngã tư thị trấn đây .

Trúc Phương nhìn quanh:

- Vậy hả ?

- Tao nghĩ anh Nam về thăm ngoại ảnh . Hay tụi mình đến đó chơi đi .

Trúc Phương từ chối:

- Tao không thể . Mạc Vũ đang đi công chuyện tao phải giúp anh ấy .

Thanh Xuân ranh mãnh:

- Chuyện gì thì từ từ giải quyết . Tao nghĩ anh Vũ muốn tìm người thân chứ gì ? Thời gian còn nhiều cho việc tìm kiếm . Nhưng cơ hội để tới nhà ngoại anh Nam chỉ có hôm nay thôi . Tao nghĩ anh Vũ mày sẽ vui khi được tới 1 khu vườn đẹp của ngoại Nam . Đồng thời mày cũng nên giới thiệu ...

Trúc Phương ngắt ngang:

- Mày nói nhiều quá đây . Coi chừng giọng nói trở nên chua lè thì khốn . Anh Vũ là người quen của Thiều Nhi . Dĩ nhiên anh ấy không lạ gì anh Hai

của nó .

Thanh Xuân kinh ngạc:

- Vậy sao . Nếu thế thì cũng là chỗ quen biết cả, tao nghĩ mày nên dẫn anh Vũ đến chơi nhà ngoại Thiều Nhi .

Trúc Phương cắn môi . Cô rất muốn chạy đến nhà ngoại Giang Nam . Còn gì thú vị hơn khi được cùng anh ngồi dưới những gốc cây ăn trái chứ . Mùa này, nhãn chắc đã chín và thơm lắm . Cô vẫn nhớ, bà ngoại Giang Nam có tới gần chục cây nhãn, trong ấy có 1 cây nhãn lồng Hưng Yên . Hồi năm ngoái Nam đưa cô về thăm ngoại, gặp dịp nhãn chín, bà đã hái cho cô ăn thoải mái . Loại nhãn này ngoài chợ Bà Chiểu bán tới 18, 20 ngàn đồng 1 ký . Nam kể cô nghe, bà ngoại chăm cây nhãn lắm . Loại cây phải trồng đúng đất phù sa mới ra trái đã khiến bà tốn công kiếm đất, bón phân .

Bây giờ chắc nhãn cũng đang chín mọng trên cây . Nhưng, Mạc Vũ cứ đeo bám 1 bên . Cô sẽ giải thích thế nào với Nam chứ ?

Mạc Vũ vui vẻ:

- Trúc Phương, bạn em đang chờ câu trả lời của em kia .

Trúc Phương liếc Thanh Xuân . Cô thấy hình như nhỏ Xuân đang lăm le thách thức cô vậy . Nhìn ánh mắt tinh quái của nó, Trúc Phương tức điên người .

Nó muốn gì nhỉ ? Hay nó nghĩ Trúc Phương là "bồ" của Mạc Vũ! Nên không dám dẫn anh về nhà ngoại Nam .

Trúc Phương bình thản:

- Đi thì đi . Tao cũng đang muốn ăn trái cây đây .

Gần đến nhà ngoại Nam . Trúc Phương chợt chạy xe chậm lại, song song với xe Thanh Xuân:

- Ê! Xuân, tao không ngờ mày cũng rành rẽ đường đất ghê .

Thanh Xuân lập lời:

- Thì, tao cũng đến đây vài lần với anh em Thiều Nhi .

Sự có mặt của Trúc Phương khiến Thiều Nhi kinh ngạc .

Cô nhìn xoáy vào Mạc Vũ, với ánh mắt lạnh như băng .

- Không ngờ anh Vũ lại kết bạn được với cô gái bướng bỉnh nhất của chúng tôi .

Thanh Xuân láu táu:

- Mày nói lung tung gì vậy Nhi ? Anh Vũ là anh họ của Trúc Phương .

Thiều Nhi ngờ vực:

- Anh họ ? Mà không nói dối tao chứ ?

Trúc Phương chỉ cười .

- Thế sao hôm qua ?

- Mà muốn nói, tại sao tao không về chung với anh Vũ, và còn tỏ ra không quen anh chứ gì ? Tao chưa hề nói dối mày chuyện gì . Đúng không ? Tạm thời mày cứ tin những gì mày đang nghe được . Rồi tao sẽ giải thích cho mày sau .

Thiều Nhi chớp mắt:

- Tao thì dễ rồi . Nhưng anh Hai tao cũng đang ở đây . Tao không biết phải nói sao ?

Trúc Phương cười nhẹ:

- Vì biết anh em mày ở đây, nên tao mới ghé . Mày đừng lo, tao không làm điều gì để mày phải ghét tao đâu .

Mạc Vũ xen lời:

- Thiều Nhi có căn nhà ngoại ô đẹp quá .

Thiều Nhi cười:

- Đây là nhà của ngoại Nhi . Bà hiện ở 1 mình . 4 mùa sống nhờ sự thu nhập của cây trái . Đã nhiều lần mẹ Nhi năn nỉ ngoại về ở với gia đình . Nhưng ngoại cứ hẹn mãi . Ngoại già rồi, ở 1 mình thế này thật khiến mẹ Nhi không yên tâm .

Bà ngoại Thiều Nhi từ trong nhà đi ra:

- Thiều Nhi, bạn bè đến chơi, sao con không mời vô nhà .

Trúc Phương vội chạy đến ôm vai bà:

- Thưa ngoại, ngoại có khỏe không ạ .

Bà ngoại Thiều Nhi cười hóm hém:

- Cháu gái này ngoại ngó thấy quen quen, nhưng không nhớ được .

Thanh Xuân cũng ào lại:

- Bà nhận ra con không ?

Bà ngoại thiết tình:

- Năm nay mắt ngoại mờ nhiều, nên không nhận rõ được các cháu . Thật đáng trách .

Trúc Phương cười nhỏ:

- Cháu là Phương, bạn của Thiều Nhi . Nhỏ này tên Xuân ngoại à .

Mắt bà hơi sáng lên . Bà ôm lấy cánh tay Trúc Phương:

- Ngoại nhớ rồi . Cháu lên đây mấy lần cùng với thằng Nam, đúng không .
Để ngoại gọi nó .

- Ngoại à, từ từ rồi ảnh cũng biết thôi . Ngoại mắt công làm gì cho mệt .

Bà lại cười hiền hậu:

- Còn cháu trai này, là ai nào ? Nhìn tướng tá đàng hoàng lắm .

Thiều Nhi nhanh nhẩu:

- Anh ấy tên Vũ đấy ngoại, Việt kiều mà không xin sao được .

Bà ngoại mắg yêu:

- Cha đẻ mẹ mày, lớn tướng rồi mà ăn nói y con nít . Cháu đừng chấp nó nha .
Vô nhà uống nước rồi bà biếu con Nhi nó bẻ nhãn cho các cháu ăn .

Mạc Vũ từ tốn:

- Bà có khu vườn đẹp ghê .

- Cháu thích không ?

- Dạ .

- Nếu thích thì cứ ra đây chơi khi nào cháu muốn đi . Ngoại nhà nghèo chẳng có gì ngoài những cây trái này . Cháu là bạn Thiều Nhi, cháu coi ta như ngoại cháu vậy .

Thiều Nhi cười dòn:

- Ấy da! Ngoại chơi đẹp ghê . Không sợ người ta biểu, thấy Việt kiều nhận liều người thân ư ngoại ơi .

- Cha mày, mai một mày cũng đi Tây đi Pháp gì đó . Rồi ngoại cũng không được nhận cháu nữa hay sao ?

- Con khác, anh Vũ khác mà ngoại .

- Ôi! Ngoại hiếm con, hiếm cháu, bạn của cháu ngoại cũng quý như người thân . Cần gì phân biệt .

Mạc Vũ cười cười:

- Cháu cảm ơn ngoại . Nhất định cháu sẽ ra thăm ngoại .

Giang Nam dừng chân nơi ngưỡng cửa:

- Ngoạ¹i oi! Nhãn chín quá trời, sao ? ... Ủa, Trúc Phương .

Đang nói Nam bỗng reo lên mừng rỡ và kinh ngạc .

- Sao biết anh ở đây mà tới vậy Phương ?

Trúc Phương cúi đầu:

- Chỉ là vô tình thôi .

Thanh Xuân cười tươi:

- Do em nè anh Nam . Em rủ mãi Trúc Phương mới chịu đến đây đây . Chốc nữa anh phải thưởng công cho Xuân nha .

Giang Nam ngỡ ngàng:

- Chào em! Sao hôm nay em cũng có ngẫ²u hứng đi chơi ngoại ô vậy ?

- Em luôn rảnh rồi mà .

Thiều Nhi kéo tay anh trai:

- Anh Hai còn nhớ anh Vũ không ?

Giang Nam nhìn Mạc Vũ, anh gật đầu chào thay câu hỏi . Nhưng đầu anh đang phải làm 1 con tính khó khăn, mà đáp số của nó chẳng biết tốt, xấu ?

Giang Nam bắt gặp cái nhìn trộm của Vũ với Trúc Phương . Và hình như Trúc Phương cũng đang kênh mặt với Vũ .

Họ là bạn hay sao ? Tại sao Trúc Phương không kể anh nghe chuyện Vũ .

Nhìn Mạc Vũ đầy phong độ và lịch lãm . Sợi dây chuyền anh ta đeo nơi cổ, đã chứng minh thân phận anh ta không hề nghèo như anh . Phải rồi, tối qua, Thiều Nhi nói Mạc Vũ là Việt kiều mới về nước . Con bé không giải thích lý do vì sao anh ta có mặt tại buổi tiệc chỉ có tính chất gia đình .

Bây giờ anh ta lại đi cùng Trúc Phương và Thanh Xuân ? Vậy anh ta quen ai nhỉ ?

Như đoán được suy nghĩ của anh, Trúc Phương từ tốn:

- Anh Nam, Mạc Vũ là người thân của gia đình em . Anh ấy vừa từ Cai về .
Và hôm nay, "tía" đặc ứ em làm hướng dẫn cho anh .

Đến bên Giang Nam, cô cầm tay anh, cử chỉ thật thân mật:

- Anh Mạc Vũ, anh Nam đây là anh trai Thiều Nhi, đồng thời là bạn thân nhất của Phương . 2 người làm quen đi . Em muốn ra vườn thôi .

Dứt lời, cô tỉnh queo bỏ mặc 2 người đàn ông, kéo tay Thiều Nhi:

- Tao muốn chảy nước miếng vì mùi thơm của nhãn . Còn chưa chịu hái nhãn nữa .

- Quỉ ạ! Lúc nào mày cũng thích quậy phá thì đúng hơn . Ngoại ở ngoài vườn mày muốn ăn, hãy xin ngoại .

- Mày đừng thách tao . Ngoại thương tao ngang với mày . Nhất định ngoại sẽ cho tao ăn nhãn Hưng Yên kia .

Mạc Vũ cười:

- Cô ấy vui hơn lúc ở nhà .

Thanh Xuân tỏ vẻ hiểu biết:

- Tại ba nó nghiêm khắc và độc đoán kinh dị . Muốn cười cũng phải bụm miệng . Làm sao thoải mái .

Mạc Vũ trầm tĩnh:

- Tôi thấy bác Trường An rất thương con gái .

Thanh Xuân trề môi:

- Ông thương thân ông thì đúng hơn . Nếu ông thật sự thương nó, ông đã để nó được tự do tìm bạn .

- Tôi không nghĩ bác An cấm cản Trúc Phương chuyện gì . Dù tôi mới về đây chưa quá 40 giờ, nhưng Trúc Phương đòi hỏi gì bác An cũng đồng ý .

- Không dám đâu . Ông đang làm áp lực với nó đấy .

Giang Nam cũng lặng lẽ đi ra sau, còn lại 3 người, Thanh Xuân dấm dăng:

- Không tin anh hỏi Thiều Nhi, sẽ biết rõ mọi chuyện .

Mạc Vũ nhìn Thiều Nhi:

- Thật ra, bác An đã cấm cản Trúc Phương chuyện gì vậy ?

Thiều Nhi lưỡng lự:

- Chuyện này ...

Thanh Xuân cười nhỏ:

- Anh hỏi, đồ con Nhi dám nói . Chả là dính đến ông anh của nó đấy .

- Nghĩa là ?...

- Là Trúc Phương thương anh Nam . Nhưng ba nó không chịu .

Mạc Vũ nhăn mày:

- Tôi thấy anh Nam cũng thuộc lớp người trí thức, tư cách tốt . Tại sao bác ấy lại căm ?

Thanh Xuân dẫn từng câu:

- Phải nói Giang Nam còn đẹp trai, lịch sự nữa . Khổ nỗi, anh ấy nghèo . Ba Trúc Phương không muốn làm sui với tầng lớp trí thức nghèo . Xuân còn nghe nói, ông An đã định tương lai cho Trúc Phương . Kể ra 1 cô gái xinh đẹp, có bằng cấp, gia đình giàu có thì không thể kết duyên với 1 thầy giáo nghèo, hoặc 1 anh công nhân quèn rồi .

Mắt Mạc Vũ thoáng tối . Nhưng anh đã kịp lấy lại sự điềm tĩnh:

- Tôi không nghĩ bác ấy lại độc đoán với con gái mình như thế . Nhất là Trúc Phương đâu phải cô gái dễ đầu hàng nghịch cảnh .

- Ôi dà! Thời buổi này, đồng tiền làm mờ hết mọi điều tốt đẹp . Ai biết ngày mai trời sẽ sáng hay còn tối hơn chứ .

Thiều Nhi thở dài:

- Thôi, chúng ta ra vườn đi, đừng nhắc đến chuyện này nữa . Kẻo ngoại tôi nghe được, bà lại tủi buồn .

Thanh Xuân vui vẻ:

- Thiều Nhi, đừng giận, tao chỉ lỡ miệng . Hơn nữa anh Vũ cũng là người thân của bác An . Biết đâu, anh Vũ rõ sự tình sẽ lựa lời góp ý với ông . Và ông thay đổi suy nghĩ của mình . Anh Vũ nhớ, thử giúp Trúc Phương coi sao hén .

Mạc Vũ muốn từ chối . Nhưng anh biết mình không thể mở lời .

Trúc Phương! Thì ra em đã có người yêu . Và anh chỉ là kẻ đến sau nhưng may mắn được ba em chấp nhận .

Nghĩ đến thái độ Trúc Phương dành cho mình, Vũ lại thở dài . Có lẽ, cô bé ghét anh, thích gây lộn với anh cũng từ chuyện này . Anh phải làm sao nhỉ ?

o O o

Trúc Phương lơ đãng ném những chiếc lá xuống mặt hồ nước . Bên cạnh cô Giang Nam cúi đầu im lặng . Và những chùm nhãn cô đơn bị bỏ rơi dưới vệ cỏ .

Giang Nam nhìn lên, giọng anh thật buồn:

- Anh không thể quên em Phương ạ . Nhưng ba em đã buộc anh không được gặp em, không được nói chuyện với em . Nếu không ba em sẽ làm ầm lên giữa hội đồng giáo viên . Ba em còn muốn anh đi khỏi thành phố này, xa hẳn em . Và ông sẵn sàng giúp vốn để anh làm lại sự nghiệp .

Trúc Phương thẳng thốt:

- Ba em đã nói như thế ư ? Và anh cũng đồng ý hả Nam ?

Giang Nam trầm giọng:

- Tình yêu là 1 báu vật của cuộc đời và của trái tim . Không vàng bạc nào có thể mua được tình yêu anh dành cho em . Nhưng anh không thể bỏ sự nghiệp của mình . Ba anh 1 đời lam lũ, bon chen để giành giật từng mỗi hàng, từng cuốc chạy xe đêm, chỉ mong đủ tiền cho anh ăn học . Mẹ anh 1 đời buôn gánh, bán bưng, thức khuya dậy sớm để mong anh sau này được đổi đời . Tất cả khát khao của cha mẹ và của chính bản thân anh, chỉ có thể tạo cho anh 1 chỗ đứng khiêm nhường như hiện tại . Dù nghèo, nhưng anh được nhà nước trung dụng, anh được đứng trên bục giảng không phải sớm khuya dãi nắng dầm mưa như cha mẹ mình . Anh không thể hắt bỏ nó, cũng như anh không thể sống thiếu em . Tiếc rằng số phận quá khắc khe, tàn nhẫn chẳng thể cho anh 1 lúc được trọn vẹn cả 2 niềm vui .

Trúc Phương khổ sở:

- Em cũng như anh thôi, em không thể sống nếu không có anh bên cạnh . Ba em thật độc ác .

- Cha mẹ chẳng bao giờ độc ác với con cái của mình . Cũng do ba em lo cho tương lai của em, không muốn cuộc đời em sau này khổ cực . Em chưa từng bị đói 1 ngày, em chưa chịu cái lạnh của da thịt, khi trời mưa, nhà dột mái xiêu . Nên em nhìn đời bằng ánh mắt màu hồng . Người lớn thì khác .

Trúc Phương thở dài:

- Hiện tại, không phải cha mẹ em chỉ có 1 mình em cùng 1 tài sản lớn . Ba mẹ em đâu cần phải buộc em lấy chồng giàu chứ . Bọn con trai nhà giàu bây giờ, 10 đứa đủ chục điều ăn chơi hoang đàng, xài tiền như lá rơi, có trời biết họ mục rỗng hay chưa ? Nhất là những bệnh tật khủng khiếp nhất, phần đông đều do con nhà giàu, những kẻ thừa tiền dư bạc mắc phải hay sao ? Không! Dù giá nào, em cũng không chịu sự áp đặt của ba em đâu .

Giang Nam ôm bờ vai đang rung lên vì xúc động của người yêu:

- Anh thật bất tài . Yêu em mà không đủ sức bảo vệ tình yêu của mình .

Trúc Phương ghen ngào:

- Anh đừng tự dày vò mình, tất cả đều do sự sắp đặt của tạo hóa . Nhưng em không khuất phục đâu . Nam ơi, hãy nói đi, em sẽ làm được gì để có anh ?

Giang Nam cười nhạt:

- Trừ khi anh trúng số, anh có 1 căn nhà lầu, 1 chiếc xe hơi .

- Anh coi thường em .

- Không! Anh chỉ nói đúng những suy nghĩ của ba em . Anh không có được những điều đó tất nhiên anh chẳng bao giờ có được em đâu .

Trúc Phương meo meo:

- Em không cần nhà cửa xe cộ . Em chỉ cần vòng tay của anh, cần sự chở che của anh thôi . Nam ơi, anh biết Mạc Vũ là ai không ?

Giang Nam ngỡ ngàng:

- Là người anh họ của em . Đúng không ? Em muốn nhờ Vũ chuyện gì à ?

Trúc Phương bặm môi:

- Mạc Vũ không phải là họ hàng gì của em cả . Anh ấy là con 1 người bạn của ba em . Giữa 2 nhà, đã có cuộc đính ước từ khi em chưa chào đời . Hôm nay Vũ về đây là để gặp em, để chính thức đặt lời cầu hôn với em .

Giang Nam sửng sốt:

- Có chuyện ấy sao ?

Anh bật cười đau đớn:

- Ba em tình đời lắm . Mạc Vũ thì ăn đứt anh về mọi mặt rồi . Ha ... Ha ... anh đúng là 1 tên đại ngốc . Phận hèn thân kém mà đòi chòi mâm son . Trúc Phương, anh mừng cho em . Và tin Vũ là người có tư cách .

Trúc Phương hét lên:

- Anh điên vừa thôi . Đừng chọc giận em nữa . Anh thừa biết, em căm ghét bọn con trai nhà giàu cỡ nào . Càng ghét cay ghét đắng lũ Việt kiều lai căng . Nếu anh không còn yêu em nữa thì trọn đời này em sẽ bỏ xứ ra đi . Em không ngóc đến nỗi hủy hoại cuộc đời mình đâu .

Trúc Phương khóc nức nở . Khiến Giang Nam cuống quýt . Anh rất sợ nước mắt con gái . Mỗi lần mẹ khóc, là mỗi lần anh lại tự trách mình vô dụng . Những khi Thiều Nhi khóc, anh tổn không biết bao nhiêu lời năn nỉ, cả những bịch xí muội, những thanh singums, mới dỗ nín được nó .

Nhưng anh rất khổ sở, khi người con gái anh yêu khóc buồn cho số kiếp . Anh không biết phải dỗ cô như thế nào .

- Anh không thương em, không yêu em mà .

Giang Nam cuống lên:

- Phương à! Đừng có nói như thế . Anh thề đấy . Trái đất này ngoại trừ cha mẹ và nhỏ em gái ra, anh chỉ yêu em thôi . Không lấy được em, anh sẽ chẳng lấy ai cả .

- Híc! Anh nói thì hay lắm . Phải biết ba mẹ anh có mình anh là con trai . Phải biết không lấy vợ sẽ làm đau lòng cha mẹ, sẽ là đứa con bất hiếu .

- Nhưng, anh chẳng thể yêu được ai, ngoài em . Em tin anh không ?

Trúc Phương tươi nét mặt, cô đưa tay chùi vội những giọt lệ:

- Em tin anh rồi, đừng có thề nữa . Anh này, nếu mai mất ba em mà ép quá, em sẽ bỏ nhà, về đây sống với ngoại, em chờ anh héng .

Giang Nam hốt hoảng:

- Chúa ơi! Như thế không được đâu . Em chưa quen sống thiếu thốn . Em bỏ đi như thế, chắc chắn ba em lại đổ tội cho anh . Anh chịu được mọi cực khổ . Nhưng chịu những lời sỉ nhục thì anh không đủ sức .

Trúc Phương giận dữ:

- Mọi người chịu được . Tại sao em không chịu được chứ . Hơn nữa, em cũng có 1 số tiền đủ để làm vốn cho em sống không vất vả . Ý em đã quyết, anh không cản được em đâu .

Giang Nam ngăn người, anh không thể nói được những lời chính đáng với cô . Nhìn vẻ mặt vô tư hồn nhiên của Trúc Phương, anh chỉ biết thở dài .

Xiết chặt bờ vai cô, anh trầm giọng:

- Anh yêu em! Anh biết mình sẽ chẳng làm được gì, nếu phải xa em .

Trúc Phương ngược lên, mắt cô thật tha thiết:

- Hứa với em đi Nam . Dù nghịch cảnh nào, anh cũng phải tin ở em . Phải làm điểm tựa để em trọn vẹn tình yêu nha .

- Anh hứa .

Giang Nam cúi xuống . Mắt họ gặp nhau nồng nàn, tình tứ . 1 nụ hôn, ngọt ngào đọng trên vành môi xinh xắn của Trúc Phương . Chưa bao giờ họ hôn nhau như thế này giữa trưa nắng gắt gao, dưới những tán lá cây xum xuê, và cạnh bên những hương thơm ngọt ngào của nhàn, của chôm chôm đang chín đỏ .

Trúc Phương then thùng giấu mặt vào vai Giang Nam:

- Anh này, liều kinh khủng, nhớ mấy người ấy ...

Giang Nam tỉnh bơ:

- Càng tốt chứ sao . Tình yêu ai chẳng giống ai . Môi em ngọt hơn cả nhãn nữa . Kỳ ghê .

Trúc Phương cong môi:

- Anh đừng tưởng em không biết anh muốn nói gì nha . Ủ, thì tại em hảo ngọt, hay ăn trái cây đấy . Ảnh hưởng gì tới hòa bình không nào .

- Không hề .

- Anh này .

- Gì nữa cô bé .

- Cầm gọi cô bé . Kẻo mai mốt ra ủy ban người ta không làm giấy đăng ký kết hôn lại có người khóc, vì em vẫn còn "bé".

Đang buồn, Giang Nam cũng bật cười:

- Em thật khéo nói .

- Vẫn thua anh 1 bậc đấy . Anh Nam, Thiều Nhi đi như thế, gia đình có phải lo thêm tiền cho nó không ?

Giang Nam lắc đầu:

- Nó được nhà trường cử đi và cấp học bổng toàn vẹn .

- Vậy thì tốt . Em mong sao, sang đó, với sự thông minh của nó, nó sẽ biết cách kiếm thêm tiền .

Giang Nam nhìn Phương:

- Em nói gì . Đi học thì làm sao kiếm ra tiền chứ ?

- Anh thật chẳng hiểu gì sao ? Chúa ơi, thế mà anh lại xuất thân từ gia đình nghèo khó đấy .

- Em nói rõ hơn đi, đừng móc méo như vậy . Thật ra, anh chỉ biết đi học, tiền

bạc và miếng ăn, dù rất cực, vẫn có cha mẹ lo . Anh chưa hề biết phụ ba mẹ khi còn cấp sách đến trường .

Trúc Phương cong môi:

- Vậy mà lúc nào anh cũng lên mặt dạy em bài đạo đức . Thế này nhé, sinh viên ngoại tỉnh về thành phố học, những gia đình nghèo, chỉ có thể lo đủ tiền học phí và tiền ăn tần tiện hàng tháng cho con . Khổ nổi cuộc sống vô cùng phức tạp, mức sinh hoạt ở thành phố cũng khác xa ở nông thôn . Để tồn tại và để học được, sinh viên nghèo phải đối diện với cuộc sống, họ làm tất cả các việc để kiếm tiền .

- Nhưng, sang Pháp, Thiều Nhi đã được lo đầy đủ từ nơi ăn chốn ở .

- Em biết . Và em dám chắc Thiều Nhi không bao giờ chịu ngồi yên đâu . Nó sẽ tìm việc để làm thêm . Đồng Făng vốn có giá hơn cả tiền Việt Nam mình đây .

- Em muốn nói, Thiều Nhi sẽ đi làm thuê để kiếm tiền gửi về nhà ư ?

- Điều ấy có gì mà xấu chứ . Em có 1 người bạn, xuất cảnh theo dạng đoàn tụ . Ở bên này, gia đình nó có tới 3 cửa hàng kinh doanh vàng bạc đá quý . Nó chẳng hề biết tự khuấy cho mình 1 ly sữa nữa . Sang ấy, thiên đường của nó hoàn toàn sụp đổ . Mẹ nó phải đi rửa chén cho 1 nhà hàng . Bản thân nó thì trở thành con nhỏ chuyên giặt ủi đồ thuê . Nhưng lỡ cả rồi, phải làm để sống . Cuối cùng thì mẹ con nó đã gom góp được lại 1 số vốn, và quay về Việt Nam . Bây giờ nó không còn hờn hĩnh nữa và rất thương những người

nghèo khó . Nó nói, khổ cực trăm điều, bù lại, đồng "đô la" có giá, nên dù ăn mày nơi đất Mỹ trở về Việt Nam vẫn sang trọng là vậy .

Giang Nam ngẩn ngơ:

- Anh thật thiên cận . Không dè "tiểu thư" cỡ em lại rành rẽ cuộc sống hơn anh .

- Tại tính em thích quậy phá mà . Môi trường sinh viên càng khiến em có cách nhìn nhận đánh giá con người . Em thân với Thủy Tiên cũng là thế . Và yêu được anh cũng nhờ em cảm thông với hoàn cảnh đấy .

- Cám ơn em . Thì ra bấy lâu nay anh đã sống thủ phận quá . Chắc anh cũng phải nghe em, tìm thêm việc làm thôi .

Trúc Phương chu môi:

- Anh này, thời buổi kinh tế, giáo viên dạy toán như anh kiêm sống dễ nhất đấy . Tại anh thật thà quá .

- Em muốn nói anh nên dạy thêm ư ?

- Đó chính là sự phù hợp với khả năng của anh . Nếu anh sớm biết điều này, có lẽ bây giờ anh đã có xe Dream để đi nữa .

Giang Nam rạng rỡ:

- Không ngờ em tuyệt thật . Nhất định anh sẽ làm theo sự gợi ý của em .

- Nhưng, không được để cho đồng tiền làm mờ nhân cách của anh đấy .
Nghề giáo viên là nghề thanh bạch, trung thực . Em yêu anh vì anh chưa đánh mất con người thật của mình .

- Anh hứa!

Trúc Phương đứng lên:

- Bây giờ thì em phải kiếm chút gì ăn thôi . Nãy giờ em muốn nhai luôn cả lá nhãn vì hương thơm ngọt ngào của trái nhãn .

- Ấy da! 2 người này, trốn biệt ở đây làm ta kiếm đồ con mắt .

Tiếng Thiều Nhi lạnh lót .

Trúc Phương bĩu môi:

- Tao mà thèm trốn . Mà vẫn biết mỗi lần tới đây, tao thường ra hồ cá của ngoại . Tao thích ngắm những bông sen . Mà thật tâm muốn tìm đâu khó chứ .

Thiều Nhi cười ngất:

- Lạ Chúa, mà càng lúc càng mồm mép thấy sợ . Tao e ít nữa anh Hai phải gắn bộ máy điều âm trong phòng ảnh quá .

Trúc Phương nghênh mặt:

- Mày không cần phải lo lắng thế . Tương lai còn xa mờ . Tao đợi mày về, sẽ cùng tìm ý trung nhân đây .

- Ôi chà! Tao không cần mày đợi đâu. Như thế sẽ làm anh Hai tao rầu rĩ mất .

- Chuyện ấy liên can gì đến tao chứ .

- Nè, đừng nói điều khó nghe ấy với tao . Lần này, tao đi mọi chuyện vui buồn của anh Hai, tao nhờ mày thu xếp đây . Làm tốt, khi về tao sẽ có quà tặng xứng đáng .

- Thôi đi, hãy lo lấy thân mày kìa . Đừng để cho màu sắc hội họa làm mờ mắt trái tim vốn có màu đỏ đây .

Dứt lời, Trúc Phương bỏ chạy về phía cây nhãn . Cô vừa nhìn thấy Mạc Vũ và Thanh Xuân nơi ấy .

Cô tự trách mình đã quá vô tình . Dù ghét thì cô cũng chính là người dẫn Mạc Vũ đến đây . Nếu quả thật anh ta yêu cô như lời mẹ nói, thì sự việc "bỏ rơi" của cô vừa rồi khác nào sự sỉ nhục anh ta .

Đàn ông ai không có lòng tự trọng chứ, Mạc Vũ mà giận, biết đâu anh ta không móc lại với ba cô .

Và chuyện cô không muốn cũng sẽ đến . Ba cô bây giờ ham tiền và địa vị hơn tất cả mọi thứ trên đời .

Cô phải tìm Mạc Vũ thôi .

o O o

- Con đi chơi vui chứ ?

Đang nằm xoài dưới đất, quần áo cũng chưa tay, nghe tiếng mẹ hỏi, Trúc Phương vẫn nhắm mắt, lười biếng:

- Mệt thì đúng hơn mẹ ạ .

- Con dẫn cậu Vũ đi những đâu ?

- Đi Thủ Đức, tới 1 vườn cây của bạn con .

Bà Phương Hà ngờ vực:

- Là ai thế . Mẹ chưa bao giờ nghe con nói có bạn ở Thủ Đức!

- Mẹ à, chẳng lẽ tất tât mọi chuyện con đều kể mẹ nghe hay sao ? Đây là nhà bạn học chung khoa với con . Mẹ không biết nó đâu . Vì nó đi học bằng xe và ít khi ở lại thành phố .

- Thế, cậu Vũ cũng đồng ý à ?

- Chính anh ta đề nghị, khi con gặp bạn con mà . Anh ấy còn muốn mình có 1 cơ ngơi như thế ở ngoại thành đây .

Bà Phương Hà thận trọng:

- Gia đình mình có 1 căn biệt thự ngoài Vũng Tàu, 1 ở Đà Lạt, phong cảnh và khí hậu 2 nơi ấy thật dễ chịu cho con người . Hôm nào con nên mời cậu Vũ lên Đà Lạt 1 lần nha Phương .

Trúc Phương cau mày:

- Sao bỗng dưng mẹ lại thay đổi 180 như thế ? Mẹ có bao giờ để con đi đâu xa với bạn ?

- Mặc Vũ được ba con coi như người nhà .

- Nhưng anh ta là 1 người đàn ông . Ba mẹ thật ra đã hiểu gì về anh ta, mà dám buông thả con ?

Bà Phương Hà lúng túng:

- Mẹ muốn con và Mặc Vũ có dịp tìm hiểu nhau . Mẹ nghĩ trước sau gì con cũng không tránh khỏi sự áp đặt của ba con . Tốt nhất, con nên tự chủ trước .

Trúc Phương ngồi dậy:

- Con thấy con và Mạc Vũ không thể thích hợp .

- Con vẫn không quên Nam đúng không ?

- Làm sao con quên anh ấy được ? Và chẳng ai bắt con làm được chuyện ấy .
Đúng ra, mẹ phải giúp con . Mẹ thừa biết cuộc sống vợ chồng mai sau không có tình yêu thì con sẽ khổ sở thế nào mà .

Bà Phương Hà cười gượng:

- Mẹ hiểu . Nhưng mẹ cũng không giúp con được . Hôm qua ba mẹ đã nói chuyện của con . Sáng nay cũng vậy . Giữa ba mẹ đã xảy ra sự tranh cãi gay gắt . Lâu lắm rồi mẹ mới dám nói với ba con nhiều như thế .

- Ba có nạt mẹ không ?

- Lúc đầu thì có đấy . Sau rồi ông cứ khẳng khẳng bảo thủ ý của mình . Mẹ bực lắm, song không lung lay được ba con . Mẹ thật xấu hổ, khi không thể bảo vệ được con .

Trúc Phương buồn rầu:

- Mẹ đừng buồn như thế . Hiện thời ba con chưa nói gì với con . Con chỉ biết cầu xin Đức Mẹ lòng lành phù hộ cho con . Con lớn rồi, con không làm gì để mẹ phải buồn rầu .

- Mẹ mong sao mọi chuyện đều tốt đẹp .

- Con mang nhãn về cho mẹ đấy . Mẹ cho Hà Hương 1 ít nha . Bây giờ con phải đi tắm . Kéo ba về lại không kịp ăn tối .

Bà Phương Hà dẫn đo:

- Trúc Phương, nếu hôm nay ba con nói ra điều mẹ con mình vừa bàn . Con sẽ liệu cách nào ?

Trúc Phương tự tin:

- Con không nghĩ ba con sẽ đề cập vấn đề ngay đâu . Vì con còn phải học 2 năm nữa kia mà .

- Con đừng tự tin quá . Việc gì có lợi, ba con đều làm hết . Không cần biết đến nỗi buồn khổ của ai . Dù người đó là con hay là mẹ .

Nhìn nét mặt mẹ quá căng thẳng, Trúc Phương nghe thương mẹ thật nhiều . Đạo này ba có điều gì đó thật gượng gạo với mẹ như ba không còn yêu thương mẹ nữa . Và mẹ cứ bình thản đón nhận, mẹ luôn vui vẻ mỗi khi có mặt cô .

Thở dài, Trúc Phương gượng cười:

- Con sẽ không tự tay trông vào cổ mình chiếc thòng lọng đâu . Mẹ hãy tin ở con .

Trúc Phương tắm rửa xong, thì ông Trường An cũng về tới . Trúc Phương tươi tắn, dễ thương trong chiếc đầm may lửng, màu xanh . Cô vui vẻ đón cha .

- Hôm nay ba về trễ phải không ạ ? Chắc tại ba phải đi cơ sở xa ?

Ông Trường An cười vui:

- Con gái hôm nay dễ thương ghê . Buổi đi chơi vui vẻ cả chứ .

Trúc Phương hít hà:

- Ấy da! Ba bữa nay điệu ghê . Ba khai mau đi thôi, ba đã lén xài nước hoa của mẹ phải không ?

Ông Trường An bối rối:

- Con bé này, chả lẽ đi dự đại tiệc ba lại không được quyền sửa soạn . Như thế là không công bằng đó con ạ . Với lại chả lẽ con thích ba xấu hổ trước thiên hạ hay sao .

Ông liếc mắt nhìn vợ . Bà Phương Hà điềm tĩnh và dửng dưng với nụ cười luôn đọng trên môi . Có trời mới biết bà đang nghĩ gì ?

Trúc Phương ôm vai ông:

- Ba à! Tại hôm nay con mới phát hiện điều hệ trọng trong này . Hơn nữa, mẹ con không dùng loại nước hoa này . Nó thơm thật, nhưng hơi gắt . Ba muốn làm dáng 1 chút, nên tham khảo ý kiến của mẹ con . Những gì mẹ xài đều thanh thoát, nhẹ nhàng .

Ông Trường An thoáng biến sắc:

- Không phải của ba mua, cũng không kịp về nhà nhờ mẹ con . Ba ... Ba xài xé của cô thư ký đấy . Thôi để ba đi tắm rồi ăn tối chứ . Kẻo Mạc Vũ nó trách cha con mình vô tình .

Trúc Phương chớp mắt:

- Ba à! Ba nói vậy ...

- Trúc Phương, con nên để ba con đi, cả ngày nay công việc không đủ làm ba con mệt hay sao . Chuyện gì để khi khác .

Ông Trường An giả lả:

- Cám ơn em . Quả thật anh mệt kinh khủng, nhưng tắm xong anh sẽ khỏe ngay thôi .

- Mẹ à! Tại sao không cho con nói ?

Trúc Phương dậm chân .

- Người ba con nồng mùi nước hoa . Có cả dấu son trên áo ba nữa đấy . Con không tin mẹ không nhận ra điều ấy .

Bà Phương Hà bình thản:

- Con đừng khiến ba con bức mình . Thời buổi này, cỡ ba con tiệc tùng, khiêu vũ cũng là chuyện thường, vì công việc cả thôi . Có chi đâu con phải suy nghĩ .

Trúc Phương tròn mắt:

- Mẹ! Mẹ không cảm thấy bất bình à ? Những lần trước đây, bao giờ ba đi dự tiệc, ba đều muốn có mẹ 1 bên . Tại sao bây giờ ba lại tách mẹ ra 1 bên . Ba không thể đối xử như thế với mẹ .

Bà Phương Hà cười gượng:

- Nói nhỏ 1 chút đi Phương . Mẹ bây giờ già rồi, sức khỏe yếu, mẹ không muốn ra ngoài nữa . Con đừng trách ba con .

Trúc Phương cúi kính:

- Con sẽ tự tìm hiểu chuyện này . Con không muốn mẹ mãi mãi sống đời nhẵn nhụi .

2 mẹ con tranh cãi mãi . Họ chỉ dừng khi ông Trường An định đặc đi xuống lầu . Sau ông là Mạc Vũ .

Bữa ăn tối của gia đình trôi qua trong không khí trầm lặng .

Ông Trường An đứng lên:

- Hôm nay con không có giờ học phải không Trúc Phương ?

- Dạ! Ba có chuyện gì nhờ con hay sao ?

Ông Trường An cười nhẹ:

- Lên phòng khách rồi nói chuyện con ạ . Hương ơi! Đem lên đĩa bom hay nho nghe không ?

Mọi người ngồi quanh bộ sa lon .

Ông Trường An tự tay đẩy ly nước về phía Vũ:

- Cháu uống nước đi . Trà Bắc Thái loại đặc biệt, ướp hoa nhài đây . Loại trà này hồi còn ở bên này, ba cháu nghiền lắm . Bây giờ sang đó, chắc là hiếm .

Mạc Vũ đỡ ly nước:

- Bác để cháu tự nhiên . Bên ấy cũng có đủ loại trà Đông Nam Á . Trà Việt Nam mình xuất khẩu nhiều lắm . Nhưng không thể được đậm đà hương vị ngay tại quê hương .

- Khi nào cháu sang, bác sẽ gọi cho ba cháu vài ký . Cả cà phê nữa . Bác vẫn nhớ thói quen của ba cháu .

- Dạ! Bác thật tốt với ba cháu .

- Trước sau gì 2 nhà cũng như 1, cháu chẳng nên khách sáo . Kìa Phương, không đưa mời nho anh Vũ đi con .

- Mời anh Vũ .

Trúc Phương dấm dẳng .

Ông Trường An nạt đùa:

- O hay, con nhỏ này, mời khách kiểu ấy, ai dám ăn chứ .

Trúc Phương cong môi:

- Ba vừa nói, anh Vũ như người nhà . Đã là người nhà, chẳng cần mời mọc mới phải .

Ông Trường An cười vang:

- Chẳng ai nói lại miệng con . Lí lắc lăm . Rồi ba sẽ tìm người nài giỏi cầm cương con, cho chừa thói bướng bỉnh . Mạc Vũ, cháu chịu giúp bác không ?

Mạc Vũ tùm tùm:

- Dạ! Cháu không dám ạ . Trúc Phương ...

- Nó làm sao nào . Con nhỏ này, chắc đã đành hanh gì với Mạc Vũ đây .
Cháu đừng có nhường nhịn nó, kéo sau này sẽ khó dạy đấy .

- Ba nói lấp lửng gì thế ạ . Con không nghe nữa đâu . Con còn nhiều bài vở phải học . Con không muốn phải thi lại .

Trúc Phương đứng dậy, cô nhón gót định đi qua lưng mẹ .

Ông Trường An nghiêm giọng:

- Con ngồi xuống ghế đi . Bài vở gì cũng dẹp qua 1 bên đã . Con gái học bấy nhiêu cũng đủ rồi . Có đỗ đạt, thì khi lấy chồng bằng cấp cũng phải cất bỏ .

Trúc Phương nhăn mặt:

- Ý ba muốn con thôi học hay sao ? Con không bao giờ nghỉ học đâu . Ba vẫn thường nói không có học thức, ra đời dễ bị người ta hiếp đáp, rẻ rúng . Ba muốn con phải khác ba, phải học cho giỏi . Sau bây giờ ba lại nói khác ?

Bà Phương Hà kéo tay con .

- Phương à! Chuyện gì cũng ngồi xuống rồi nói . Cha con trong nhà, chứ đâu phải người lạ . Con phải dịu dàng lại 1 chút chút . Ở đây còn cậu Vũ nữa .

Trúc Phương vùng vằng:

- Có anh ta thì đã làm sao ? Bộ anh ta là thánh hay sao con phải sợ .

Mạc Vũ hơi cau mày . Ông Trường An giận dữ:

- Hồn hào! Con nên nhớ, con đang nói chuyện với ai chứ ?

Trúc Phương nhếch môi:

- Thưa ba, con nhớ rất rõ con đang được ba thỉnh giáo ạ . Ba cứ nói hết những gì ba muốn nói ra đi .

Uống 1 ngụm trà, ông Trường An nghiêm giọng:

- Con nghe đây . Mạc Vũ là người ba mẹ chọn cho con . Bác Đình cũng rất muốn con trở thành con dâu của bác .

Bàn tay Trúc Phương bầu chặt vào vai mẹ ơ hờ, sâu hoắm . Cô quên mất nỗi đau mẹ đang trên mình chịu, khi đầu móng tay cô cứ run lên, lún xuống .

Ông Trường An vẫn đều đều:

- Mạc Vũ về nước lần này, trước là có dịp tìm hiểu con, cho rõ ràng tính nết . Sau nữa sẽ tìm nơi để mở công ty . Ba nghĩ, Mạc Vũ không làm con thất vọng .

Nhìn nét mặt đầy đặn góc cạnh của ba, ánh mắt sắc như lưỡi lam của ông luôn nhìn xoáy vào người đối diện . Ba cô muốn uy quyền của mình phải khuất phục được chính con gái mình .

Trúc Phương nghe nổi thất vọng trào dâng, bất chợt cô nhìn sang mẹ . Lần đầu tiên cô làm 1 con toán so sánh giữa 2 bậc sinh thành .

Cô chợt nghe nổi xót xa dâng lên . Mẹ cô sớm già trước tuổi, vòng vàng phấn son chẳng thể che giấu nổi u buồn, những nét chân chim rạn mờ vàng trán, và ánh mắt đẹp của mẹ trầm uất, muộn phiền .

Lẽ ra, giàu sang như thế, mẹ phải son trẻ, rực rỡ . Vậy mà mẹ đã tàn lụi, già yếu bởi sự độc đoán vị kỷ của ba .

Không! Cô chẳng muốn sống đời tầm gửi suốt cuộc đời câm lặng bên 1 người đàn ông chỉ đam mê quyền lực và bạc tiền .

Trúc Phương ngẩng đầu nhìn cha:

- Ba! Con còn phải học . Con không muốn lấy chồng .

Ông Trường An lạnh lùng:

- Cần gì học nữa . MẠc Vũ đủ sức bảo bọc con suốt đời trong nhung lụa .

- Không! Con không chịu .

- Này con gái, đừng bướng bỉnh như thế . Rượu ngọt mời tận môi không uống, kẻ danh giá địa vị, yêu thương con không muốn . Chả lẽ con muốn nhịn đói để đi theo gã thầy giáo kiết xác kia .

- Ba không được xúc phạm Giang Nam . Anh ấy nghèo, nhưng không ăn cướp, không đi xin ai bao giờ .

- Con dám nói với ta như thế ?

Trúc Phương bặm môi:

- Giang Nam không xúc phạm tới ba . Anh bị ba xúc phạm quá nhiều . Ba nên biết sức chịu đựng của con người có giới hạn . Ba đừng dồn ép con .

- Hồn láo!

Dứt lời, ông Trường An bỗng nổi giận, giơ thẳng chiếc volume ném về phía Trúc Phương .

Bà Phương Hà xanh mặt:

- Ông điên rồi .

Bà đẩy mạnh Trúc Phương về 1 bên . Chiếc volume bay tới, đập trúng 1 bên mặt bà Phương Hà .

Mạc Vũ hoảng sợ:

- Bác sai rồi . Bác gái có mệnh hệ gì Trúc Phương sẽ không tha thứ cho bác đâu .

Anh chạy đến bên bà Phương Hà . Trúc Phương uất ức, cô dùng hết sức đẩy anh ra:

- Anh cút đi . Tất cả cũng tại anh mà ra . Mẹ ơi, tỉnh lại đi, đừng làm con sợ .

Trán bà Hà đỏ máu, bởi cạnh máy theo đà ném thẳng vào .

Gương mặt bà tái xanh, hơi thở thật yếu . Trúc Phương bị Mạc Vũ xô mạnh . Giọng anh lạnh tanh:

- Chuyện gì muốn nói, để sau hãy nói . Bây giờ cô làm ơn kêu tài xế đánh xe ra, để đưa bác đi bệnh viện ngay .

Trúc Phương chưa kịp đứng lên, Hà Hương đã mau mắn:

- Cậu làm ơn bế bà chủ ra ngoài . Tôi đã gọi chú Thiện .

Ông Trường An vội vàng:

- Cháu để cho bác .

Trúc Phương gất lên:

- Ba độc ác và tàn nhẫn hơn cả sự suy nghĩ của con . Làm ơn, ba đừng đụng vô người mẹ nữa . Bà sẽ đau đớn hơn khi thấy ông .

Ông Trường An thều nảo:

- Trúc Phương, hãy tha lỗi cho ba .

- Ông có lỗi gì nhi ? Phận làm con tôi đâu dám để người lớn cúi mình . Nếu vừa rồi mẹ tôi không đỡ dùm tôi, chắc ông hả hê lắm .

Dứt lời, Trúc Phương chạy nhanh ra sân .

Mẹ vẫn chưa tỉnh . Máu ra nhiều quá . Ướt cả áo Mặc Vũ .

Trúc Phương thần thờ gục đầu trên băng ghế trước cửa phòng cấp cứu .

Ôi! Lạy Đức Mẹ bẽ trên, hãy ban phước, cứu mẹ con tỉnh lại .

Mẹ có bẽ gì, Trúc Phương sẽ ân hận thật nhiều . Chuyện không đáng, tại sao cô lại có thể giận dữ cãi lời ba, để ông phải phạm lỗi chứ . Ôi! Cô thật đáng tội .

- Ai là người nhà của bệnh nhân vừa đưa tới ?

Trúc Phương cuống quýt:

- Mẹ tôi thế nào rồi, bác sĩ ?

Bác sĩ nhìn cô chăm chăm sau làn kính cận, ông thở dài:

- Bà bị mất máu nhiều quá . Bị trúng động mạch, hơn nữa mẹ cô đang bị suy thận . Cần tiếp máu .

Trúc Phương meo mào:

- Phải tốn kém bao nhiêu, bác sĩ cũng cố gắng cứu mẹ tôi, giúp tôi . Tôi sẽ chết, nếu mẹ bỏ tôi đi . Bác sĩ cho tiếp máu ngay đi .

Bác sĩ bối rối:

- Loại máu của mẹ cô . Bệnh viện vừa hết . Vì mới giải phẫu cho 1 ca mổ sỏi mật .

Trúc Phương tái mặt:

- Trời ơi, đừng như thế mà . Bác sĩ ơi, tôi có thể cho máu mẹ tôi .

- Hy vọng cô cùng nhóm máu với bà ấy .

- Xin hỏi bác sĩ, bà Phương Hà thuộc nhóm máu nào ạ ?

- Máu A . Cậu muốn cho máu hả ?

Mạc Vũ thất vọng:

- Tôi thuộc nhóm máu O, liệu có thể ?

Mặt bác sĩ tươi rói:

- Máu của cậu thích hợp cho tất cả các nhóm máu . Cậu đi theo tôi .

Trúc Phương lạnh lùng:

- Bác sĩ à! Không cần đâu . Hãy dùng máu của tôi tiếp cho mẹ mình . Còn anh, rất cảm ơn lòng tốt .

Dứt lời, cô dứt khoát kéo tay bác sĩ đi . Mạc Vũ bức bối . Anh không ngờ sự việc lại xảy ra tồi tệ quá mức . Cũng không tin ông An có thể phủ phàng trút sự tức giận vào con gái 1 cách độc ác vậy .

Trúc Phương lại cố chấp . Sau sự việc này, chắc chắn cô bé sẽ ghét anh khủng khiếp hơn .

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, Mạc Vũ lao đến:

- Bác sĩ, bệnh nhân đã tỉnh chưa ạ .

Nữ bác sĩ nhìn anh thông cảm:

- Chưa đâu . Chúng tôi đang chờ máu để tiếp cho bà ấy mà .

Mạc Vũ xô vội nữ bác sĩ ra, anh đi thẳng vào phòng cấp cứu, níu cánh tay 1 bác sĩ có vẻ lớn tuổi nhất .

- Bác sĩ hãy lấy máu của tôi, truyền trực tiếp cho bác ấy, mau đi .

Hơi đắn đo, nhưng chỉ 1 chút thôi, bác sĩ nhanh chóng đưa Mạc Vũ đến cạnh bàn mổ, bằng động tác nhanh và chính xác, ông thử máu của anh .

Mọi người hồi hộp nhìn lên bàn xét nghiệm nhóm máu trên máy .

Và cũng thở ra . Mạc Vũ được truyền máu trực tiếp cho bà Phương Hà .

Anh bình thần nhìn những giọt máu đỏ tươi đang chạy từ cơ thể mình qua sợi dịch truyền sang cơ thể bà Phương Hà . Nụ cười trên môi anh thật tươi, khi anh bắt đầu thấy vãng vát .

Mạc Vũ được 1 cô điều dưỡng viên dìu đến 1 căn phòng săn sóc nhỏ .

Trúc Phương đang mệt mỏi nhắm mắt . Lần đầu tiên trong đời, cô cho đi 1 lượng máu, để cứu mẹ . Cộng với sự bức xúc trong tâm . Cô hoàn toàn mất sức .

Nghe tiếng mở cửa, Trúc Phương mở tròn mắt, cô cau kinh:

- Anh vào đây làm gì ? Cho tôi biết mẹ tôi sao rồi ?

Hỏi xong câu ấy, cô thấy mình thật quái đản . Vừa nạt nộ người ta đã hạ

giọng tử tế . Rồi anh ta sẽ cười vào mặt cô cho xem . Nhưng lỡ lời rồi, làm sao rút lại . Lần sau, nếu còn phải hỏi anh ta điều gì, nhất định cô phải uốn lưỡi 7 lần! Con trai 7 vía mà .

Mạc Vũ cười nhẹ:

- Bác đang được truyền máu . Chắc bác sẽ tỉnh thôi . Cô bé, mệt nhiều không ?

- Nè! Tôi đã cảnh cáo anh rồi, sao anh mau quên thế . Cấm gọi "bé" . Ôi! Sao mặt mày anh xanh lét vậy . Hay, mẹ tôi ? Anh đang giấu tôi chuyện gì ?

Trúc Phương bật dậy, cuống quýt đến té nhào xuống giường .

Mạc Vũ thấy đầu óc thật nặng nề, anh loạng choạng đến đỡ Trúc Phương:

- Tại sao cô lại xúc động như thế, bác gái đang được truyền máu . Tôi nói dối cô đâu .

- Sao anh không ở ngoài đó, giúp tôi coi chừng mẹ tôi .

Mạc Vũ chưa kịp nói, cô điều dưỡng viên đã đi vào:

- Có chuyện gì vừa xảy ra cho anh à ? Tôi đã nói, anh phải thận trọng, kéo té là khổ đấy . Tôi mang cho anh ly nước trà xanh đây . Cả cô nữa . Nước hơi chát 1 chút, nhưng tôi đã bỏ đường vào . Gắng uống cho khỏe, vì cả 2 vừa cho đi 1 lượng máu khá lớn . Ly nước này sẽ giúp hồi phục sức khỏe nhanh

đẩy .

Trúc Phương thần thờ:

- Thì ra anh đã cho máu mẹ tôi ?

Cô điều dưỡng vui vẻ:

- Anh ấy cho trực tiếp bà dì ở phòng cấp cứu, trước khi máu của cô được chuyển đến . 2 người hãy nằm nghỉ 1 chút . Chưa thể đi lại được đâu .

Cô điều dưỡng đã ra ngoài . Trúc Phương còn bàng hoàng:

- Mạc Vũ, tôi thật hồ đồ .

Mạc Vũ cười khẽ:

- Cô đừng tự trách mình . Chỉ do nôn nóng lo lắng tới sinh mạng của mẹ cô, nên cô không tự chủ được suy nghĩ của mình . Tôi chẳng lưu tâm đâu .

Trúc Phương nhìn ly nước:

- Anh uống đi . Ngộ nhỉ, sao họ không cho chúng ta 1 mũi thuốc khỏe, mà lại cho uống nước trà ?

Mạc Vũ tủm tỉm:

- Tây y kết hợp với thuốc nam đấy . Tôi có từng nghe về loại trà xanh này . Người huyết áp cao không thể uống . Ngược lại người suy nhược, thiếu máu, mỗi khi mệt nhọc cứ uống 1 ly trà đường vào sẽ tan hết mệt, tăng máu nữa .

- Không biết khó uống không ? Tôi nhìn nó xanh quá .

- Uống vào sẽ biết chứ gì ?

Mạc Vũ đưa ly nước lên miệng, anh uống liền 1 hơi . Công nhận chất thật .

Trúc Phương dè dặt:

- Đắng không ?

- Không, trà đã được bỏ đường . Cô uống đi nào . Tôi thấy khỏe khoắn hẳn ra đấy .

Trúc Phương nhắm mắt, đưa ly nước vào miệng cô nhăn nhó:

- Ấy da! Khó uống quá . Tôi nhường anh đấy .

Mạc Vũ tỉnh bơ:

- Mới khó 1 chút cô đã muốn bỏ cuộc ? Vậy mà tôi ngờ con gái họ Tiêu khí khái lắm . Hóa ra cũng thường thôi .

Trúc Phương giận dữ:

- Nè! Anh xỏ xiên gì tôi thế hả . Đừng tưởng mới làm ơn giúp mẹ tôi 1 chút đã lên mặt nha . Cần, tôi sẽ hoàn trả lại cho anh đây nè .

- Không dễ trả đâu Trúc Phương ạ . Máu tôi thuộc loại đa hệ . Có thể cho ai cũng được . Nhưng cô thì không . Mà này, chỉ là ly nước chút xíu à, cô còn uống không nổi thì ...

- Thì sao ? Anh nói ra xem nào ?

- Ồ, thì tôi nghe cô cãi lời ba cô mạnh mẽ lắm, nhưng tôi e cô lại lý thuyết suông thôi . Sau này cô gặp khó khăn, cực khổ trong cuộc sống, cô chẳng đủ can đảm vượt qua đâu . Tiếc thật!

Trúc Phương tức điên lên . Mạc Vũ thật đáng ghét . Hắn muốn ví ly nước vừa chát vừa ngọt này với tình cảm của cô chứ gì .

Đã vậy, cô sẽ cho hắn biết .

Bặm môi, Trúc Phương đưa ly nước lên môi . Nhìn vẻ mặt tự đắc của Mạc Vũ, cô càng tức . Không thèm nhắm mắt nữa, cô uống luôn 1 hơi hết cạn ly nước .

Chúa ơi! Cuối cùng thì cô cũng đã uống nó vào bụng . Để xem phản ứng của cơ thể ra sao nào ?

Trúc Phương nhắm mắt . Dòng nước nóng đi vào cơ thể cô thật chậm, cô cảm thấy mình thật sự khỏe khoắn .

- Thế nào, công hiệu không ?

Mạc Vũ hỏi trống . Nhưng đang thoải mái, cô không kịp nhận ra để bắt bẻ anh .

- Hay thật . Sau này tôi sẽ tìm mua loại trà này để nấu cho mẹ tôi uống .

Nhắc đến mẹ, Trúc Phương vụt kêu lên:

- Tôi phải đi xem mẹ tôi thế nào .

Mạc Vũ đồng tình:

- Tôi sẽ đi cùng cô . Có thể bây giờ bác gái đã tỉnh rồi .

2 người tới phòng cấp cứu, thì bà Phương Hà đã được chuyển lên phòng chăm sóc đặc biệt .

Phải năn nỉ mãi, cả 2 mới được bác sĩ cho vào thăm bà Phương Hà .

Trúc Phương ôm lấy khuôn mặt mẹ:

- Mẹ ơi! Mẹ .

Bà Hà chẳng hề cục cựa, chỉ hơi thở yếu ớt là chứng tỏ bà vẫn tồn tại trên đời .

Bác sĩ nói nhỏ:

- Bệnh nhân bị thương vào vùng thần kinh, may không thiệt mạng . Chúng tôi đã chích thuốc an thần để bà ấy ngủ . Bà ấy còn yếu lắm .

Trúc Phương nức nở:

- Tội nghiệp cho mẹ quá .

Thấy cô khóc nhiều, bác sĩ đành yêu cầu Mạc Vũ đưa cô ra ngoài .

- Bác sĩ ơi, cho tôi ở đây . Tôi muốn khi mẹ tôi mở mắt, người mẹ tôi nhìn thấy đầu tiên sẽ là tôi .

Bác sĩ ân cần:

- Phải chiều mai bệnh nhân mới tỉnh giấc . Chúng tôi đã có người chăm sóc mẹ cô chu đáo . Cô vừa tiếp máu cho mẹ, sức khỏe cũng yếu đi, cô nên về nhà nghỉ ngơi, ngày mai trở lại thì hơn .

Mạc Vũ cũng nói:

- Nguyên tắc ở phòng chăm sóc đặc biệt là vậy . Chúng ta chẳng thể thay đổi được ý kiến bác sĩ đâu . Tôi đưa cô về .

Trúc Phương bệu bạo:

- Bác sĩ ơi, số điện thoại của tôi đây . Mẹ tôi có triệu chứng gì, xin bác sĩ báo tin cho tôi biết ngay nhé .

- Được rồi . Tôi hứa .

o O o

Căn nhà sang trọng, giờ vắng tanh, lạnh lẽo đến nẫu lòng . Trúc Phương ngồi thu mình trong chiếc ghế xô pha . Cô ơ hờ nhìn Hà Hương đang lẳng xăng pha nước cam .

- Ba tôi đi đâu rồi Hương ?

Hà Hương lưỡng lự:

- Em không biết . Tưởng ông chủ đến bệnh viện với chị .

Trúc Phương nhếch môi:

- Ông đâu biết bệnh viện nào mà đến .

- Khi xe đưa bà chủ đi . Em thấy ông cứ ngồi lặng lẽ bên bàn . Khoảng 15 phút sau đó, em nghe máy điện thoại di động của ông reo . Sau đó thấy ông đi lên phòng . 1 lúc sau ông rời nhà bằng chiếc Dream của ông . Em tưởng

chị gọi điện về .

- Đừng nhắc đến ông nữa . Em làm nước đưa lên phòng cho Mạc Vũ .

Hà Hương vâng lời, bung ly nước lên lầu . Còn lại 1 mình, Trúc Phương nghe lòng trống vắng đến tan hoang . Tất cả những gì cô tôn thờ về ba đã bỗng chốc sụp đổ .

Thần thờ, Trúc Phương đưa tay lên kệ tủ, lấy chai rượu nếp gò đen mẹ mới mua cho ba hôm trước .

Nhéch môi, cô rót rượu ra ly và từ từ uống . Men rượu cay và nồng kinh khủng .

Từng giọt rượu đi qua trái tim bé nhỏ của cô, và đốt cháy ruột gan cô .

Rượu không hề dễ chịu như ly nước chè xanh . Cô từng nghe nói, rượu uống say để quên hết mọi ưu tư, phiền muộn .

Cô muốn thử và muốn quên . Bởi 1 mình trong gian phòng vừa xảy ra thảm kịch, cô thấy hồn trống rỗng .

Giờ này, chắc Mạc Vũ đã ngủ . Cô không muốn ai chia sẻ với cô lúc này cả . Cô muốn nhắc máy gọi cho Nhật Thủy, cho cả Giang Nam nữa . Nhưng cuối cùng cô vẫn im lặng, uống từng giọt đắng vào lòng .

- Trúc Phương! Đừng uống nữa . Rượu sẽ hủy hoại hồng cầu của cô mất .

Giọng nói trầm ảm của Mạc Vũ vang lên . Sao không là Giang Nam ?

Trúc Phương chua chát:

- Tôi muốn được tan biến vào cõi vĩnh hằng . Anh uống với tôi nhé . Tôi chán ghét tất cả rồi . Chỉ tội nghiệp cho mẹ .

Mạc Vũ giữ chiếc ly nhỏ, giữ luôn cả bàn tay run rẩy của cô . Anh gằn giọng:

- Cô thật hèn nhất . Thật uống công mẹ cô đã vì cô mà chịu đau đớn .

Trúc Phương lè nhè:

- Tôi hèn nhất hả ? Hèn nhất có khác ti tiện xấu xa không ? Anh trả lời tôi đi . Giờ này người đàn ông đạo mạo nhất của mẹ tôi và của tôi, ông ta đang ở đâu ? Tại sao ông ta lại có thể nhẫn tâm bỏ lơ vợ mình, khi chính tay ông gây nên tội lỗi ? Tại sao hả ?

Mạc Vũ bình thản:

- Trúc Phương, hãy nghe lời tôi, đừng có xúc động quá như vậy, sẽ ảnh hưởng không tốt đến thân kinh đấy . Chả lẽ cô không còn nhớ đến mẹ cô sao ? Cô say sưa thế này khi có điện thoại, làm sao cô đi đến với bà được hả ? Còn ba cô, biết đâu giờ này ông ấy đang ở trong bệnh viện ? Hay ông đang đi tìm mẹ cô .

Dứt lời, Mạc Vũ cương quyết dang chiếc ly bỏ xuống gầm bàn .

- Cô nên về phòng nghỉ 1 lát cho khỏe .

- Không . Tôi muốn ngồi đây, chờ ba tôi về để hỏi ba tôi 1 câu .

Mạc Vũ tò mò:

- Tôi có thể biết câu hỏi của cô không ?

Trúc Phương lắc đầu .

- Anh gọi dùm tôi Hà Hương đi .

- Cô cần gì, tôi giúp cho .

- Bây giờ đã quá khuya chưa ? Tôi muốn gọi điện thoại .

Mạc Vũ nghe nheo nhói nơi tim . Anh đoán Trúc Phương muốn gọi điện cho Giang Nam . Cũng phải thôi . Anh đã từng yêu, từng được chia sẻ với người yêu những tâm sự của mình . Trúc Phương đang buồn mà .

Nghĩ vậy, Mạc Vũ nhanh nhẩu:

- Cô muốn gọi cho Nam phải không ? Để tôi gọi cho .

Trúc Phương gất lên:

- Gọi anh ấy tới đây vào giờ này à ? Tôi không muốn ba tôi gặp anh ấy ở đây .

- Cô ngại ba cô hay ngại sự có mặt của tôi . Ba cô sẽ chẳng về đêm nay đâu .
Hoặc có về ông ấy cũng không còn hung dữ với ai nữa, sau sự việc vừa qua .
Nếu ngại tôi, thì tôi sẽ về phòng của mình .

- Anh nói hơi ... nhiều rồi đấy . Tôi không muốn gặp ai cả . Tôi sẽ đi ngủ là xong . Mà nè, chuyện tôi uống rượu, anh không được kể cho ai nghe đấy .
Nếu anh bết xép, tôi không tha anh đâu .

Mạc Vũ nhếch môi:

- Tôi chẳng dư hơi đi theo léo chuyện thiên hạ đâu . Nhưng, đã có gan làm, có gan chịu . Cô vốn can đảm lắm mà . Sợ ai chứ .

- Tôi chẳng sợ ai cả . Chỉ không thích để mẹ tôi phải biết thôi .

Mạc Vũ cười nhạt:

- Thế, cô có sợ Giang Nam biết không ?

Trúc Phương đề phòng:

- Tại sao tôi phải sợ anh ấy . Nam rất hiểu tôi . Anh ấy chẳng bao giờ tin lời

nói của ai về tôi, nếu tôi không xác nhận .

- Cô tin tưởng vào bạn bè ghê nhỉ .

- Đó là điều đương nhiên . Bạn bè không tin ở nhau, làm sao hòa đồng . Nam còn hơn cả tình bạn nữa .

- Ai được làm bạn cô, kẻ đó thật diễm phúc .

- Tôi không tranh cãi với anh nữa . Tôi đau đầu lắm rồi . Chỉ cần anh không hé môi chuyện của tôi, thì tôi và anh vẫn có thể là bạn .

Không ngờ, vì quá mệt mỏi, lên phòng là cô ngủ thiếp đi ngay .

Buổi sáng cô dậy trễ hơn thường ngày hơn 1 tiếng đồng hồ .

Từ hồi học phổ thông trung học đến giờ, chưa khi nào cô ngủ dậy trễ như thế cả . Đầu cô đau kinh khủng . Chắc tại hồi đêm cô uống rượu . Lạy Chúa, cô đúng là điên . Khi không lại uống chất rượu nồng cay ấy vào người, buồn chẳng thấy vui đi mà như tăng lên theo từng sự đốt cháy của men đắng .

Cô đi xuống phòng ăn . Bụng cô ọc ạch và trống rỗng . Cô muốn ăn 1 chút gì đó .

Ngang qua phòng ba mẹ, cô chợt nhớ đến hiện trạng của mẹ . Giờ này, theo lời bác sĩ thì mẹ cô chưa tỉnh đâu .

Nhưng còn ba ? Ba cô có về nhà không nhỉ ? Nhượng mắt nhìn qua ổ khóa nhỏ tí teo, cô thấy căn phòng ba mẹ vắng lạnh, giường chiếu gọn gàng . Điều ấy chứng tỏ, đêm qua ba không về .

Trúc Phương thần thờ . Cô chưa bao giờ để ý đến chuyện đi về của ba . Ba luôn đi vắng "vì công việc làm ăn cần giao dịch" hai ba ngày, có khi cả tuần lễ . Những lúc ấy cô thấy mẹ như buồn hơn và trầm lặng . Cô hay chọc phá mẹ "Ba mới vắng nhà mẹ đã nhớ ba rồi" . Mẹ chỉ cười gượng hòa trong nụ cười vô tư nhất của cô .

Bây giờ, đúng vào lúc mẹ cần đến ba, bởi ba chính là người gây nên tai họa cho mẹ, thì ba lại vắng nhà .

Tự nhiên cô nghe lòng bất ổn . Ba có điều gì đó đang giấu mẹ .

Trúc Phương cắn môi, cô ngồi xuống bàn ăn trống trải, Hà Hương đang chiên trứng bên bếp .

- Hương này, hồi đêm, ba chị có gọi điện thoại về không ?

Hỏi cho có hỏi thôi . Bởi, nếu ba gọi điện thì cô đã biết rồi .

- Ông không gọi về lần nào cả . Mà lạ nhỉ, chẳng rõ ông đi đâu nữa .

Đặt đĩa bánh mì và trái trứng ốp la trước mặt cô, Hà Hương nhỏ nhẹ:

- Chị uống sữa nhé . Anh Vũ dặn em pha sữa cho chị đấy .

- Anh ta đi đâu à ?

- Em không rõ, nhưng đã ra khỏi nhà cách đây nửa tiếng rồi .

Trúc Phương im lặng . Cô cảm thấy bất an thế nào đấy .

Cô vội nhấn số máy di động của ba . Phải 1 lúc lâu cô mới nghe tiếng ông Trường An:

- Ai gọi ở đầu dây thế ?

- Là con .

Cô nghe có tiếng xì xầm vọng vào máy, rồi tiếng ba cô hỏi, khô khan:

- Con cần gì ở ba ?

- Con muốn biết ba đang ở đâu ? Và ba đã gặp mẹ con chưa ?

- Con không có quyền hỏi ba điều ấy . Mẹ con thế nào rồi ?

Trúc Phương hét nhỏ:

- Không ngờ ba vô trách nhiệm và dửng dưng đến thế . Mẹ là người đã hy sinh vì ba rất nhiều . Thế mà!...

Cô ném chiếc máy lên bàn, mặc cho ở đâu đó, ông Trường An vẫn gọi cho cô .

Hà Hương dè dặt nhặt máy để cạnh Trúc Phương, cô tắt tín hiệu .

- Em trông nhà cẩn thận nghe Hương, chị muốn đến chỗ mẹ .

- Hôm nay chị không đi học hay sao ?

- Buổi sáng chị không có giờ . Chiều, chắc chị sẽ nghỉ để chăm sóc mẹ chị .
Anh Nam có gọi, em nói chị bận nha .

Cô vừa dứt câu, máy điện thoại lại đổ chuông . Cô hậm hực bỏ đi, không cần tắt máy vì nghĩ đó là ông An gọi . Cô sẽ chẳng tha thứ cho ông . Càng xót xa hiểu ra, ba nhẫn tâm và coi thường mẹ con cô .

Hà Hương muốn tắt máy, nghĩ sao cô lại cầm lên . Cô nghe tiếng Giang Nam:

- Phương à! Phương! Nghe anh gọi không ?

Hà Hương chớp mắt, cô suy nghĩ nhanh rồi nói nhỏ, mắt nhìn dáo dác lên lầu:

- Anh Nam hả! Đến đây mau đi, chị Phương đang buồn .

Nam hỏi dồn:

- Trúc Phương lại bị mắg à ? Làm sao anh đến đó được chứ . Ba mẹ Trúc Phương ...

Hà Hương xua tay:

- Chẳng ai có nhà đâu . Đang có sự cố mà . Anh đến ngay nhé .

Không đợi Nam hỏi thêm, Hà Hương vội tắt máy . Cô ngán nhất khi thấy Trúc Phương nổi giận . Bình thường chị ấy rất mến cô, coi cô như 1 người bạn gái, người em . Nhưng, hãy liệu hồn, lợi dụng sự dễ dãi của người ta để mưu cầu niềm vui cá nhân sẽ bị trừng phạt . Bây giờ chị ấy đang buồn mà .

Thì ra người giàu có cũng đâu sung sướng gì . Như chị Phương nè, yêu cũng bị cấm cản, suýt thiệt mạng nữa .

Mạc Vũ đi vào:

- Trúc Phương dậy chưa Hương ?

- Anh đi đâu về mà coi bộ khẩn trương thế . Chị ấy vừa hỏi anh đấy .

- Trúc Phương đâu rồi ?

- Trên phòng . Mà này, anh có ghé chỗ bà chủ không ? Bà chủ tỉnh chưa ?

Mạc Vũ lắc đầu:

- Tôi vừa ghé thăm, nhưng bác ấy vẫn ngủ . Sắc mặt bác đã hồng hào hơn nhiều .

- Lạy Chúa cứu giúp cho bà chủ qua khỏi kiếp nạn .

Hà Hương cuống quýt khi thấy Trúc Phương xách bóp đi xuống .

Ông Nam này, cà rề cà rề hoài . Mãi còn chưa tới nữa . Mình làm sao giữ chân chị Phương đây .

- Anh Vũ! Anh về rồi à ?

Trúc Phương dừng chân ngay bậc thang cuối . Giọng nói của cô không đượm chút âm sắc nào nên thật khó đoán, cô đang vui hay buồn nữa .

Mạc Vũ tươi cười:

- Tôi vừa về . Trúc Phương định tới thăm bác phải không ?

Trúc Phương gật đầu:

- Tôi muốn ở bên cạnh mẹ . Đúng ra đêm qua tôi không nên về nhà . Chẳng biết mẹ tôi sức khỏe sao nữa .

- Tôi đã ghé bệnh viện . Mẹ cô vẫn chưa tỉnh đâu . Hơn nữa ca trực sáng nay rơi vào 1 bác sĩ nguyên tắc kinh khủng . Bà ta chẳng hề động lòng trước lời

thỉnh cầu của tôi .

- Nghĩa là, anh không vào được chỗ mẹ tôi ? Mà cũng đúng thôi . Tôi khác anh . Nhất định lời năn nỉ của 1 đứa con dễ gây bức xúc cho bác sĩ hơn .

- Tôi đã đợi bác sĩ đi, và nói mãi cô điều dưỡng mới chịu cho vô . Bác đã hồng hào trở lại . Cô chẳng cần phải đến đó trước 2 giờ .

- Ôi! Nếu thế tôi càng phải có mặt . Ngoại trừ bệnh nhân vô gia đình, chẳng ai nỡ để người bệnh nằm thui thủi 1 mình cả .

- Ở phòng điều trị thì đúng là không thể để bác cô đơn . Nhưng phòng đặc biệt này, sự có mặt của chúng ta cũng không được việc gì . Cô nên nghe tôi, hãy tới lớp đi .

- Giờ này trưa trờ trưa trệt, còn tới lớp nổi gì nữa . Với lại, sáng nay tôi không có môn học .

- Cô đã liên lạc được với ba cô chưa ?

Trúc Phương xụ mặt:

- Rồi .

- Sao thế, bác ấy vẫn còn gắt gỏng với cô hả . Nhìn nét mặt cô, tôi nghĩ cô đang rất giận ông .

- Anh nghĩ tôi có quyền đó à ? Vừa rồi tôi gọi điện cho ba tôi, hy vọng ông sẽ mừng rỡ mà hỏi thăm sức khỏe của mẹ tôi . Ai ngờ, ba tôi không hề hỏi hân .

- Bác có nói hiện ở đâu không ?

Trúc Phương nhếch môi:

- Tôi có cảm giác ông đang ở trong 1 khách sạn nào đó .

- Đừng tự dày dạn mình bằng những ý nghĩ như thế . Sẽ không tốt cho tình cảm cha con đâu . Chắc ba cô, vì công việc cả thôi .

- Cám ơn anh đã nghĩ tốt về ba tôi . Hy vọng sự việc sẽ không đến nỗi tồi tệ và khiến tôi thất vọng .

Hà Hương đi nhanh vào, cô mỉm cười:

- Chị có khách .

- Ai vậy Hương ?

- Anh Nam . Chị mời anh ấy vô nhà chứ ?

Trúc Phương giật mình:

- Anh Nam! Sao hôm nay anh ấy lại đến đây chứ . Ba chị ...

Mạc Vũ xen vô:

- Cô không cần phải bối rối như thế . Ba cô sẽ không về nhà vào giờ này đâu . Nam đã tới đây, hẳn anh ấy rất muốn gặp cô .

Trúc Phương cắn môi . Dù biết ba không về giờ này, nhưng cô chẳng muốn Nam vào nhà . Rồi anh lại nghĩ lung tung . Ai bảo đàn ông không ghen là người ấy lắm to . Đàn ông khi ghen họ kinh khủng hơn phái yếu nhiều lắm .

Quả là lúc này cô rất thèm được ở bên Nam, được gục đầu vào vai anh cho với bớt tâm trạng nặng nề . Từ lâu rồi, anh đã trở thành điểm tựa cho cô .

Vậy mà ba cô đã không chịu hiểu điều đó . Ông đã phủ phàng hắt ngả cô cùng anh, bằng những lời độc địa nhất .

Trúc Phương đứng dậy, mặt cô buồn hẳn:

- Cảm ơn lời khuyên của anh Mạc Vũ . Tôi muốn ra ngoài hơn . Cứ ở mãi trong khung trời chật hẹp này, tôi mang cảm giác tôi đang bị giam cầm .

- Vậy thì cô hãy đi đi . Chúc cô vui vẻ .

- Tôi sẽ về trước 2 giờ để đi với anh tới bệnh viện . Anh nhớ chờ tôi nha .

Cô đi ra cổng . Vừa thấy cô, Nam vội bước đến, giọng anh ân cần:

- Anh sốt ruột quá . Hôm nay em có chuyện gì phải không ?

Trúc Phương nao lòng:

- Mình ra quán cà phê, rồi nói chuyện nha anh .

Mắt Nam sáng lên:

- Anh sẽ chờ em .

Trúc Phương gật đầu . Cô nhẹ nhàng nhảy lên xe, vòng tay ôm lấy eo anh, thật tình tứ . Cô không hề biết, trên ban công lầu 3, Mạc Vũ đứng lặng với điều thuốc cháy đỏ bờ môi . Anh thở dài buồn bã .

Tới quán cà phê quen thuộc, Nam hỏi Trúc Phương sau khi đã ngồi yên trong ghế:

- Em uống gì ?

- Cà phê đá như mọi lần đi anh .

Nam gọi tiếp viên dọn làm nước . sau đó anh nhìn Trúc Phương thật kỹ .
Đến nỗi cô phải nhăn mặt:

- Khiếp, có gì mà anh nhìn em dữ thế . Em cảm đấy .

Giang Nam cầm tay cô bóp nhẹ:

- Em xanh quá . Y như bệnh nặng vậy . Kể anh nghe đi, em đang buồn phải không ?

Trúc Phương cười khẽ:

- Để em hỏi trước, lý do gì hôm nay anh tới nhà em ? Anh đã thề rồi cơ mà .

- Anh nhớ chứ . Nhưng, lo cho em quá nên anh đành mặc kệ tất cả . Anh muốn biết em đang gặp chuyện gì .

- Tại sao anh hỏi em câu đó ? Hay anh đã biết chuyện gia đình em ?

Giang Nam lắc đầu:

- Anh chỉ linh cảm thôi . Khi yêu nhau, người ta có sự linh cảm kỳ diệu lắm . Kể cho anh nghe đi, biết đâu anh lại giúp được em ?

"Giúp được em ư". Chẳng đơn giản như thế đâu Nam ơi . Vì tình yêu của em dành cho anh mà em suýt thiệt mạng . Anh chẳng làm gì được cho em cả .

Nghĩ vậy, nhưng cô vẫn chậm rãi:

- Mẹ em đang nằm trong bệnh viện .

Nam hốt hoảng:

- Sao không cho anh biết sớm hơn . Bác bị bệnh gì ?

Trúc Phương chép miệng:

- Hồi tối, ba em đề cập tới chuyện hôn nhân của em với Mạc Vũ . Em bướng bỉnh cãi lời ba . Còn tuyên bố, chết sống gì em cũng chỉ yêu anh thôi . Vậy là ông nổi điên lên, cầm chiếc máy điều khiển ti vi ném thẳng vào đầu em . Mẹ em đã xô em ra . Và chiếc máy đập trúng đầu mẹ .

Giang Nam tái mặt:

- Bây giờ mẹ em ở đâu ? Bác có bị sao không ?

- Mẹ em đang nằm viện . Vết thương khá nặng, mẹ em mất máu nhiều lắm . May mà đưa cấp cứu kịp .

Giang Nam thần thờ:

- Không ngờ tình yêu của chúng ta lại gây hại đến cả mẹ em . Anh đúng là điềm họa cuộc đời em .

Trúc Phương cong môi:

- Anh lại so sánh, tự ti rồi phải không ? Ủa, yêu em, anh bị ba em bôi nhọ, đe dọa, anh bị tai tiếng um sùm . Anh muốn chia tay chứ gì .

- Cuộc đời sẽ vô nghĩa, khi anh không có em trong đời . Anh yêu em . Mãi

mãi . Nhưng anh cũng có lòng tự trọng của thằng đàn ông . Ba em mặt sất anh, anh không giận . Nhưng ông đã dùng tiền đưa cho anh . Nhiều lắm . 1 đò cha mẹ anh lao đao cực khổ, cũng không thể có nhiều như thế đâu . Ba em hứa sẽ giúp anh thành lập 1 trường tư thực, vốn ban đầu là ông cho hết, chỉ cần anh quên em . Nếu được anh đi khỏi thành phố, ba em sẵn lòng bao bọc .

Trúc Phương tái mặt:

- Có chuyện đó nữa sao ? Tại sao anh không kể em nghe sớm hơn . Phải anh đã chấp nhận không ?

Giang Nam cau mày, chua chát:

- Em coi thường anh quá đấy . Tiền! Anh cần lắm chứ . Có tiền, anh muốn gì không được kể cả sắp cho mình 1 người tình xinh đẹp . Nhưng anh yêu em . Anh không bán tình yêu của mình . Tình chỉ cho chứ không thể bán . Bây giờ anh càng hiểu, anh sẽ làm khổ em thôi . Anh không can tâm nhìn em bị chính ba em vùi dập .

- Nghĩa là anh muốn em nghe lời của ba ?

- Anh ... Anh không có ý nói như thế .

Trúc Phương mím môi:

- Bây giờ chúng ta chẳng thể phân tích được gì đâu . Em rồi ren lắm . Còn

phải đến chỗ mẹ em nữa . Anh hãy nhớ, trái tim em vốn bé nhỏ, nó không đủ sức chứa nỗi đau và thêm hình dáng ai nữa, ngoài anh .

Giang Nam thở dài:

- Anh đi cùng em tới bệnh viện .

Trúc Phương lắc đầu:

- Để hôm khác đã anh . Chuyện vừa xảy ra vẫn gây nổi bức xúc trong lòng ba mẹ em . Em không muốn có chuyện đáng tiếc xảy ra nữa . Bây giờ, em về nha .

Giang Nam cầm tay cô:

- Mạc Vũ vẫn ở trong nhà em hả ?

Nhún vai, cô điềm tĩnh:

- Anh ta ở đâu thì kệ anh ta . Dù gì gia đình em cũng từng chịu ơn của ba Mạc Vũ . Phải trọn nghĩa thôi . Nếu không thể, em đã đuổi anh ta bằng mọi cách . Hãy tin ở em .

o O o

Cuối cùng thì mẹ cũng đã tỉnh lại . Nhưng mẹ nhìn cô như 1 người xa lạ .

Trúc Phương nhói lòng, khi ánh mắt mẹ dừng đọng vô cảm .

Mẹ giận cô hay sao ? Nhìn mẹ xanh xao và tiều tụy, cô thấy mình thật đáng tội .

Trúc Phương cầm bàn tay mẹ:

- Mẹ ơi, con pha sữa mẹ uống nha ?

- Sữa hả ? Uống hả ?

- Dạ, sữa ca cao mẹ vẫn thích ấy . Rồi chốc nữa, con sẽ mua súp cho mẹ ăn thêm .

Nụ cười trên môi bà Phương Hà sáng rõ, khi được Trúc Phương xúc từng muỗng sữa cho vào miệng .

Cô lú lo:

- Nóng không mẹ ?

- Ủa nóng .

Nghe vậy cô cuống quýt để ly sữa vào gần chiếc quạt và thổi .

- Sữa nóng, uống hả ?

Bà Phương Hà lại nói nhỏ .

Lần này Trúc Phương dùng tay, muống sữa run lên bần bật, đổ xuống người mẹ . Trúc Phương vẫn sững sờ, dán mắt vào khuôn mặt của mẹ:

- Mẹ ơi! Mẹ .

- Ủa! Sữa nóng, uống hả ?

Ly sữa tuột khỏi tay cô, rớt xuống đất vỡ tan . Trúc Phương quì sụp dưới nền nhà, 2 tay cô ôm lấy khuôn mặt mẹ:

- Mẹ ơi, lẽ nào ? Mẹ, nói đi, mẹ có nhận ra con không ?

- Sữa nóng, uống ...

- Chúa ơi! Xin người hãy đừng làm con sợ . Con không muốn mẹ con như thế này đâu .

Cô đứng bật dậy, chạy như điên ra khỏi phòng . Cô nghe lòng bàn chân đau nhói nhức nhối, nhưng cô vẫn chạy . Mạc Vũ đang cầm mấy lọ thuốc anh vừa mua trên tay, nhìn Trúc Phương bần loạn, anh vội hét lên:

- Trúc Phương! Bác trở bệnh à ?

Trúc Phương giằng người khỏi tay Mạc Vũ tuôn chạy, miệng cứ kêu lên:

- Bác sĩ ơi .

1 bác sĩ chặn cô lại:

- Có chuyện gì ?

Trúc Phương nức nở:

- Hãy nói cho cháu biết đi, mẹ cháu, bà đã làm sao rồi ?

Bác sĩ còn đang ngỡ ngác, Mạc Vũ chạy tới .

- Bệnh nhân phòng số 6 là mẹ cô ấy . Chắc bác ấy trở bệnh, xin bác sĩ nhanh chân .

Mọi người vội vã chạy ngược lại phòng bà Phương Hà .

Bác sĩ nhẹ nhẹ đặt tay lên trán bà . Bà Phương Hà mở mắt, cười khẽ:

- Sữa nóng, uống hả ?

Trúc Phương ôm mặt:

- Mẹ cháu cứ nói hoài câu ấy, bà không nhận ra cả cháu nữa . Chưa đầy 24 tiếng lẽ nào mẹ đã quên cháu, đến mức quên cả cháu là ai ?

Bác sĩ nhìn chiếc ly vỡ, những giọt sữa màu nâu nhạt loang trên nền gạch bông . Ông thở dài:

- Cháu đừng lo lắng quá như thế . Vết thương làm ảnh hưởng đến dây thần kinh . Mẹ cháu may mắn thoát khỏi cái chết, nhờ được cứu chữa kịp thời . Rất tiếc, bà đã bị mất trí nhớ . Chúng tôi chưa nói cho gia đình biết, vì hy vọng tìm ra phương pháp chữa cho mẹ cháu .

Trúc Phương quì xuống, cô ôm lấy chân bác sĩ nghẹn ngào:

- Hãy cứu mẹ cháu, bác sĩ ơi . Con người ta sống mà mất trí nhớ, quên tất cả những ruột thịt thân yêu còn đau gấp ngàn lần khi phải mất đi 1 phần trên cơ thể . Cháu chỉ có mình mẹ . Bây giờ, vì cháu mẹ ra nông nỗi này, cháu làm sao tha thứ được cho mình .

Bác sĩ xúc động:

- Cháu đứng lên đi . Tấm lòng hiếu thảo của cháu, nhất định sẽ giúp mẹ cháu nhanh lành bệnh .

- Cháu không hiểu lời bác sĩ .

- Bệnh mất trí nhớ không nguy hại như bệnh điên dại . Người bệnh nhất thời không nhớ được những gì trước mắt . Muốn mẹ hồi phục tất cả, cháu phải hiếu thảo chăm sóc cho mẹ cháu những ngày này . Lâu dần mẹ cháu quen có cháu, quen đồ vật trong nhà, mẹ cháu sẽ nhớ lại . Cháu hiểu chứ .

Trúc Phương sụt sùi:

- Cháu hứa sẽ làm theo lời bác sĩ .

Mọi người đã lui ra ngoài, sau khi khám lại bệnh cho bà Phương Hà .

- Ai da!

Trúc Phương kêu lên đau đớn . Cô định đi lấy chiếc khăn lau mặt cho mẹ .
Bỗng cái chân đau thốn lên, nhức kinh khủng .

Mạc Vũ kêu lên:

- Chết rồi, cô đã bị mảnh chai cửa phải . Sao lại không đi dép .

- Tại quen như ở nhà .

Trúc Phương dấm dẳng . Cô ngồi thụp xuống và phát hiện thêm đầu gối
cũng đau nữa .

Mạc Vũ ân cần:

- Trúc Phương, để tôi coi chân xem nào .

Không đợi cô đồng ý, Mạc Vũ nâng bàn chân cô lên . 1 vết cắt khá sâu,
miếng chai vẫn nằm trong đó .

- Cô chịu đau nổi không ?

- Anh định làm gì thế ?
- Tôi phải nặn cho hết máu độc và lể miềng chai ra . Đau lắm đấy .
- Không còn cách nào khác ư ?
- Ngoại trừ để bác sĩ lấy dao mở rộng ra .

Trúc Phương nhăn mặt:

- Dính đến dao kéo của bác sĩ thật ngán lắm . Anh cứ làm theo cách của mình đi .
- Ngồi lên ghế, đợi tôi chút đã .

Mạc Vũ nhanh tay lấy cây chổi, quét hết miềng chai lại . Anh bỏ đi 1 lúc khá lâu . Đến nỗi, khi thấy anh quay lại Trúc Phương đã bực bội:

- Anh đi đâu thế . Người ta đã đau muốn chết còn bắt ngồi 1 chỗ .

Mạc Vũ cười hiền:

- Tôi đi mua 1 cây kim . Nếu không làm sao lể miềng chai . Bây giờ thì bắt đầu nhé .

Trúc Phương bặm môi, gật đầu .

Mạc Vũ nói:

- Cô phải ngồi xuống đất đi . Kéo khi đau quá cô té mất .

Trúc Phương cắn môi, trán cô toát mồ hôi những ngón tay cô bám vào thành giường muốn run lên .

- Ối! Đau quá, tôi chết mất . Đừng nể nữa .

Cô bật khóc ngon lành . Mạc Vũ không nói 1 lời, anh khảy mạnh cây kim, Trúc Phương lại hét lên:

- Đau quá .

- Xong rồi . Để tôi nặn hết máu đen ra, cô sẽ thấy dễ chịu ngay thôi .

Trúc Phương cứ híc híc mãi . Những giọt máu đen thấm vào bông gòn, xám xịt .

- Xong rồi đây . Bây giờ, cô đừng khóc nữa được không ? Tôi tưởng cô bản lĩnh lắm . Ai ngờ "con nhà giàu dấm gai mỏng toi, bằng ăn mày đứt ruột".

Trúc Phương hần học:

- Anh chỉ nói xạo . Rau mỏng toi có gai hồi nào . Nếu là anh, anh cũng khóc như tôi thôi . Anh dám thử không ?

- Cô đúng là vô ơn kinh khủng, vừa hết đau đã muốn trả oán người ta . Tôi đâu có ngốc đến mức lấy miếng chai đâm vô thịt mình . Trừ khi ...

- Trừ khi thế nào ?

Mạc Vũ tỉnh bơ:

- Gai xương rồng đâm vào, tôi không kêu đau .

- Lãng nhách . Đang nói chuyện tử tế, lại nhắc đến xương rồng .

- Cô giống hệt cây xương rồng trên cát vậy . Bướng bỉnh, can đảm, nhưng cũng dễ yếu mềm .

- Lại ví von .

- Tôi chỉ nói sự thật . Cô chưa biết đấy, bên Cali có 1 loại xương rồng sống trên sa mạc, gió cát tàn bạo cỡ nào, sau 1 trận giông tố, cây vẫn đứng vững .

- Ý anh muốn tôi giống loài cây xương rồng hả ?

- Cô hơi ... bị thông minh đấy . Nè, cô đỡ đau chưa vậy ?

Trúc Phương dí ngón tay vào thẳng vết cắt, cô tươi tỉnh:

- Chỉ còn hơi đau 1 tí thôi . Kể ra anh cũng mát tay đấy .

Chống tay vào đầu gối, cô định đứng dậy . Nhưng cô lại nhăn nhó:

- Ấy da! Hình như tôi bị miếng cắm vô đầu gối nữa rồi . Chán ghê .

Mạc Vũ tỉnh bơ:

- Con gái thảo hiền của mẹ, quì trên bàn gai, đóng miếng để xin được cứu mẹ lành bệnh . Cô thật đáng khâm phục .

- Anh còn nhạo tôi nữa . Làm ơn thì làm ơn cho trót đi .

- Nhưng!...

Mạc Vũ ngại ngần .

- Cứu người hơn cứu hỏa . Chỉ là ở đầu gối thôi . Có gì ghê gớm lắm đâu mà anh phải dẫn đo chứ . Anh làm như mình thanh tao lắm ấy .

Mạc Vũ chỉ còn nước cười trừ, không ngờ Trúc Phương mồm mép đến sợ .

Cuối cùng thì anh cũng lấy được thêm 2 miếng chai nhỏ xíu găm vào đầu gối cô .

Trúc Phương mệt mỏi:

- Tôi mệt quá, chỉ muốn ngủ thôi . Anh coi chừng mẹ tôi 1 chút nha .

Mạc Vũ ân cần:

- Chờ tôi pha cho cô ly sữa . Hôm qua cô vừa cho máu, bây giờ lại bị miếng cắt vô, mất thêm máu nữa . Cô nên nghỉ ngơi cũng phải đó .

Trúc Phương nhắm mắt:

- Tôi không uống sữa đâu .

Dứt lời, cô nằm thu lu dưới nền gạch phía dưới chân giường bệnh, và ngủ một . Mạc Vũ chẳng biết sao hơn . Anh đành lặng lẽ nhìn cô ngủ . Hình như, khi ngủ, cô hiền đi rất nhiều và xinh xắn hơn . Nhất là bờ môi đỏ au, cứ trề xuống như nũng nịu . Thật dễ thương .

o O o

- Thủy Tiên nè, sao giờ này, Trúc Phương chưa tới lớp nhỉ ?

Nhật Thủy nôn nóng hỏi .

Thủy Tiên chớp mắt:

- Hôm qua tao phải đi Vũng Tàu lấy hàng về cho mẹ bán . Không ghé nhà nó được . Nhưng hồi tối, tao vô tình gặp Thanh Xuân ở ngoài xe khô của mẹ tao . Nó kể tao nghe nó và Trúc Phương với gã Việt kiều đi về nhà ngoại Giang Nam .

Nhật Thủy tròn mắt:

- Cái gì ? Con Phương nó điên hay sao, mà dẫn thằng cha Việt kiều ấy tới nhà người yêu nó ? Ông Nam ghen thấy mò, làm sao chịu nổi chứ .

- Tao biết đâu . Nghe con Xuân nói lại thôi . Tao nghĩ việc này con Xuân nó không nói láo đâu . Mạc Vũ, muốn kiểm chứng thực hư, lát nữa mày có thể hỏi thằng ông Nam . Hôm nay ông có giờ toán cuối đấy .

Tiếng trống báo giờ học vang lên . Mọi người đều nhanh chóng vào chỗ ngồi .

Thủy Tiên nhìn ra ngoài cổng trường . Cánh cổng lớn bắt đầu khép lại . Sân trường vắng lặng, cả hành lang dài lâu 2 cũng bắt đầu vắng vẻ . Cô kéo tay Nhật Thủy .

- Mình vào lớp thôi . Con Phương chắc có chuyện gì rồi . Nó chẳng bao giờ bỏ học, trừ bệnh nặng .

- Có lẽ, khi về, tao phải ghé nhà nó .

2 tiết học ngoại ngữ trôi qua thật chậm . Giờ ra chơi, Long tới bên bàn 2 có 6 gái mắt nhấp nháy:

- Hôm nay sao "tam nương" thiếu bóng tí tí vậy .

Nhật Thủy cười rĩ:

- Anh Long nói chuyện như kiếm hiệp Tàu . Nhớ "công chúa" phải không ?

- Tại hạ thấy vắng bóng người đẹp Tây Đô nên hỏi thăm thôi . 2 người thấy không, giờ sinh ngữ, vắng tí tí của 2 nương tử, buồn chết được .

Thủy Tiên gằm gừ:

- Long đáng tội chết, người ta còn con gái trắng tinh như tờ giấy học trò, dám dõn mặt gọi là "nương tử".

Dứt câu, cô ngoa ngoắt néo cho Long 1 cái thật mạnh vào mạng sườn .

Long rên rĩ:

- Tại hạ lỡ lời, mong Tiên muội tha thứ . Nói vậy vừa lòng chưa . Móng tay dằn bà con gái độc ác thiệt .

- Còn nói nữa .

- Thôi mà, xin nghiêm túc .

- Anh Long biết lý do Trúc Phương nghỉ học không ? Trong ban cán sự lớp, phải hiểu nhau cặn kẽ chứ .

Long nhìn Thủy Tiên nhăn nhó:

- Bao giờ Tiên mới chịu dịu dàng với Long chứ . Máy người chơi thân nhau, còn không biết lý do, Long làm sao biết được . Mà nè, Trúc Phương có điện thoại di động, chắc 2 người có số máy của cô ấy sao không gọi thử xem .

- Bây giờ thì không còn kịp nữa . Thầy vào lớp rồi . Để cuối giờ chúng ta sẽ gọi vậy .

Long cười:

- Có tin gì, nhớ "chia sẻ" cho Long nghe với nha .

- Được thôi, nhưng Long phải cho tụi này vài cục kẹo sôcôla đi . Trúc Phương không đi học Long để trong túi, kẹo chảy nước, sẽ hỏng chiếc áo đấy .

Long bật cười tếu táo:

- Thủy Tiên đúng là ghê gớm . Kẹo người ta cất kỹ thế, cũng nhìn ra . Đây ạ, tại hạ xin hồi lộ 2 muối muối .

2 cô gái cười ngặt nghẽo . Nếu không phải đứng lên chào thầy . Chắc 2 cô đứt ruột vì cười quá .

Giờ học của thầy Nam vừa bắt đầu, Nhật Thủy bỗng nhặt được 1 viên giấy được vo tròn, ném lên bàn cô .

Thận trọng, cô mở ra đọc . 1 thoáng ngỡ ngàng hiện lên trong mắt . Cô đẩy

mảnh giấy sang Thủy Tiên .

"Thủy và Tiên! Tôi biết lý do "công chúa" vắng mặt . Sáng nay tôi nhìn thấy "công chúa" và thầy Nam vào 1 quán cà phê . Sau đó "công chúa" đi ra, nét mặt buồn kinh khủng . Thầy Nam không về với công chúa . Lúc này, vô tình tôi lại thấy thầy đi với 1 cô gái cắt tóc tẻm . Đẹp bốc lửa, và mô đen nữa .
"Công chúa" nhà mình so ra hiền quá . Sẽ thua hỏa diệm sơn thôi ."

- Mà thấy sao hả Thủy ?

Nhật Thủy hạ giọng:

- Nếu sự thật như thế thì tội cho con Phương quá . Nó yêu ông Nam hơn cả bản thân nó .

- Tao phải nói chuyện với ông Nam .

- Chẳng cần vội thế đâu . Phải gặp Trúc Phương đã .

- Nhật Thủy, chú ý nghe giảng .

Nhật Thủy le lưỡi . Là sinh viên rồi, còn để bị chiếu tướng . Quê chết được . Ông Nam này, thật tệ, chẳng nề gì tình nghĩa .

Cuối cùng, buổi học cũng kết thúc .

Nhật Thủy và Thủy Tiên khoác tay nhau đi nhanh ra cửa . 2 cô gái quyết

định sẽ ghé nhà Trúc Phương, thay vì gọi điện thoại .

- Thủy, Tiên tôi muốn gặp 2 em .

Giọng Giang Nam vang lên, khi 2 cô gái vừa xuống hết bậc cầu thang .

Nhật Thủy đưa mắt nhìn Thủy Tiên . Thủy Tiên lặng lẽ gật đầu .

- Thầy muốn hỏi gì tụi em ạ ?

Nhật Thủy bình thản, nhìn cô thật đúng tư cách 1 sinh viên ... ngoan .

Giang Nam hơi khựng người . Thường các cô bé chỉ gọi "thầy" ở trên lớp .

Còn ra ngoài lớp, cả 3 cô gái đều gọi anh bằng từ "anh Hai", "anh" ngọt lịm .

Hôm nay, chắc có chuyện gì rồi . Trúc Phương lại nghỉ học . Không lẽ mẹ cô bé trở bệnh nặng lắm ?

Giang Nam cười nhẹ:

- 2 cô bé, biết lý do gì chiều nay Trúc Phương không đến lớp không ?

Thủy Tiên lắc đầu .

Nhật Thủy thì kênh mặt:

- Chắc thầy biết lý do hả ?

Giang Nam trầm giọng:

- Hồi sáng tôi có gặp Trúc Phương .

- Vậy thì đúng rồi đó Thủy .

Thủy Tiên xen vô .

Giang Nam cau mày:

- Em muốn nói đúng điều gì thế ?

- Chuyện ấy ... Chuyện ấy, chắc thầy rõ hơn tụi em mà .

Giang Nam vô tình:

- Chơi với nhau mà 2 đứa không biết gì về Trúc Phương thì tệ thật đấy .

- Có tệ hơn khi người ta phản bội nó không thừa thầy ?

Thủy Tiên lại chát chúa .

- Em nói lung tung những gì thế . Anh không hiểu lý do tại sao hôm nay 2 cô cứ bóng gió xa xôi với anh . Nhưng anh không muốn tốn thời gian . Mẹ Trúc Phương bệnh nặng đấy .

Cả 2 cô gái cùng trợn mắt:

- Bác Hà bệnh ư ? Tại sao Trúc Phương không nói gì với tụi em ?
- Có thể vì bối rối quá, cô ấy không nhớ . Vì bác ấy mới đưa đi cấp cứu hồi tối kia đấy .
- Anh đã ghé nó chưa ? Và mẹ nó bị sao thế, nặng lắm không ?

Giang Nam thở dài:

- Anh làm sao đến thăm bác ấy chứ . Ba Trúc Phương sĩ nhục anh thậm tệ, nếu anh tới đó, chỉ gây khổ thêm cho cô ấy thôi .

Nhật Thủy nhăn mặt:

- Khi người ta đau đớn, họ dễ dàng quên đi mọi nỗi giận hờn . Anh không thấy đây là cơ hội để anh gây thiện cảm với họ à ?

Giang Nam ngán ngẩm:

- Anh rất muốn như thế, vì anh yêu Trúc Phương . Nhưng ...
- Nhưng sao hả ? Anh yêu nó mà không dám chịu đựng thêm hay sao ?
- Trúc Phương không muốn anh đến đó . Rồi cô ấy sẽ nói lý do để 2 em biết . Anh đành bất lực .

Dứt câu, Giang Nam nặng nề bước đi .

Thủy Tiên bực dọc:

- Ông này, đúng là yêu đậm nên "hâm hấp" thần kinh chắc .

Nhật Thủy điềm tĩnh:

- Thôi về mau đi . Anh Nam nói thế, là có lý do cả đấy . Tao không tin anh ấy vô tình với con nhỏ Phương đâu . Dù sao lòng tự trọng vẫn không thể biến thành sự quí gỏi, van xin gia đình Trúc Phương hãy thương hại anh ấy .

- Bây giờ đi đâu đây ?

Nhật Thủy gắt lên:

- Đến nhà nó chứ đi đâu .

- Nhỡ nó vô bệnh viện rồi .

- Vậy thì đi luôn vào bệnh viện .

- Ủ! O! Mà bệnh viện nào hả ?

Nhật Thủy hơi suy nghĩ:

- Ra ngoài cổng, gọi điện thoại cho nó trước .

Nhật Thủy biến mất vào phòng gọi điện thoại . Thủy Tiên phải canh chừng xe, cô cứ thức thỏm mãi .

Nhật Thủy bước ra, chưa kịp trả tiền, Thủy Tiên đã ào đến, liến láu:

- Sao ? Nó đang ở đâu ?

- Ở nhà nó . Tao nghe giọng nói của nó, có vẻ buồn ghê gớm .

- Trả tiền rồi đi tới nhà nó mau lên, còn ở đó đoán mò .

Bầu trời bỗng nổi từng cơn gió . Và mây đen đang dần kéo về . Chẳng lẽ bây giờ vẫn còn mưa ?

Nhật Thủy lau bầu:

- Gió quá, lại ngược chiều, chạy xe thật khôn khổ . Gần Noen đến nơi, còn mưa là sao nhỉ ?

Thủy Tiên chép miệng:

- Hình như có áp thấp nhiệt đới đây . Thời tiết bây giờ xấu kinh khủng .

Nhật Thủy bỗng thắng xe ken két . Khiến Thủy Tiên ngã chúi lúi vào lưng cô .

- Có đèn đỏ đâu mà dừng bất tử vậy ?

Nhật Thủy đưa tay lên môi, và hất cằm về phía 1 chiếc xe hơi sang trọng .

- Chúa ơi! Là ba ... của Trúc Phương ?

- Ông ta chứ ai .

- Người con gái đi chung với bác ấy là ai mà đẹp thế nhỉ . Nhìn cứ như 1 cặp tình nhân, dù cô ta chắc không hơn tuổi tui mình .

Nhật Thủy rò ga:

- Mày hỏi tao thì tao hỏi ai hả . Tao nghe bữa trước 1 ông bạn ba tao nói loáng thoáng vụ ba nhỏ Phương có bồ nhí . Tao nghĩ mình nghe lầm . Bây giờ thì đúng thật rồi .

Thủy Tiên chấp chơi:

- Sợ quá, may là chỉ có tao và mày . Nếu bây giờ có Trúc Phương ở đây . Nó làm sao chịu nổi .

Nhật Thủy thở phì:

- Nhìn ba Trúc Phương như thế . Tự dưng tao đâm nghi ngờ tất cả . Thường ngày bác ấy rất vui vẻ thân tình với tui mình . Rạch ròi đâu ra đó . Tao nghĩ,

vì sự suy nghĩ môn đăng hộ đối, bác ấy mới ghét và cấm Trúc Phương yêu Giang Nam . Bây giờ tao thật sự ngỡ ngàng .

Thủy Tiên rầu rĩ:

- Cuộc đời quả là đáng chán . Vừa rồi bác ấy dìu cô ta vào nhà hàng . Chẳng biết bác ấy có nghĩ đến vợ con không nữa .

Nhật Thủy im lặng chạy xe . Và thay bằng phải nhấn chuông gọi cổng, cô lại bấm còi xe inh ỏi đến mức những người đi đường phải nhăn mặt .

Mở cổng cho 2 cô, không phải là Hà Hương, cũng chẳng phải Trúc Phương . Mà chính anh chàng Việt kiều có dáng vẻ hào hoa .

Nhật Thủy khẽ gật đầu chào anh ta, và rồ ga chạy tuốt vào sân . Chiếc xe hát bay cả Thủy Tiên rơi xuống đất .

Cũng may Thủy Tiên không bị đập đầu xuống nền gạch . Nhưng cái mông cô bé đau ê ẩm, cùi chỏ tay bị sỏi đâm vô rớm máu . Cô hét lên:

- Con khỉ, mày định cho tao què cẳng hay sao .

Nhật Thủy đang ức, nên chẳng nghe thấy gì, càng không biết cô suýt gây ra tai nạn cho con bạn thân .

Mạc Vũ hét hồn, anh chạy đến đỡ cô bé:

- Cô có sao không ? Trời ạ, con gái mà nghịch ngợm quá .

Thủy Tiên nhăn nhó:

- Cám ơn anh . Nghịch ngợm gì nó . Tôi phải cho nó biết tay .

Thủy Tiên hăm hè đi vô . Trong lúc ấy Nhật Thủy đang chạy sầm sầm lên lầu .

Cánh cửa phòng Trúc Phương không đóng, chỉ khép . Nhật Thủy khẽ đẩy cửa . Cô lặng người khi thấy Trúc Phương nằm rã rượi trên giường mặt quay về phía cửa sổ .

Nhật Thủy ôm lấy bờ vai bạn, khiến Trúc Phương la hoảng:

- Ai thế ? Sao tự tiện vào phòng tôi ?

Nhật Thủy cười nhỏ:

- Là tao nè Phương .

Trúc Phương bật dậy:

- Nhật Thủy, sao đi 1 mình ? Nhỏ Tiên đâu ? Tao đang nhớ tới tụi mày .

Nhật Thủy chưa kịp nói, cánh cửa phòng Trúc Phương lại bị đẩy mạnh .

Thủy Tiên đi vào, nét mặt thật ngẫu:

- Tao đây . Nhưng để tao trị tội con khỉ lí lắc này đã, nó suýt khiến tao bể đầu . Bạn bè gì mà ác hơn quá .

Nhật Thủy trợn mắt:

- Mày có bình thường không đấy . Tao hại mày bao giờ ?

- Còn cãi nữa, nhìn đi, cùi chỏ tao trầy trụa tùm lum . Cái mông cũng đau kinh người, tao phải cời quần để chứng minh cho mày coi quá .

Nhật Thủy cười rữ:

- Con điên, nói bậy bạ không sợ người ta nghe được cười cho . Tao làm gì mày chứ .

- Thừa bà! Vừa rồi ở cổng, bà nổi điên vọt ga, làm con té bỏ nhào xuống xe, còn may con luôn có quới nhân phù hộ nên tránh được tai họa lớn .

Nhật Thủy nhớ ra, cuống lên:

- Thôi chết . Rồi bây giờ mày đau nhiều không . Đưa mông đây tao xức dầu cho . Trúc Phương cho tao mượn lọ dầu .

Thủy Tiên hét lên khi thấy Nhật Thủy muốn kiểm tra chiếc mông của cô:

- Con khỉ, tao chưa chết đâu . Mày đừng đóng kịch nữa, kéo tao đánh mày

đó .

Hắt tay Nhật Thủy, cô đi tới bên Trúc Phương .

- Bác đỡ chưa ? Sao mày về đây ? Ai trông bác trong ấy ?

Trúc Phương sụ mặt:

- Hà Hương vừa đưa đồ ăn vào cho mẹ và thay tao .

- Thế, bác bị bệnh gì vậy ?

- Mẹ tao bị tai nạn .

- Bị tai nạn à ? Chúa ơi, chắc mẹ mày đau đớn lắm . Chiếc xe nào đã gây tai nạn cho bác vậy ?

Trúc Phương thở dài:

- Không có chiếc xe nào cả . Mà để cứu tao, mẹ đã lãnh hậu quả .

Cả 2 cô gái đều bàng hoàng, họ nhìn nhau dò hỏi . Trúc Phương đi đến bên cửa sổ, giọng cô thật buồn:

- Chuyện là thế này ...

Trúc Phương kể lại câu chuyện xảy ra buổi tối ấy . Cuối cùng cô đau đớn

nói:

- Lẽ ra tao là người phải gánh lấy nỗi đau . Nhưng mẹ tao đã cứu tao .

- Bây giờ, bác đã tỉnh lại chưa ?

Trúc Phương nức lên .

- Mẹ tao đã được cứu lành vết thương . Song mẹ tao không còn nhận được tao nữa . Mẹ tao mất trí nhớ rồi . Tao thật chẳng ra g'ì, vì tình yêu mà hại mẹ . Tao đáng bị trừng phạt .

- Từ đó đến giờ, ba mày có chút nào ân hận không ?

- Tao không biết . Vì ba tao đã đi ra Hà Nội nghe mấy người ở công ty nói lại .

- Ba mày ...

Nhật Thủy nhéo mạnh vào hông Thủy Tiên, Thủy Tiên biết ý vội im bặt .

Nhưng lạ Chúa! Sao ông ta lại có thể nhẫn tâm như thế ? Gây lên tai họa cho vợ, rồi thản nhiên bỏ đi . Còn nói láo để hú hí với nhân tình nữa . Ông ta còn nhân tính nữa không trời ? Thủy Tiên lặng lẽ ôm lấy vai bạn .

Tít phía dưới lòng đường . Cuộc sống vẫn bình thản, trôi đi, với vòng quay bình thường nhất . Chẳng ai biết được, trong căn biệt thự cao ngất, giàu sang

này, sự dối lừa, độc ác đang từng bước hoành thành . Và kẻ gây lên đau đớn cho gia đình, chính là 1 ông chồng vốn lịch lãm, nghiêm khắc . 1 ông cha lúc nào cũng lên giọng dạy đời cho con gái "Hãy sống nhân hậu, thủy chung . Đừng dối lừa và đừng để nỗi đau này chồng lên nỗi đau kia". Cuộc đời là như vậy hay sao ?

Thở dài, Thủy Tiên trầm giọng:

- Đừng buồn, nhất định mẹ mày sẽ được cứu chữa . Trời không hại người hiền đâu .

Trúc Phương ơ hờ:

- Mong là như thế .

- Bây giờ, chúng tao đi với mày vào thăm mẹ nha .

Trúc Phương hơi mỉm cười . Dù sao, cô vẫn còn bạn bè . Đứa nào cũng rất tốt với cô . Chỉ tội cho mẹ! Cô gật đầu và kéo tay bạn ra cửa . Nhật Thủy cần môi . Cô nghĩ đến ông An và cô gái ấy . Tối nay, cô sẽ kể cho ba cô nghe và nhờ ông tìm hiểu về mối quan hệ của họ . Nhất định phải như thế!

Đêm Về Hoa Quỳnh Nở

Phần II

Từ hôm mẹ phải vào bệnh viện đến nay, Trúc Phương gầy hẳn đi . Cô không còn thời gian dành cho mình nữa . Ba cô thì chẳng hề có lấy 1 cú điện thoại .

Cô cay đắng nghĩ ra rằng: Mẹ và cô chẳng có gì quan trọng với ba cả . Cô không thể tin, ở đời lại tồn tại lớp người ham tiền, chỉ thích bằng mọi cách tiền phải đẻ ra tiền . Đồng tiền ấy có giá trị gì chứ, khi họ không biết gì đến những tình cảm gia đình! Họ có chẳng, 1 phút giây nào đó chột bàng hoàng, nuối tiếc khi họ phải đối đầu với cái chết, trở về với cát bụi . Thì họ vĩnh viễn chẳng thể đem tiền theo . Đồng tiền càng giá lạnh, tro li vì nó không biết khóc cho 1 cuộc tiền đưa vĩnh biệt .

Hà Hương ló đầu vô phòng:

- Chị Trúc Phương, có khách đợi dưới nhà .

Trúc Phương khẽ nhăn trán:

- Khách à ? Ai vậy Hương ?

Hà Hương lắc đầu:

- Em không biết . Họ có tới 3 người đàn ông . Em chưa thấy họ đến đây bao giờ .

- 3 người đàn ông ? Hay bạn của Mạc Vũ, em thử gọi anh ấy .

- Không phải đâu . Họ nói muốn gặp ba chị . Em nói ông chủ không có nhà . Họ nói gặp ai cũng được, miễn là chủ .

Trúc Phương cắn môi:

- Em xuống pha nước mời họ, nói họ chờ chị vài phút .

Hà Hương lưỡng lự:

- Em thấy cái ông lớn tuổi, nhìn mặt khó đăm đăm . Chị nên cẩn thận . Mới sáng sớm đã gặp chuyện gì đâu .

Trúc Phương cười nhỏ:

- Biết rồi, đừng cảm râm nữa . Nếu nghĩ họ không tốt, tại sao không nói phút từ đầu chị không có nhà . Bây giờ lỡ rồi, xuống dưới đi .

Hà Hương xụ mặt:

- Tại em nghĩ họ có tin gì của ông chủ chứ bộ .

Trúc Phương im lặng . Cô chải lại mái tóc cho suôn sẻ . Cô còn phải tới lớp . sáng nay cô có giờ kiểm tra Toán .

Trúc Phương mặc đơn giản với quần tây ống bát màu xanh đen, 1 áo sơ mi màu xanh dương . Nhìn Trúc Phương thật thánh thoát .

Khẽ gạt đầu thay lời chào cho 3 người khách đang nhìn cô không chớp mắt, Trúc Phương ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, tay đặt lên chiếc cặp màu đen đặt trên đùi .

- Xin lỗi, đã để bác và 2 anh chờ .

Người đàn ông điềm tĩnh:

- Cô là Tiêu Thanh Trúc Phương, con gái ông Tiêu Trường An phải không ?

Trúc Phương cười nhẹ:

- Dạ phải . Bác là bạn của ba cháu, mà sao cháu chưa gặp bác lần nào ? Bác tìm ba cháu có việc gì không ạ .

Người đàn ông đều giọng:

- Cô không biết tôi đâu . Vì tôi là người ngoài Huế . Ba cô đi đâu ?

Trúc Phương lắc đầu:

- Cháu không rõ . 1 tuần nay ba cháu không về nhà . Cháu có ghé công ty hỏi, họ nói ba cháu đi Hà Nội .

- Lạ nhỉ . Mới cách đây 3 ngày con trai ta còn gặp ba cháu ngoài Vũng Tàu . Cháu không nói dối ta chứ .

Đến lượt Trúc Phương ngăn ngor:

- Vũng Tàu! Ba cháu đâu có quan hệ làm ăn với ai ngoài đây! Cháu không không nói dối bác . Vì 1 tuần nay mẹ cháu nằm viện, nhưng ba cháu không hề gọi điện hoặc ghé về thăm . Cháu nghĩ ba cháu ở xa, công việc bận rộn và ông cũng thường vắng nhà như thế . Nên cháu không quan tâm nữa .

Người thanh niên mặc áo thun sọc vàng cau mày:

- Sao lại vô lý như thế . Rõ ràng hôm ấy, ba cô còn mời tôi nhậu nữa .

Nhưng tôi kẹt công việc nên đã từ chối . Mà, mẹ cô bị bệnh sao vậy ?

Trúc Phương thở dài:

- Mẹ tôi bị đau nặng, ngay hôm ba tôi còn ở nhà kìa . Sau đó ba tôi đi, và hoàn toàn không gọi điện thoại về nhà, dù chỉ để hỏi thăm sức khỏe của mẹ tôi . Bây giờ mẹ tôi vẫn ở bệnh viện . Bác có chuyện gì, cháu có thể cho bác số máy điện thoại của ông . Bác liên hệ với ông, chứ cháu chẳng biết chuyện làm ăn của ba cháu đâu .

Người đàn ông nhăn trán, quay sang hỏi người thanh niên mặc áo thun:

- Bây giờ con tính sao Cường ?

Người thanh niên tên Cường phẩy tay:

- Chúng ta phải đợi ông ấy về, ba ạ . Cô gái này không thể giúp gì cha con mình .

- Nhưng, hạn visa của ba chỉ còn 2 ngày nữa . Ba làm sao đủ tiền thanh toán cho công nhân . Ba đã mượn lương họ tới 3 tháng để giúp ông ấy . Ba không thể chờ đợi .

Trúc Phương hoang mang:

- Bác à! Bác nói chuyện gì mà như dính líu tới ba cháu vậy . Bác nói rõ, xem cháu giúp được gì cho bác không .

Người đàn ông thở dài, chưa kịp nói được câu gì đã bị Cường đặt tay lên vai:

- Ba à! Chúng ta thử liên lạc với ông ấy coi sao . Con thấy, cô bé này cũng đang bối rối lắm . Mẹ cô ấy cũng đang nằm viện . Ba nghe con đi ba .

Người đàn ông thở hắt ra:

- Phải thời gian còn dài thì ba cũng ráng chờ . Đẳng này! Nhưng thôi, ba tạm nghe lời con với điều kiện . Trong vòng 20 tiếng nữa, ông ta không xuất hiện, buộc lòng ba phải nhờ tới sự can thiệp của chính quyền đây .

Cường tươi cười:

- Được mà ba .

Quay sang Trúc Phương, anh ta bỗng hỏi 1 câu hoàn toàn khác với cuộc gặp mặt này giờ:

- Cô Trúc Phương, sao tôi không thấy chồng của cô nhỉ ? Cô còn trẻ quá, đã lấy chồng, thiệt uống .

Trúc Phương trợn mắt:

- Anh chỉ nói vậy . Ai nói với anh tôi đã có chồng chứ ?

Cường tùm tùm:

- Ba cô nói chứ ai . Ông nói, có con rể là Việt kiều, đang tìm đất để mở công ty .

Trúc Phương cau kinh:

- Ba tôi à! Tại sao ông lại đi rêu rao tôi chuyện kinh khủng ấy . Lạy Chúa!

Ông muốn tôi điên nữa hay sao ?

- Ôi! Chuyện hôn nhân là qui luật của tạo hóa thôi mà . Làm gì cô xúc động dữ vậy .

- Tôi hãy còn đi học . Tôi chưa lấy ai cả . Điều anh vừa nói, là 1 sự xúc phạm tôi . Tôi thật không hiểu ba tôi nghĩ gì khi nói điều ấy về con gái mình .

Trúc Phương tức điên người . Cô không biết trút nỗi giận đó vào ai . Có6 đứng dậy khi kim đồng hồ đã chỉ đến con số 7:

- Bây giờ tôi phải đến trường . Tôi xin phép bác và 2 anh .

Người đàn ông lầm lì:

- Này cháu, nếu ba cháu có về, hãy nhắn với ba cháu, "có ông Ba Sang đang chờ ông ở nhà riêng". Nhớ nhé .

Trúc Phương cúi đầu:

- Dạ, cháu nhớ .

Tự nhiên cô thấy đau đầu kinh khủng, phải gọi Hà Hương lên tiễn khách .

Cường nháy mắt:

- Cô thật dễ thương, Trúc Phương . Hẹn gặp lại nhé .

Trúc Phương nhìn anh ta 1 cách lãnh đạm . Tự nhiên, cô linh cảm những người khách này sẽ đem lại 1 điều gì đó thật khủng khiếp cho gia đình cô .

Nhưng, là điều gì, cô không thể lý giải được .

Buông phịch người xuống ghế, cô vòng tay ôm lấy đầu . Về mặt mỗi, buồn bã .

Mạc Vũ từ trên lầu đi xuống, anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô trong tư thế chán chường ấy:

- Trúc Phương! Cô không tới trường à ? Trễ giờ mất thôi .

- Tôi đau đầu quá . Tự nhiên không muốn làm việc nữa .

- Vì sự có mặt của Ba Sang à ?

Trúc Phương ngẩng đầu, cô nhìn xoáy vào mắt Mạc Vũ:

- Anh biết ông ta ?

Mạc Vũ điềm nhiên:

- Chỉ vô tình thôi . Nhưng đủ để trả lời những câu hỏi của cô .

- Thật ra, anh đã biết những gì về ba tôi ? Và anh cũng biết ông ấy không đi Hà Nội ?

Mạc Vũ thoáng biến sắc, nhưng anh kịp trấn tĩnh:

- Tôi nghĩ chuyện ba cô đi Hà Nội là có thật .

- Họ không nói dối .

- Họ là ai ? Phải cha con ông Sang .

Trúc Phương gật đầu:

- Con trai ông Sang nói, cách đây 3 hôm, anh ta gặp ba tôi ngoài Vũng Tàu .

- Có chuyện ấy thật sao ?

- Tôi nghĩ chắc chắn có . Và đau đớn nghĩ tới sự im lặng của ba tôi trước nỗi đau của mẹ tôi, do chính ông gây nên . Tại sao ông vô tình đến nỗi, ngay cả gọi điện hỏi thăm cũng không gọi . Đôi lúc tôi mang cảm giác ông đã chết ở đâu đó .

- Trúc Phương!...

Cô xua tay:

- Anh đừng tìm cách biện hộ cho ông . Tôi chưa khi nào để ý tới việc làm ăn của ba tôi . Nhìn công ty điện máy và gian hàng bán xe hon đa các loại dưới sự điều hành của ông . Tôi nghĩ, ba tôi có vốn khá lớn và vững vàng . Bây giờ, những lời nói của ông Sang khiến tôi hoang mang . Hình như ba tôi đã nợ họ 1 món tiền khổng lồ .

Mạc Vũ nhẹ lời:

- Trúc Phương, cô đừng quá xúc động như thế . Sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe . Mẹ cô đang rất cần cô . Phải nhớ điều ấy . Bây giờ, tôi đưa cô đến trường nha .

Trúc Phương gật đầu:

- Nếu anh không bận công việc, phiền anh đưa giúp tôi đến trường . Giờ này mấy nhỏ bạn tôi đã đến lớp . Hôm nay tôi có giờ kiểm tra chất lượng .

Mạc Vũ dắt xe ra, trước anh mắt ngõ ngang của Hà Hương .

Chờ đóng cổng, Hà Hương ghé tai Phương:

- Chị Phương! Hôm nay chị chịu thay đổi gió rồi à .

Trúc Phương gắt nhỏ:

- Em hơi bị ... tò mò đấy . Coi chừng trưa nay chị đánh đòn đấy . Nhớ nấu cho chị món súp cua . Mua cua biển ấy nghe .

Mạc Vũ chở Trúc Phương đến cổng trường, vừa lúc trống báo giờ học vang lên gióng giả .

Cô vội vã:

- Hú hồn, may vừa kịp . Cảm ơn anh Vũ .

Cô ôm cặp đi nhanh qua chiếc cổng nhỏ .

Mạc Vũ gọi với theo:

- Trưa tôi ghé đón em nha .

Trúc Phương ngoảnh đầu lại:

- Không cần đâu . Tôi về chung mấy nhỏ bạn được rồi .

Cô nhìn thấy Nhật Thủy ngoắc tay gọi phía lan can lầu 2 .

- Ê! Phương! Ai vừa chở "bò" tới trường vậy ?

Long quay xuống, hỏi khẽ .

Trúc Phương cười cười:

- Bạn như Long thôi .

- Nhìn xa không được rõ mặt anh chàng, nhưng tướng tá ngon cơm hơn thầy Nam . Phải!...

Nhật Thủy đập cái chát vào vai Long:

- Con trai gì nhiều chuyện thấy ghét . Cấm bàn chuyện tào lao nha .

Long xuýt xoa:

- Bà dữ như chằn . Tay con gái gì mà nặng như sắt . Muốn bẻ vai người ta .

- Đáng đời, ai mượn nhiều chuyện .

Thủy Tiên hát cảm:

- Quay lên đi Long, thầy vô kia .

Long vẫn cố vớt vát:

- Trúc Phương, lát có gì gỡ rồi dùm Long với nha .

Trúc Phương cười hiền:

- Long mà phải nhờ ai "gỡ rối" có trời sập .

- Nói thiệt đó . Hôm qua mãi coi trận chung kết cúp Châu Âu . Đã kịp học bài đâu .

- Thôi, đừng lép bép nữa . Thầy nhìn kia .

Long vụt cổ quay vội lên . Thừa biết thầy Nam chẳng nở lòng "nạt" mấy đứa bạn ngồi chung Trúc Phương . Nhưng, thầy không sợ, lại phải coi chừng "công chúa" . Trúc Phương dạo này tính khí vui buồn thất thường . Lơ mơ cô bạn giận cho, có chút mùa lệ thủy đừng mong công chúa hòa bình . Thật ngán .

o O o

- Phương à! Sao hôm nay lại bỏ xe ?

Nhật Thủy hỏi dò .

- Tại hồi sáng đau đầu quá . Nếu không có tiết kiểm tra, tao chắc nghỉ rồi .

Thủy Tiên hích vai Phương:

- Ông Nam muốn gặp mày!

- Ngay bây giờ à ?

- Ông đang chờ mày dưới gốc cây bàng chỗ hồ nhảy kia .

Trúc Phương ngần ngừ:

- Tụi mày chờ tao nha .

Nhật Thủy gật đầu:

- Tụi tao đợi mày ở quán chị Bé . Nhớ ra nhanh đấy .

Trúc Phương đi về phía Nam .

- Có chuyện gì hả anh ?

- Phải có chuyện anh mới gặp em hay sao ? Phương nè, sức khỏe mẹ em có khá nhiều không ?

Mặt Trúc Phương buồn hẳn:

- Sức khỏe mẹ em ổn rồi . Chỉ có điều cay đắng nhất mẹ em không biết em là ai . Mẹ nói chuyện với em như 1 người xa lạ .

- Em đừng buồn . Phải hy vọng và tin tưởng ở bác sĩ . Dần dần mẹ em sẽ khỏi thôi .

- Em cũng cầu nguyện được như thế . Hôm Thiều Nhi đi, em phải ở bệnh viện trông mẹ em, không đi tiền nó được . Chắc Thiều Nhi buồn em lắm hả anh .

Giang Nam cười nhẹ:

- Nó hiểu hoàn cảnh của em mà .

- Hoàn cảnh! Ngày trước, anh từng nói chỉ những người phải bon chen để kiếm sống mỗi ngày, mới dùng từ "hoàn cảnh" để nhấn mạnh số phận sống của họ . Bây giờ em cũng có hoàn cảnh rồi đấy . 1 hoàn cảnh đặc biệt bất ngờ .

Giang Nam kêu khẽ:

- Kìa Phương, có gì đâu mà em phải buồn chứ . Anh chỉ muốn nói, vì mẹ bệnh ...

- Em hiểu . Và bây giờ em rất cần đến anh . Chiều any anh ghé nhà em nhé .

- Anh ... Anh ngại gặp ba em .

- Anh còn yêu em nữa không, Nam ?

- Tất nhiên là anh vẫn yêu em . Nhưng anh đã hứa với ba em .

Trúc Phương gay gắt:

- Ba em không có nhà . Và anh cũng không nên sợ hãi ông như vậy . Nếu lần tránh sự thật, lần tránh ba mẹ em . Thì anh sẽ làm cách nào để có em ? hay cuối cùng chỉ là đầu môi chót lưỡi, là vô vọng .

- Rồi, từ từ anh sẽ tìm cách .

Trúc Phương nhếch môi:

- Từ từ là khoảng thời gian bao lâu hả anh . Em có thể đợi anh 5 năm hay 7 năm hoặc lâu hơn nữa . Để anh gây dựng sự nghiệp, địa vị . Nhưng em không thể đợi anh trong khi anh tránh né, bắt lửng và cả xa cách em . Anh đã sợ yêu em, anh bị gia đình em miệt thị à ? Vậy thì, anh đừng lo, em sắp đi chung với anh trong 1 xã hội đồng giai cấp rồi . Em sắp không còn là "công chúa" là "tiểu thư" nữa đâu . Đó có phải là cơ hội cho anh không ?

Giang Nam ngơ ngác:

- Em nói thế là sao hả Phương ?

Trúc Phương nhìn vào mắt Nam . Cô chợt xót xa hụt hẫng, khi thấy ánh mắt anh nhìn cô như xa lạ, như chán chường .

Cô vụt hiểu, và quay đi:

- Anh không cần hỏi nữa . Chào anh .

Giang Nam giật giọng:

- Kìa Phương! Trúc Phương, nghe anh nói đã .

Trúc Phương vẫn lặng lẽ ôm cặp bước đi . Đầu cô ngẩng cao . Những ánh nắng mặt trời hiem hoi xuyên qua tàn lá, trải lên mặt, lên tóc cô, vàng óng, lung linh . Đồi là vậy hay sao ? Giang Nam! Khi em cần anh nhất, cần sự chở che của anh thì anh lại hời hợt, xa lánh em . Ngàn lần em chẳng tin đâu, nếu anh yêu em thật sự, thì những cản ngăn của ba mẹ em, chẳng có nghĩa lý gì . Vì yêu anh, em đã dám chống đối lại ba em, để mẹ phải sống trong bóng tối lu mờ của tiềm thức . Vậy mà anh ?... Lẽ nào, anh đã biết sự phá sản của ba em nay mai . Và khi thần tượng sụp đổ, em chẳng gì trong anh nữa ? Anh không yêu em . Anh chỉ yêu chính bản thân anh . Và 1 chút tham vọng vào em! Giang Nam ...

- Trúc Phương, 2 người có chuyện gì, mà coi mặt mày nhỏ buồn rười rượi vậy ? Uống nước mía rồi hãy về .

Thủy Tiên kéo tay Trúc Phương, thăm soi .

Trúc Phương cười gượng:

- Ông Nam hỏi thăm sức khỏe mẹ tao .

Nhật Thủy chợt nói:

- Đạo này ông Nam lạ lắm . Vào lớp để dạy cho hết giờ, với tội mình ông ấy lơ đãng sao sao ấy . Thủy thấy gói quà trong học bàn, quay lại lấy .

Nhật Thủy chớp mắt:

- Gói quà ? Sao tuyệt vậy nhi . Anh Long tặng ai thế . Phải em không ?

Trúc Phương phì cười:

- Coi mặt bà kìa . Tự dưng vùi vỉnh quà, y như con nít . Long tặng quà cho ai là quyền anh ấy mà thắc mắc chi vậy .

Long cũng cười:

- Bao giờ Thủy sinh nhật, nhất định Long sẽ có quà cho em đấy . Quà này của thầy Nam nhờ gửi cho 1 người bạn gần nhà anh .

Trúc Phương nhìn Long:

- Của thầy Nam ? Sao thầy không tự tay đưa cho họ ? Phải nhờ Long ?

Long vô tình:

- Long không biết nữa . Chị Thanh Hằng làm bên du lịch quốc tế, chị ấy đi miết . Có lẽ sợ không gặp, nên thầy nhờ Long cũng nên .

Thủy Tiên xen vô:

- Con gái du lịch chắc là hết sảy rồi . Nhưng tặng quà mà không biết quà có tới tay người nhận hay không là điều lạ đấy nhé .

Long cười cười:

- Thầy vẫn thường gửi quà cho chị Hằng như vậy . Nên anh nghĩ chắc họ đã có sự thỏa thuận .

- Thầy Nam vậy mà chơi nổi nhỉ .

- Phải nói là ga lăng mới đúng .

Nhật Thủy lại xen vô .

Khương thân nhiên:

- Chuyện cũng thường thôi . Vì nghe đâu thầy Nam đang làm đơn chuyển ngành đấy . Bà Thanh Hằng nằm trong ban giám đốc công ty xúc tiến việc làm . Có lẽ thầy Nam cần họ giúp đỡ . Bà Hằng thì khỏi chê rồi . Là người tôi đã nhìn thấy đi chung với thầy Nam đấy .

Thủy Tiên chột so sánh:

- Bằng "công chúa" lớp mình không ?

Khương liếc Trúc Phương, tủm tỉm:

- Không có so sánh được đâu . "Công chúa" thì nhất định phải đứng đầu thiên hạ rồi .

Trúc Phương tỉnh bơ:

- Chỉ giỏi tào lao . Về thôi . Tao còn phải ghé thăm mẹ nữa .

Long đề nghị:

- Tụi này đi chung với Phương nha .

Phương từ chối nhẹ:

- Để hôm khác đi . Tới nhà Phương tiện hơn, vì hôm nay Phương phải đưa mẹ đi khám lại . Sau đó làm thủ tục xuất viện .

- Bác khỏe hẳn chưa mà Phương phải vội đưa bác về . Bệnh viện, dù sao vẫn đủ điều kiện hơn đây .

Trúc Phương mỉm cười:

- Mẹ Phương cũng khỏe nhiều rồi . Bai nha! Mai gặp lại .

Vừa ngồi lên sau xe Nhật Thủy, Trúc Phương chợt thấy Mạc Vũ dừng xe trước cổng trường . Cô vội đập vai bạn:

- Dừng xe lại chút đã .

- Gì nữa ?

- Mạc Vũ đến .

- Mà y thiệt rắc rối . Đã nói hẳn tới đón, còn biểu tụi tao chờ .

Phương cãi:

- Tao không hẹn . Nhưng gặp anh ta ở đây cũng nên nói để anh ta về .

Nhật Thủy làu bàu:

- Người gì ngố quá vậy . Muốn ga lăng với người đẹp, phải sẵn đón, túc trực . Có đâu tới trễ gần cả tiếng . Tao mà có bạn cỡ đó, nghỉ chơi luôn .

Mạc Vũ từ tốn:

- Tôi về nhà, thấy đã trễ mà không thấy Trúc Phương . Tôi nghĩ cô không có xe, nên tôi chạy đến đây . Mau sao cô chưa về .

Trúc Phương cười xã giao:

- Anh không cần tốn công như thế . Trúc Phương kẹt chút việc, nhưng nhờ bạn vẫn đợi .

Cô bỗng kéo tay Nhật Thủy:

- Mày nhớ lời nói hôm trước chứ .

Nhật Thủy nôn cả ruột . Con khi này, định xỏ xiên mình nữa đây . Để xem .

- Tao quên rồi .

- Quên! Mày vô tình vậy sao ? Nếu thế, tao nhắc cho nhớ nha . Đây là anh Vũ, gọi vẫn về xôm tụ 1 chút nữa: Mạc Vũ . Người mày đã 1 lần thấy ở nhà tao .

Trúc Phương tỉnh bơ, khi ngó Nhật Thủy nhăn nhó . Cô tươi cười:

- Anh Mạc Vũ . 2 nhỏ này đều học chung với tôi, và rất thân nữa . 1 đứa tên Nhật Thủy - nghĩ là nước đấy. Anh hiểu chứ . Nước rất trong đấy nha . Nhỏ kia tên Thủy Tiên . Anh muốn hiểu nghĩa thế nào tùy anh . Có điều nó hay ...

Thủy Tiên hét lên:

- Con khỉ . Dám bán đứng bạn bè . Ngày mai vào lớp, tao vận động tụi nó "tẩy chay" mày cho chừa . Về đi Nhật Thủy .

Trúc Phương héch càm:

- Giới thiệu thì phải giới thiệu cho hết mọi mặt. Sau, thành bạn, đỡ tốn giai đoạn tìm hiểu sở thích của nhau . Tao chỉ muốn tốt cho tụi mày .

Mạc Vũ cười cười:

- Thôi nào, bây giờ biết nhau cả rồi, tôi có đề nghị nhỏ .

Nhật Thủy dè dặt:

- Chuyện gì vậy ?

- Nhân dịp được làm quen với 2 bạn, tôi muốn chúng ta đi ăn trưa . Gọi là, lễ ra mắt kết nạp hội viên .

Thủy Tiên cười khúc khích:

- Làm như hội kín không bằng . Nhưng, được ăn thì tuyệt đấy . Tôi chỉ ngại đã quá trễ giờ phải về .

Nhật Thủy tỉnh bơ:

- Trúng ý mày còn gì . Thiếu chi lý do để qua mắt cha mẹ nhì .

Mạc Vũ ngẩn ngơ:

- Xin lỗi, tôi không nghĩ các cô còn phụ thuộc vào gia đình nhiều thế . Có thể chờ dịp khác vậy .

Thủy Tiên chép miệng:

- Còn đi học thì rõ ràng phải chịu sự quản thúc của gia đình rồi . 2 nhỏ kia thì dễ hơn, vì tôi còn nhiều việc phải giúp mẹ . Dù sao về bây giờ cũng chỉ

ăn cơm rồi nghỉ thôi .

- Nghĩa là mày không từ chối lời mời của anh Vũ ?

Nhật Thủy láy mắt .

Thủy Tiên không vừa:

- Lâu lâu được ăn cơm tiệm với tụi mày, tao ngu sao bỏ lỡ cơ hội . Được nạp thêm nhiều chất cần thiết cho cơ thể là điều đúng đắn nhất .

Trúc Phương tươi cười:

- Vậy thì đi mau thôi . Bụng tao cũng đang biểu tình rồi .

Nhật Thủy phán:

- Mày đi chung xe anh Vũ đi . Bụng đói, tao hoa mắt, sẽ không chờ nổi mày đâu . Mất công té, chờ 3 cũng dễ bị phạt lắm .

Dứt lời Nhật Thủy đạp xe máy . Thủy Tiên cười tươi tắn:

- Anh Vũ chờ nhỏ Phương nha .

Trúc Phương lườm 2 con bạn quỷ quái sắc lẹm . Cô tỉnh bơ ôm cặp ngồi lên xe . Không hề biết Giang Nam đang chạy xe ra . Anh nhìn theo cô trên trời .

- Quên nữa - Trúc Phương kéo áo Vũ - Anh có vô chỗ mẹ Phương không ?

Mạc Vũ ân cần:

- Tôi đã đưa đồ ăn vào cho bác . Và giúp bác ăn uống xong, tôi mới về nhà . Hôm nay bác vui vẻ hơn, ăn được nhiều hơn mọi khi nữa đấy .

Trúc Phương cười buồn:

- Mẹ tôi vui để quên đi thực tại của gia đình tôi lúc này cũng tốt! Còn hơn để bà phải đau khổ day dứt khi đối đầu với sự thật .

- Trúc Phương à! Đừng vội nghĩ lung tung, mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi mà .

Trúc Phương im lặng . Cô nhớ tới lời của ông Sang . Dù chưa đoán được chuyện gì, nhưng cô tin là, ba cô đang làm 1 việc khủng khiếp . Và ngày mai của cô, của mẹ sẽ ra sao đây ?

o O o

Trúc Phương thật sự mệt mỏi, khi quay về căn nhà sang trọng của mình .

Bây giờ mọi tiện nghi sang trọng đều làm cô sợ . Sợ luôn cả không khí buồn tẻ trong nhà .

Ngày mẹ chưa nằm viện . Căn nhà luôn đầy ắp tiếng cười của mẹ con cô .

Mẹ như hạt nắng trải đều lên những bước chân, những niềm vui, nỗi buồn của cô .

Mẹ thoát khỏi tật nguyên là điều kỳ diệu và may mắn . Đổi lại, mẹ chẳng hề gọi cô bằng tiếng "con gái nhỏ của mẹ" nữa . Mẹ quên cô, quên rằng hai mấy năm qua mẹ đã có 1 mái ấm gia đình, 1 người chồng độc đoán, nhưng biết chăm lo vợ con, 1 đứa con gái nhỏ mẹ hằng chăm chút yêu thương .

Tại sao trời già cay nghiệt với cô như thế . Mẹ cận kề 1 bên, nhưng mẹ lại đứng dưng bình thản, chẳng chút vương bận vì cô . Như thế, sẽ tốt thật ư ?

Cho mẹ!

Trúc Phương thở dài . Mắt cô chạm vào chiếc đồng hồ treo tường . Cô vội bật dậy . Đã 8 tiếng đồng hồ trôi qua . Cô chưa hề làm gì, để tìm được ba cô cả . Mà thời gian người đàn ông đó ra hạn, chỉ còn 12 tiếng . Vừa tròn 1 ngày thôi .

Trúc Phương lấy máy điện thoại di động . Cô lưỡng lự . Từ hôm ba cô đi đến giờ, cô chưa hề gọi cho ông . Cô biết, ông sẽ trả lời cô . Điều ấy là dĩ nhiên, nhưng trả lời sao thì cô phải chờ . Chẳng việc gì đau óc mà suy gẫm . Cô bấm nhanh những con số và chờ đợi .

- A lô! Ai ở đầu máy thế ?

Trúc Phương cau mày . Không phải tiếng ba cô . Là tiếng nói rất trong của 1 cô gái . Tiếng nói được phát ra ở 1 nơi hoàn toàn yên tĩnh vì không hề có hỗn âm trong máy . Chả lẽ, ba cô lại giao máy cho ai đó ?

Trúc Phương chỉ muốn đập máy . Nhưng cái hạn khắc nghiệt bắt cô phải cầm máy lên:

- Tôi là người nhà của ông An . Chị làm ơn cho hỏi, ông ấy đang ở đâu ? Có tiếng xì xào vọng tới, nhưng không rõ câu . Chắc máy đã được che lại . 1 lúc sau tiếng cô gái lại vang lên:

- Xin lỗi, cô cho biết quý danh, vì ông An đang kẹt công chuyện .
- Chị nói với ông, hãy về công ty ngay, gia đình ông đang gặp tai họa đấy .
- Cô nói rõ hơn được không ?
- Tôi chỉ nói thế, tùy ông hiểu .
- Cô chờ vài phút nha .
- Cũng được .

Trúc Phương thờ ơ, đặt máy xuống bàn .

Cô thấy chán kinh khủng . Ba chẳng hề có công ty nào ở tỉnh, ngoài mấy mối làm ăn ở Hà Nội . Tiếng máy điện thoại di động đã cho đáp số . Hiện ba cô đang ở ngay trong thành phố .

Nếu ông ở tận Hà Nội, cô đã không thể liên lạc bằng điện thoại di động nhanh như thế .

Cô nhếch môi cười chua chát .

- A lô! Xin lỗi ai ở đầu máy ?

Chiếc máy vọng lên rõ ràng tiếng của ba cô .

Trúc Phương cầm máy lên:

- Là con đây .
- Trúc Phương, con vừa nói, gia đình có tai họa, phải mẹ con đã ...

Cô nghe giọng cha có chút bối rối, lo âu .

Cô nhặt nhẻo:

- Đến tận bây giờ ba mới hỏi thăm mẹ, con e hơi muộn đấy .
- Nghĩa là
- Con người ăn ở hiền lành, có thủy có chung như mẹ con, đâu dễ bị trời hại

. Ba không cần phải nhớ đến mẹ con con nữa . Như 8 ngày nay ba đã im lặng trước nỗi đau của mẹ vậy . Nhưng tai họa thêm 1 lần nữa do ba gây nên, lại sắp giáng xuống gia đình . Ba có còn lương tâm không ba ?

Ông Trường An gắt lên:

- Con không có quyền phán xét ta .

- Đúng vậy . Ba thấy con im lặng, chắc ba đã hiểu, con thất vọng về ba cỡ nào . Con muốn hỏi ba, ba có quen ai tên Sang không ?

Đầu máy chột im lặng, chỉ có tiếng thở nặng nề của ông An vọng qua .

Đợi 1 lúc lâu, không thấy ông An nói gì, Trúc Phương sốt ruột:

- Ba! Sao không trả lời con ?

- Ba không quen ai tên như thế ?

Trúc Phương lạnh băng:

- Ba nói dối . Ông Sang nhắc ba về công ty gấp, nếu không ông ta sẽ nhờ đến pháp luật . Thời gian ông ta ra hạn chỉ còn 11 tiếng . Tùy ba quyết định .

- Trúc Phương, con ...

- Con không nói với ba điều gì nữa . Con đoán căn nhà này đã không còn là của chúng ta từ mấy tháng nay . Ba còn chút nhân tâm . Ba nên về giải quyết . Làm được chịu được . Con không muốn nhìn thấy ba bị pháp luật trừng trị . Cô buông máy xuống bàn . Tiếng ông An vẫn vọng ra, với những lời thanh minh gì đấy . Cô ôm đầu và tắt máy .

Buổi chiều, cô chuẩn bị vào bệnh viện với mẹ thì nhận được điện thoại của Khương .

Trúc Phương ngạc nhiên:

- Sao biết số máy của Phương mà gọi vậy .

Khương cười:

- Dễ ẹt à, lớp trưởng hay mang máy bên người, đã mấy lần tội này được coi qua nên nhớ luôn số máy .

Trúc Phương cũng cười:

- Khương ma giáo thật .

- Nhất quỷ, nhì ma, thứ ba Khương "nghệ sĩ" . Công chúa quên rồi sao .

Trúc Phương đe dọa:

- Cầm được gọi như thế .

- Khương thích . Máy nhỏ kia gọi được, tại sao cầm mình Khương ?

- Con trai đều bị cầm hết .

- Trừ 1 người phải không ?

- Phương ứ thềm nói nữa .

Khương cuống quýt:

- Nè! Đùa chút thôi mà . Thật ra Khương muốn báo cho Phương 1 tin .

Nhưng gọi rồi lại ngại quá .

- Tin gì thì nói quách cho rồi, còn bày đặt rào đón .

- Không được cho Khương là nhiều chuyện . Vì Khương chỉ muốn công chúa không bao giờ bị ai làm cho buồn . Chịu nha .
- Được, nói đi . Kéo Phương còn công chuyện đây .
- Nếu thế, Khương không nói nữa . Vì Trúc Phương đâu thể đi .
- Chúa ơi! Úp mở kiểu này Trúc Phương đứng tim chết mất . Nói đi mà .
- Thôi được . Giang ... À quên, thầy Nam đang ở tại nhà hàng "Cỏ May".

Trúc Phương cười rĩ:

- Thì, kệ ông, mắc mớ chi Phương chứ . Bộ làm thầy thì không được quyền đến những nơi ấy hay sao .
- Không phải thế . Nhà hàng "Cỏ May" là nơi ăn chơi khiêu vũ của giới thượng lưu, họ xài "đô" không à . Và điều đáng nói, thầy đi với 1 cô gái đẹp nhưc mắt . Khương không gặp thằng Long, nên chẳng rõ cô gái ấy có phải là Thanh Hằng hay không ?

Trúc Phương nghẹn lời:

- Cảm ơn Khương đã thông tin .
- Phương có muốn đổi mặt sự thật không ?

Trúc Phương lắc đầu:

- Chẳng cần đâu . Phương chưa có gì để ràng buộc Nam . Anh ta vẫn có quyền tự do . Thôi nhé, Trúc Phương phải đi công chuyện . Chào!
- Nhớ đừng buồn .

Trúc Phương tắt máy . Cô đến bên cửa sổ và nhìn xuống đường . Con đường loang loáng những ánh đèn thoát đến thoát đi . Cô thở dài, cảm thấy tiết trời như se lạnh . Còn 2 ngày nữa là đến Giáng Sinh . Lạnh là phải . Mọi năm, bây giờ mẹ đã cho người làm hàng đá, bà thì mua về cây thông tuyệt đẹp . Năm nay, nhà cô lạnh lẽo quá . Dù căn nhà vẫn như xưa . Vẫn đầy đủ những con người thân thương .

Có tiếng gõ cửa nhẹ và khoan thai, Trúc Phương đã đoán được ai đứng sau cánh cửa . Cô vẫn ơ hờ:

- Cửa không đóng, mời vào .

Mạc Vũ hiện ra trên ngưỡng cửa . Anh có vẻ bất ngờ, khi nhìn dáng người ử rĩ, nét mặt buồn xa vắng của cô .

Cô bé lại có chuyện buồn rồi . Chẳng lẽ vẫn là ông Sang ? Anh đã cố gắng dàn xếp nhưng chưa ăn thua gì . Ông Trường An thì vẫn biền biệt, không biết đâu mà kiếm . Nhìn Trúc Phương buồn, anh thấy mình có lỗi với cô . Và muốn làm 1 việc gì đó, hòng trả lại nụ cười vô tư của cô .

Trúc Phương hơi cười:

- Là anh à ? Có chuyện gì không ?

Mạc Vũ trầm giọng:

- Tôi nghe Trúc Phương nói chiều vào thăm bác gái . Muộn rồi, không thấy cô xuống nhà, tôi ngỡ cô bệnh .

- Cảm ơn sự quan tâm của anh . Lúc này, dù rất mệt mỏi, tôi vẫn không cho phép mình được nghỉ ngơi .

- Cô đã liên lạc với bác An chưa ?

Trúc Phương gật đầu:

- Rồi, bác có nói về không ?

- Ông không thừa nhận chuyện quen biết với ông Ba Sang . Cũng không nói có về hay không .

- Vậy, phải làm sao gặp bác ?

- Tôi cũng chưa biết . Tôi sẽ đợi ba tôi thêm vài tiếng nữa . Nếu ông cố tình không về, tôi sẽ đích thân tới gặp ông .

- Phương nói thế, tức là cô đã biết chỗ ở của bác An ?

Trúc Phương lắc đầu:

- Tôi chưa biết . Nhưng kẹt quá phải nhờ tới tổng đài và mạng internet . Hy vọng họ sẽ lần theo đường dây mà giúp tôi biết nơi ông đang ở . Tôi đoán ba tôi đang ở 1 khách sạn nào đó, trong thành phố . Còn anh, tôi không tin anh hoàn toàn không biết chút gì về ông .

- Sao Phương nói thế ?

Trúc Phương cay cú:

- Vì ba tôi đã đi "bán danh của tôi" gán cho tôi 1 ông chồng Việt kiều giàu sụ . Tôi cũng 1 lần nghe anh và ba tôi bàn tới việc đi thuê mặt bằng, để mở công ty gì đó . Tôi nghĩ điều này hẳn phải có .

Mạc Vũ thở dài:

- Cho tôi xin lỗi . Thật ra, tôi không ngờ sự việc lại trở nên tồi tệ như vậy . Tôi vẫn nghĩ bác An cần vốn để kinh doanh . Nên lúc còn ở Cali, nhận được điện của bác, ba tôi đã đồng ý cho tôi về Việt Nam để hợp tác làm ăn với bác . Chuyện hứa hôn giữa người lớn tôi hoàn toàn không biết . Về đây, nghe bác An nói chuyện Trúc Phương, tôi vẫn nghĩ, đó là do bác muốn gia đình 2 bên thêm thân thiết . Bác ép Phương còn bảo tôi phải để bác lo liệu, cần cho "ván đóng thuyền" cũng được . Tôi chỉ nói những gì thật nhất, tin hay không tùy cô . Tôi không chối, bây giờ tôi đã dành nhiều tình cảm cho cô . Dù hiểu, tôi sẽ thất bại . Vì cô đã có Nam . Cô là cô gái cứng rắn, chung thủy . Tôi thích tính bướng bỉnh của cô . Ở Cali, con gái đến với tôi không ít . Tôi muốn độc chiếm họ lúc nào cũng được . Sự dễ dãi mau khiến người ta nhàm chán . Cô là cô gái đầu tiên, bắt trái tim ngọt ngào của tôi lao đao .

Trúc Phương cuống quýt . Cô không tin Mạc Vũ lại nói hết những gì anh ta nghĩ về cô . Vậy mà anh đã nói . Rất chân thật, đơn giản nữa . Cô không biết mình phải ứng phó ra sao . Tâm trạng của cô đang rối rắm kinh khủng . Cô xốn xang nhìn lướt qua khuôn mặt rất quyến rũ của Mạc Vũ . Định nói câu gì đó . Nhưng rồi cô lại im lặng .

1 lúc sau cô đứng lên, cô nói nhỏ:

- Cảm ơn anh đã nói thật . Bây giờ tôi phải vào với mẹ tôi .

Khoác chiếc bóp nhỏ lên vai, cô cười gượng:

- Tôi không biết mình còn được sống trong căn nhà này bao lâu nữa . Ba tôi đã gây dựng lên . Bây giờ, ông bán hay cầm cố là tùy ở ông . Tôi sẽ đưa mẹ tôi đi nơi khác ở . Dù sao được nói hết với ông, tôi nghĩ mình sẽ thanh thản hơn .

Cô bước những bước dài trên hành lang . Đến đầu thang gác, cô quay lại, khẽ cười với Mạc Vũ .

o O o

Trúc Phương rời khỏi nhà khoảng 15 phút, thì Mạc Vũ cũng ra đi . Anh quyết định tìm gặp ông Trường An .

Đứng đón tắc xi, anh chợt thấy 1 chiếc Wave màu xanh đen dừng ngay trước mặt .

- Anh Mạc Vũ, nhận ra em không ?

Mạc Vũ nhướng mắt nhìn cô gái mặc mini zip màu đỏ, đang nhìn anh tươi cười .

Trán anh cau lại . Cô gái trông quen, nhưng nhất thời anh chẳng thể nhận ra cô gái là ai .

Cô gái xuống xe, giọng nũng nịu:

- Em là Xuân, Thanh Xuân, người đã từng đi chung với anh và Trúc Phương lên Thủ Đức . Anh nhớ chưa ?

Mạc Vũ cười, vẻ biết lỗi:

- Ôi! Đầu óc tôi tệ quá . Gần 1 ngày vui chung bên nhau, còn quên . Xin lỗi Thanh Xuân nha .

Thanh Xuân điệu dàng:

- Tại em chẳng có chút gì để nhớ, xí quá, nên cũng không trách ai được .

Mạc Vũ gơ tay:

- Tôi biết lỗi rồi, đừng dằn co nữa .

Thanh Xuân nhìn Vũ:

- Ủa! Anh định đi đâu vậy . Cho em đi theo với anh Vũ .

Vũ lưỡng lự:

- Tôi, công việc của tôi sẽ khiến Xuân chán đó .

- Anh sao kỳ quá à . Em không tranh cãi với anh nữa đâu . Anh không thấy thiên hạ họ đang nhìn mình 1 cách hiếu kỳ hay sao .

Mạc Vũ nhìn xung quanh . Anh thấy lời Xuân nói đúng . Ai đi ngang cũng ngó nhìn anh và cô bằng ánh mắt là lạ .

Lạy Chúa, cả phía trong cổng sắt nhà Trúc Phương, cô bé Hà Hương cũng đang nhìn anh đăm đăm .

Mà tắc xi thì chẳng thấy chiếc nào . Cứ như ông trời đã sắp đặt vậy .

Anh tặc lưỡi:

- Thôi được, đành làm phiền Xuân vậy .

Thanh Xuân vui ra mặt . Cô không ngờ chiều nay mình lại hên thế . Đang buồn nẫu ruột vì cuộc trình diễn thời trang vừa rồi, cô bị đau chân . 1 chút ham vui, nhảy nhót khiến cô trặc chân nên đã không thành công khi trình diễn . Mất 1 hợp đồng quảng cáo khá xịn . Cô tiếc đứt ruột . Định xách xe chạy xuống tên "bò" dưới Phú Nhuận . Ngờ đâu gặp Mạc Vũ . Từ hôm ở Thủ Đức về, cô đã vài lần tìm đến nhà Trúc Phương, nhưng cô không gặp được Mạc Vũ . Ở người đàn ông này, có cái gì đấy vừa lạnh lùng quyền rũ, vừa ngạo mạn xa vời . Cô ước sao mình có được người đàn ông như Vũ .

Mạc Vũ gọi chuyện:

- Thứ bảy, Thanh Xuân không đi chơi với bạn thân sao ?

Thanh Xuân cười điệu:

- Xuân vẫn cô đơn số 1 anh Vũ ơi . Đàn ông họ chỉ thích ngắm vuốt em, chứ họ không thích làm người tình của em

- Xuân nói lạ đấy . Đẹp như em, chắc phải có hàng chục anh chàng tình nguyện dâng hiến trái tim

- Em mà đẹp nổi gì . Ngày đi học, bạn bè em chỉ ca ngợi 1 mình Trúc Phương. Nó luôn được bọn nam sinh mệnh danh là hoa khôi của trường . Giá Phương thi hoa hậu, em nghĩ nó sẽ đăng quang .

- Đừng nói về người vắng mặt, và so sánh lẫn nhau . Em là em. Sắc đẹp của em khác cô ấy . Phương sống khép kín tâm hồn quá . Tình yêu của cô ấy cũng bình lặng .

Thanh Xuân nhếch môi cười . Cô nhớ lại buổi tối hôm rồi, cô theo chị hai cô đến nhà hàng của gia đình . Cô đã gặp Giang Nam với Thanh Hằng, con gái 1 chủ cửa hàng thời trang . Cô ta cũng chính là người quảng cáo thời trang của chính gia đình mình .

1 thời, cô gái này cũng yêu thầm nhớ trộm Giang Nam, khi anh còn là sinh viên trường đại học sư phạm . Giang Nam đi du học ở nước ngoài 2 năm, cô ta yêu người đàn ông khác . Xuân ngỡ Thanh Hằng sẽ lấy Nguyễn . Nhưng Giang Nam trở về, anh làm giảng viên trường đại học và yêu Trúc Phương . Thanh Hằng biết, nhưng vẫn bỏ rơi Nguyễn để tìm lại Nam .

Chị hai của Xuân nói, 2 người là khách quen của vũ trường . Thanh Hằng nhảy rất đẹp lại chịu chơi hết mình .

Thanh Xuân thấy thương cho nhỏ bạn quá tin tưởng vào thân tượng của mình . Cô không thể nói cho Phương rõ, vì cô chẳng muốn bị ai coi thường . Đang thả hồn mơ mộng, Thanh Xuân chợt ngã chúi vào lưng Mạc Vũ .

Cô định trách anh, thì Mạc Vũ đã xuống xe, anh cười thật đẹp:

- Xin lỗi Thanh Xuân, tôi phải vào trong này 1 chút .

- Vào khách sạn này hả ? Xuân vào cùng anh được không ?

Mạc Vũ từ tốn:

- Tôi cần bàn công việc gấp với 1 người quen . Hẹn gặp lại sau .

Thanh Xuân đành giả lả:

- Chúc anh vui vẻ với công việc . Anh cho Xuân 1 cái hẹn đi .

Mạc Vũ bình thản:

- Có duyên thì sẽ gặp ngay thôi . Những sự bất ngờ luôn tạo cho tôi cảm giác thú vị . Tôi không thích bị phụ thuộc vào bất cứ sự hẹn hò nào .

Thanh Xuân nhún nhảy đi tới chiếc xe và đề máy . Cô đưa tay lên môi, thay lời chào Mạc Vũ .

Chiếc Wave mang theo cô gái mặc áo màu đỏ đã lao vút vào dòng xe cộ .

Mạc Vũ vẫn còn ngẩn ngơ . Con gái đúng là không hiểu . Người thì cách xa vời vợi, dù ở cận kề . Kể lại sẵn sàng dâng hiến chẳng chút đắn đo .

Mỉm cười vu vơ, anh đi nhanh vào cửa khách sạn .

Dừng chân trước quầy lễ tân, anh tươi cười hỏi cô thu ngân:

- Cô vui lòng cho tôi hỏi thăm về 2 người vừa vô đây .

Cô thu ngân khi nhú cặp mày thanh thú:

- Ông có thể nói rõ hơn .

- Người đàn ông mặc bộ đồ veston màu xám đi chung với cô gái mặc chiếc đầm đen dát kim tuyến .

Cô thu ngân dẫn ngay nét mặt:

- Ông ta là Trường An, khách thuê phòng trọ của khách sạn . Phòng số 4 lầu 3 . Ông có thể lên đó gặp họ .

Mạc Vũ cười:

- Cám ơn cô . Tôi muốn vào quầy rượu và sẽ điện thoại cho bác tôi xuống .

Làm phiền cả 2 người thật bất lịch sự .

Cô thu ngân cười vui vẻ:

- Vậy thì mời ông sẽ tay trái . Nơi chúng tôi có đủ các loại rượu ngoại . Hy vọng sẽ làm vừa lòng ông .

- Cám ơn cô .

Mạc Vũ chọn 1 chiếc bàn kê cuối phòng, anh bấm máy điện thoại .

Ông Trường An có vẻ ngạc nhiên khi nghe anh nói, sẽ đợi ông ngay tại quầy rượu .

- Bác à! Có việc rất gấp đây . Cháu không muốn đường đột . Chắc bác hiểu .

Ông an vội vã:

- Cháu chờ vài phút, ta sẽ xuống ngay .

Mạc Vũ gác máy . Anh gọi 1 chai Napoléon và 1 đĩa thịt bò xào lăn .

Trong lúc ấy, trên phòng số 4, ông Trường An vừa cất máy, tiếng cô gái trẻ đã vang lên, thật ngọt:

- Anh à! Ai gọi cho anh vậy .

Ông Trường An cười:

- Kiều Ly, em hãy nằm nghe nhạc, đợi anh nha . Người của công ty tới tìm

anh .

Kiều Ly đồng đánh:

- Phải vậy không đó anh yêu ? Hay là con gái cưng của anh .

Ông An ôm vai Kiều Ly:

- Không phải Trúc Phương . Không tin, em có thể xuống đó kiểm tra mà .

Anh nghĩ, công ty chắc có sự cố .

- Ủ! Vậy thì được . Tất nhiên phải có công việc thì chúng ta mới tồn tại để vui chơi . Nhưng anh nhớ nhanh đấy . Em đang muốn ăn tối .

- Được rồi, anh hứa sẽ dẫn em vào Chợ Lớn ăn món há cảo mà em thích .

Ông hôn nhẹ lên môi Kiều Ly rồi vội vã đi ra cửa .

Ông Trường An kéo ghế ngồi, Mạc Vũ nhìn ông:

- Bác không ngờ phải không ?

Ông An gật đầu:

- Hồi 2 giờ Trúc Phương gọi điện cho bác . Bác cũng định, ăn tối xong, sẽ về gặp con bé . Dè đâu cháu lại tới .

Mạc Vũ rót rượu vào ly cho ông An:

- Bác uống đi . Cháu tìm bác là việc của cháu . Trúc Phương không hề biết .

- Cháu và nó dạo này thế nào ?

- Thế nào là sao ạ ?

- Ờ ... thì, con bé đã chịu thân thiện với cháu chưa ? Nó bướng bỉnh bởi được nuông chiều quen rồi . Nhưng bản chất nó rất ngoan đấy .

Mạc Vũ điềm tĩnh:

- Tại sao bác không hỏi thăm bác gái ?

- Bác nghĩ, không cần hỏi cháu, bởi bác đã hỏi Trúc Phương, nó nói bà ấy đã khỏe mạnh .

- Và bác tin sự thật ấy ?

Ánh mắt Mạc Vũ khiến ông bối rối . Câu hỏi của anh càng làm ông hoang mang . Chả lẽ gia đình ông xảy ra chuyện tồi tệ ?

Ông tái mặt:

- Bác tin lời Trúc Phương, con bé không biết nói dối ai điều gì .

Mạc Vũ nhả 1 hơi thuốc thật dài:

- Cháu xin lỗi . Nếu những lời nói của cháu có làm tổn thương bác . Bác nói thật đi, bác đã vay nợ của ông Sang bao nhiêu ? Đúng ra cháu không có quyền hỏi bác . Nhưng, nhìn Trúc Phương buồn bã, thất vọng, hoang mang, cháu không đành tâm . Có thể, sự có mặt của cháu ở Việt Nam đã sai lầm, càng sai lầm hơn khi cháu để bác lợi dụng danh nghĩa cháu để vay mượn .

Bây giờ họ đã đến nhà tìm bác, và họ sẽ thắng tay . Ông Sang sắp về Mỹ, bác định trốn tránh ông cho tới lúc ông ta bay đi, và số tiền bác được đọng lại hay sao ? Bác quên ông ấy còn con trai ở Việt Nam ? Huy Cường, giám đốc công ty đầu tư và phát triển đô thị, anh ta dễ dàng bỏ qua cho bác số nợ

hàng chục tỉ đồng hay sao ?

Mặt ông Trường An tái hẳn, trán ông rịn mồ hôi . Mạc Vũ đã nói đúng ý nghĩ của ông . Ông phải làm gì bây giờ, khi giấy tờ, nhà cửa của ông đang nằm trong tay ông Ba Sang . Còn nhà nước nữa . Họ sẽ không để ông yên, khi công ty ông phá sản .

Ông run giọng:

- Mạc Vũ, cháu giúp bác được không ?

Mạc Vũ nhếch môi:

- Cháu giúp bác không ít rồi . Bây giờ giúp thêm bác, cháu vẫn có khả năng . Nhưng sau này bác lấy gì để trả cháu ?

Ông Trường An cười cười:

- Trước sau chúng ta cũng là người nhà . Sau này cháu và Trúc Phương thành hôn, bác hứa sẽ trả dần lại .

Mạc Vũ bình thản:

- Bác nghĩ Trúc Phương là 1 món đồ chơi, để bác mang bán hay sao ? Cô bé ấy có cá tính khác người . Cháu không chối, cháu càng lúc càng yêu cô ấy . Nhưng để có được cô đâu phải chuyện dễ .

Ông Trường An tự tin:

- Trúc Phương rất hiếu thảo . Nó sẽ vì bác mà đồng ý . Dù sao như thế còn hơn là mất hết, là bị vứt bỏ ngoài đường .

Mạc Vũ cười khẩy:

- Bác tự tin quá đấy . Con gái bác dám hy sinh tất cả để bảo toàn danh dự cho bác, cho gia đình . Bác có áy náy không, khi bác đang mỗi ngày xài tiền như nước . Cô gái bác đang cung phụng đến với bác vì tình yêu thật à ? Hay vì những hào nhoáng, xa xỉ mà bác đưa tới cho cô ta . Cháu không tin cô ta yêu bác bằng con tim đâu .

- Cháu ... cháu không biết gì đâu . Đàn ông khi tới tuổi như ta, sẽ cảm thấy cô đơn và thiếu thôn tình cảm . Mẹ Trúc Phương không mang lại cho ta tâm trạng vui vẻ, thoải mái . Ta đã suốt đời vì vợ con . Trúc Phương cũng lớn rồi . Ta phải sống cho ta chứ .

Mạc Vũ thông thả:

- Bác thật bất công khi những ngày này bác lao vào cuộc chơi, không màng đến sự sống chết của người thân . Con gái bác, nó hận bác nhiều lắm .

- Hận bác ? Vì sao ?

Mạc Vũ nhìn thẳng vào mắt ông An:

- Bác gái đã vĩnh viễn mất trí nhớ .

- Hà ? Chúa ơi! Cháu nói thiệt ư ? Mất trí . Điên ? Ta phải gọi 1 người điên là vợ ư ?

- Bác Hà không điên . Bác rất vui vẻ, hiền lành, chỉ tội bác không còn biết tới quá khứ, tới gia đình . Trúc Phương cũng trở nên xa lạ trong mắt bác . Đó

là cái giá, mà 1 phút nóng cuồng nộ của bác, bác đã làm hại vợ mình . Suýt làm chết con gái mình . Đã vậy, suốt thời gian bác gái nằm viện, bác ung dung vui thú bên tình nhân, chẳng 1 lần ngó ngang đến bác ấy . Bác nói đi, sự đối xử của bác vượt trên mức tàn nhẫn vô tâm như thế, bác còn trách móc được ai ? Cái gì cũng có giá của nó . Bé gì giá nhỏ . Lớn thì giá đắt . Bác không nghĩ bác trắng tay, cô tình nhân của bác cũng bỏ bác mà đi à . Ông Trường An kêu lên:

- Kiều Ly là 1 cô gái tốt .

- Nhưng không thể tốt bằng vợ bác, bằng con gái bác . 1 cô gái có tư cách, không bao giờ bám lấy gấu áo của 1 người đàn ông đáng bậc cha chú mình .

Mạc Vũ bực bội:

- Về nhà hay không, tùy ở bác . Rạng sáng ngày mai, hoặc đêm ngày 3 giờ sáng, cha con ông Sang sẽ đập cửa nhà bác đấy . Bác thừa hiểu khi pháp luật đã nhúng tay vào thì hậu quả sẽ tồi tệ cỡ nào . Bây giờ thì chào bác .

Ông Trường An cúi đầu:

- Ta muốn cầu xin cháu 1 điều .

- Bác cứ nói, nếu không ngoài khả năng, cháu sẽ giúp bác .

- Cháu giúp bác thêm lần cuối, được chứ .

- Sẽ có điều kiện đấy .

- Là gả Trúc Phương cho cháu phải không ? Bác sẽ cố gắng hết sức mình .

Mạc Vũ mím môi:

- Bác nghĩ mình còn tư cách để ra lệnh cho con gái bác à ? Tình yêu, hôn nhân cháu tự giải quyết lấy . Không cần bác bận tâm .

Ông Trường An ngượng ngập:

- Vậy, cháu muốn gì ?

- Bác về nhà đi, rồi cháu sẽ nói . Hy vọng bác không bắt chúng tôi phải đợi chờ .

Dứt lời anh đi nhanh về phía bar rượu thanh toán tiền và ung dung trở ra cửa . Chai Napoléon mới hết 1 phần 3 .

o O o

Mạc Vũ về đến biệt thự họ Tiêu thì đã hơn 7 giờ tối . Giờ này, lẽ ra mọi người phải có mặt tại phòng ăn, như ngày đầu anh mới đến đây . Bây giờ, phòng ăn vắng lạnh, ngoài chiếc lòng bàn úp gọn chiếc mâm nhôm, anh chẳng thấy ai cả .

Thở dài, anh lui gót lên phòng . Gặp Hà Hương trên phòng khách . Anh tươi cười:

- Hà Hương, chị Trúc Phương chưa về hay sao ?

Hà Hương xua tay, chỉ lên lầu:

- Chị ấy về khá lâu rồi, nhưng không chịu ăn cơm . Mặt buồn như mưa ngâu tháng bảy . Anh Vũ nói giúp em xem sao . Dạo này chỉ ăn uống thất thường,

lại ít xịt à . Em sợ chị bệnh, nằm xuống nữa thì chết .

Mạc Vũ cau mày:

- Em đã mời Phương chưa ?

- Rồi, nhưng chẳng được, còn bị chị ấy la nữa . Nha, anh cố gắng trở tài đi . Em xuống hâm lại đồ ăn cho nóng .

Mạc Vũ gật đầu, anh nhẹ bước lên lầu . Tới trước cửa phòng Trúc Phương, anh gõ cửa, đều đặn . Nhưng chờ mãi không nghe động tĩnh gì, anh phát hoảng, vội đẩy cửa nhìn vào căn phòng trống trơn . Chiếc ri đô thường ngăn đôi căn phòng, được kéo gọn qua 1 bên . Chiếc giường ngủ phẳng phiu .

Mạc Vũ gọn nhẹ:

- Trúc Phương! Cô có trong phòng chứ .

Cũng không ai đáp lại .

Anh cau mày, quyết định bước vào trong, nín thở đẩy nhẹ phòng tắm .

Phòng tắm cũng vắng tanh .

Trúc Phương đi đâu nhỉ ? Hà Hương nói cô ấy trên phòng kia mà ?

Mạc Vũ chạy sang phòng làm việc của ông Trường An . Im lặng luôn .

Chả lẽ cô ấy lên sân thượng ?

Ý nghĩ vừa lướt qua, Mạc Vũ vội chạy nhanh lên cầu thang .

Anh thở phào nhẹ nhõm . Lạy Chúa! Trúc Phương đang ngồi trước chiếc bàn đá 1 cách bất động . Ánh điện nhấp nháy bên góc sân thượng, soi lập lòe hình dáng buồn rã rượi của cô .

Mạc Vũ kinh ngạc . Trúc Phương lại uống rượu, 1 chai rượu, chỉ nhìn thoáng qua, anh đã biết nó không thể phù hợp với phái nữ . Chỉ 1 ly thôi, nó sẽ đốt cháy ruột gan cô ấy .

Mạc Vũ giằng chiếc ly trong tay Trúc Phương, anh giận dữ:

- Cô ... không còn cách gì hơn hay sao, phải đốt cháy cơ thể mình bằng men cay này hả ?

Trúc Phương nhướng mắt:

- Lại anh . Lần nào tôi buồn, tôi muốn nổi loạn cũng đều bị anh ngăn cản .

Tại sao anh cứ đeo bám tôi, mà không là Nam

Mạc Vũ nhếch môi:

- Cô tưởng uống rượu cô sẽ quên tất cả 1 cách dễ dàng à

- Người ta nói như thế .

- Ngu ngốc . Càng uống nó, cô càng thấy tỉnh táo và nỗi buồn sẽ bị nhân lên gấp 5, 10 lần .

- Nhưng, tôi buồn lắm, tôi không biết phải làm sao cho hết buồn bực .

- Vì chuyện ba cô hay vì Nam ?

Trúc Phương nhìn Vũ:

- Tại sao anh hỏi tôi những 2 điều ?

- Người ta chỉ buồn khi thất vọng, tình yêu bị dối lừa . Và buồn gia đình đã

không hiểu lòng ta.

- Lẽ ra anh nên học khoa tâm lý học . Nếu tôi nói, tôi chán tất cả, thù hận tất cả, anh nghĩ sao ?

Mạc Vũ điềm tĩnh:

- Cả tình yêu mà cô đã thân tượng à ?

Trúc Phương cay đắng:

- Tình yêu! Tất cả đều giả dối với tôi, coi tôi như 1 con rối, để họ đùa cợt, giật dây . Anh ngồi xuống, và uống với tôi nha .

Mạc Vũ cầm tay cô .

- Trúc Phương .

Trúc Phương đột nhiên run rẩy, những ngón tay cô lạnh ngắt, cô rút vội tay lại:

- Anh đừng cản tôi . Tôi muốn được ngồi trên cao này, ngược mặt nhìn lên bầu trời rạn rở các vì sao kia, để tìm xem đâu là ngôi sao chiếu mệnh của tôi . Vì chỉ sáng mai thôi, căn nhà này, ai biết sẽ thuộc về ai ?

Mạc Vũ tung tung:

- Cô đã tìm được ngôi sao của mình chưa ? Chỉ tôi coi xem .

Trúc Phương lắc đầu:

- Tất cả các vì sao đều rục rở . Tôi chỉ là kẻ bất hạnh, vô phước . Ngôi sao dành cho tôi không thể sáng như thế đâu .

Mạc Vũ cười cười:

- Thật ra, cô đang giận ba cô, giận Nam hay giận tôi ?

- Anh hỏi nhiều quá đấy . Tôi hận tất cả . Và chữ "hận" khác chữ "giận" anh hiểu chưa ?

Cô chụp cái chai đưa lên miệng . Mạc Vũ nhanh hơn, anh giằng chai rượu lại và không ngần ngại ném nó vô góc sân . 1 tiếng xoảng vang lên, khô khốc, gai lạnh .

Trúc Phương sững người:

- Sao anh ném của tôi đi . Máy trăm ngàn 1 chai đấy .

Mạc Vũ giận điên lên:

- Nếu cần, số tiền đó cô có thể cho 1 người ăn xin, hay bỏ vô thùng công đức trong nhà thờ . Chứ đừng ngu ngốc như vậy . Bây giờ, cô phải tỉnh táo, phải ăn 1 chút gì đấy, để chuẩn bị nói chuyện với ba cô .

- Ba tôi! Mạc Vũ, anh đã gặp ông ấy à ?

Mạc Vũ gật đầu:

- Tôi đã gặp . Bác An hứa sẽ về ngay .

Trúc Phương gay gắt:

- Anh! Tôi nghĩ đâu có làm, đúng không ? Anh và ông vẫn có sự liên lạc với nhau, thỏa thuận với nhau . Tôi đúng là con ngốc thật .

Mạc Vũ tỉnh bơ:

- Tùy cô, nghĩ về tôi thế nào cũng được . Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi .

Trúc Phương chát chúa:

- Tốt cho tôi ? Hay lợi cho anh ? Cuộc đời này tôi đã bị ba tôi đem lên bàn cân, để bán cho anh . Anh là người có học . Anh không nghĩ, hôn nhân không tình yêu, chỉ có sự oán hận thì cuộc đời trở thành địa ngục à ?

Mạc Vũ giận run:

- Cô thật quá đáng . Cô tưởng cô xinh xắn, đẹp dễ lắm à . Tôi hèn đến nỗi không tự tìm được tình yêu cho mình hay sao, phải đi cầu lụy cô ? Xin lỗi nhé, nếu tôi muốn, 1 bước chân tôi đi khỏi người chiều lụy . Nếu không vì ba tôi, tôi đã mặc xác cô . Thái độ đáng ghét của cô, chỉ có thằng giảng viên ấy mới chiều luôn thôi . Hừ!

Mạc Vũ còn định nói tuốt ra, anh đã tìm thấy ông An ở đâu . Cho hả giận .

Nhưng, anh vội nín bật . Trúc Phương co rúm người trong chiếc ghế mây, cả người cô bé rung lên từng chập .

Ôi! Lạy Chúa! Anh thật đáng ghét . Tại sao có thể giận 1 cô bé đang bị bao nhiêu nỗi buồn xâu xé chứ ?

Trúc Phương run rẩy:

- Anh nói nữa đi . Sao ? Không tìm ra từ nữa phải không ? Từ ngữ Việt Nam phong phú lắm, tại anh xa quê lâu quá, không rành ngôn ngữ đây thôi .

Đúng! Tôi chỉ đáng 1 con bé nghèo hèn đi lượm rác ngoài bãi . Có gì để cho người ta nâng niu, yêu quý chứ . Giang Nam à ? Anh ta cũng nhìn tôi như anh vậy . Tôi chẳng bao giờ đem đến cho anh ta niềm vui . Chẳng biết cùng anh ta đến những nơi vui chơi, để hưởng thụ . Tôi ích kỷ lắm phải không ?

Mạc Vũ thở dài:

- Trúc Phương, cho tôi xin lỗi . Tôi đã quá nóng nảy, tính tôi vốn cao ngạo . Bị cô xúc phạm tôi đã không tự chủ .

Trúc Phương đứng lên:

- Tôi đáng để anh xin lỗi à . Hạ mình làm gì với 1 con bé đáng ghét như tôi . Tôi muốn ở đây 1 mình .

Mạc Vũ lắc đầu:

- Không được, ở trên này gió lắm . Cô sẽ bị cảm lạnh mất . Cô bệnh lúc này, ai lo cho mẹ cô . Nghe lời cô, xuống nhà, rửa mặt mũi cho tỉnh táo . Đi đi .

Trúc Phương nhìn anh, ánh mắt có chứa đựng 1 sự u uất và ngỡ ngàng trước sự thay đổi lạ lùng của anh nữa .

Mạc Vũ ân cần:

- Tôi giống 1 tên ăn cướp lắm phải không ? Quên đi Phương . Tôi hứa, sẽ không bao giờ nói với cô như thế nữa . Thật đấy .

Trúc Phương im lặng . Nhưng cô đã chầm chậm đi từng bước xuống cầu thang .

Cuối cùng, chuông cửa cũng reo lên . Như 1 kẻ vô thức . Trúc Phương dẫn

chiếc muỗng vào chén canh thật mạnh . Cô nhìn lên tường . Đồng hồ chỉ số 9 .

Hà Hương bật dậy:

- Chị ăn cho xong đi, để em ra coi ai .

Trúc Phương mệt mỏi:

- Nếu là lũ bạn chị, nói chị không có nhà . Chị mệt lắm . Không còn muốn tiếp ai nữa .

Cố gắng lừa hết những hạt cơm trong miệng, Trúc Phương uể oải đứng lên . Đầu cô đau kinh khủng . Chắc tại ly rượu vừa nãy . Cô chỉ muốn tìm 1 nơi nào đó, đừng ai nhìn thấy cô và ngủ 1 giấc bình yên . Gần 10 ngày nay, có đêm nào cô trọn giấc đâu . Thiếp đi là mộng mị . Những giấc mộng khủng khiếp nhất .

Hà Hương đi vào, nét mặt cô bé căng thẳng .

Trúc Phương hỏi nhỏ:

- Ai vậy Hương ?

- Dạ! Là ... bác An .

Trúc Phương đứng sững:

- Ba chị ? Ông về với ai ? Sao không có tiếng xe vậy Hương ?

Hà Hương hạ giọng:

- Em không biết . Bác An đứng ngoài cổng, chắc đi bằng tắc xi hay xe ôm .

- Mạc Vũ đã biết chưa ?

Hà Hương lắc đầu, cô dè dặt:

- Chị Phương, bác An nhìn lạ lắm . Ồm nhom à . Cứ như bác vừa bệnh nặng vậy . Bác nói muốn gặp chị .

Trúc Phương nhếch môi:

- Chị biết rồi . Em lên gọi Mạc Vũ dùm chị, nói cho anh ấy biết, ba chị đã về nhé .

- Dạ .

- Làm giúp chị 3 ly cà phê .

- Sữa hay ca cao hả chị ?

- Đen được rồi!

- Chị uống cà phê đen hả . Đáng lắm đấy, để em cho ca cao vào chị uống .

- Chị muốn nếm vị đắng .

Trúc Phương bỏ đi lên nhà, trước vẻ mặt ngơ ngác của Hà Hương, cùng câu cảm râm của cô bé:

- Chị này, bữa nay điên chắc . Đáng mà cũng muốn nếm . Hết biết .

Nghe tiếng chân Trúc Phương, ông Trường An nhìn lên:

- Chào con .

Trúc Phương lãnh đạm:

- Cuối cùng thì ba cũng trở về . Ba nghĩ gì khi trở lại căn nhà của mình .

- Kia Phương ? Ba vắng nhà cũng vì công việc thôi . Ba đang gặp rắc rối, nên phải tìm cách cứu vãn công ty .

- Đến giờ phút này, ba vẫn không muốn nhận là ba đã lừa dối mẹ, lừa dối con à ?

Ông Trường An bối rối:

- Cho ba xin lỗi . Thật ra ba cũng khổ tâm nhiều lắm . Ba có nỗi khổ của mình, ba không muốn mẹ và con bận tâm .

- Ba nói dối . Nỗi khổ của ba bằng nỗi đớn đau ba gây nên cho mẹ không ?

Cô cười cay đắng:

- Cũng may ba đã quay về, để con trao trả lại cho ba căn nhà này . Bao nhiêu năm nay ba đã vì mẹ, vì con mà tóc bạc, tâm hao . Con và mẹ chẳng ra gì, suốt đời chỉ biết sống kiếp tâm gửi, dây leo . Ngay mai con sẽ đi khỏi đây, thanh thản .

Ông Trường An kêu lên:

- Sao lại đi hả con gái ? Ba không muốn mẹ và con phải khổ . Không hề .

- Thế, ba biết mẹ bây giờ ở đâu không ?

Ông Trường An lúng túng:

- Ba thật đáng tội . Ba đã ...

- Mọi lời nói lúc này không còn tác động gì với mẹ đâu . Ba có than khóc, có chết ngay trước mặt mẹ, mẹ cũng vẫn tươi cười . Vì mẹ đâu biết ba là ai!

- Không! Ba không tin sự thật đó . Y học bây giờ rất giỏi . Ba sẽ đưa mẹ con đi nước ngoài chữa bệnh . Trúc Phương, hãy cho ba 1 cơ hội và đừng giận ba nữa .

- Con có quyền giận ba hay sao ? Con chỉ muốn hỏi ba, chuyện vay nợ của ông Ba Sang, có hay không ?

Ông Trường An gục đầu:

- Ba đã tính sai . Và bây giờ ba không còn gì để hoàn trả lại họ .

- Ba có làm gì đâu mà thua lỗ ?

- Có đấy . Ba tin tưởng ở bạn bè, giao tiền trước để họ mua xe về cho ba . Số xe đó nhập cảnh lậu, đã bị thu giữ .

- Nhưng số vốn lên tới cả 7 tỉ đồng . Con nghĩ số xe gắn máy ba luôn bày bán ở công ty chẳng bao giờ có được 30 xe cả . Đúng không ba ? Nếu đúng, số tiền ba làm thất thoát nhất định còn đâu ra nữa .

- Con nghi ngờ ba ?

- Điều ấy là do ba nói . Và tự ba biết rõ ba đã làm gì . Ông Sang rất tin tưởng ở ba . Dù ba cũng không phải bạn bè thân thiết . Ông ta đã dám mượn lương công nhân nơi công ty con trai ông ta để cho ba bay . Bây giờ ông ấy sắp phải trở sang Mỹ, ba không hoàn trả tiền lại cho ông ấy à ?

- Ta hết tiền rồi ?

- Ba nói thiệt đi, khi vay tiền ông Sang, ba đã cầm cố những gì . Con không

ngây thơ đến mức không nghĩ được, người ta cho ba vay vô tư, không cần sự bảo đảm . Ngân hàng cũng phải có thể chấp cơ mà .

Ông Trường An liếm môi:

- Trúc Phương, tha lỗi cho ba . Ba thật không xứng đáng với con và mẹ của con . Ba đã đưa cho ông ấy toàn bộ giấy chủ quyền căn nhà mình .

Dù đã đoán trước, Trúc Phương vẫn nghe trái tim mình nhói lên sự hụt hẫng . Cô ôm đầu và nghĩ đến ngày mai của mình . Nếu chỉ 1 mình cô thì sao cũng được . Nhưng cô còn có mẹ . Lúc này, để mẹ cực khổ, cô làm sao chịu nổi . Cô tự trách đã không biết căn cơ từ trước . Nhất là mẹ . Mẹ đã quá tin ở ba, mà không hề "thủ" cho mình 1 số vốn để phòng thân . Dù có, thì bây giờ mẹ cũng chẳng nhớ trước đây mẹ đã có những gì .

Ông Trường An khò sở:

- Trúc Phương, sự việc cũng chưa đến mức phải bi quan nếu con đồng ý với đề nghị của ba . Con sẽ giúp ba cơ hội trả nợ . Và căn nhà của chúng ta vẫn là của chúng ta .

Trúc Phương đề phòng:

- Ba muốn gì ở con ? Con còn đi học, chưa hề làm ra đồng tiền nào . Con có rất ít tiền . Ít vô cùng, như 1 xác lá khô rơi trong gió bão cuốn ngàn xác lá bay đi . Con giúp ba thế nào đây ?

Ông Trường An thấp giọng:

- Mạc Vũ có đủ khả năng giúp chúng ta . Chỉ cần con ...

Trúc Phương bật tai:

- Ba đừng nói nữa . Con không bao giờ bỏ Giang Nam . Và càng không thể lấy Mạc Vũ . Không đâu, thà con đi làm thuê, rửa chén mướn .

Ông Trường An cố gắng:

- Giang Nam nó không yêu con nữa đâu . Con chẳng nên đặt hết lòng tin vào nó .

- Ba nói dối . Nam rất yêu con, sẵn sàng cưới con, nếu ba không cản .

- Ta chỉ nói sự thật . Nam đã nhận của ba 1 số tiền trị giá 100 triệu . Cậu ta cần tiền để thay đổi cuộc sống . Nên đã bằng lòng xa lánh con .

Trúc Phương ôm ngực, bàng hoàng:

- 100 triệu . Chúa ơi! Sao lại như thế chứ . Tại sao chứ ?

Ông An thở dài:

- Đàn ông ai cũng có tham vọng được tiến thân, được giàu sang phú quý .

Giang Nam có tài, có học thức, nhưng nó chẳng có ai nâng đỡ . Nó không thể sống mãi kiếp nghèo nàn . Thời đại này, làm 1 giảng viên đại học mà không sắm nổi chiếc xe máy cũ để đi thì thật tệ . Ba cũng không muốn con gái ba sau này bữa đói bữa no, giam cuộc đời trong 1 căn phòng chật hẹp trong chung cư tập thể, bếp không có, phải đặt lò ngoài hành lang . Ba không cam lòng con gái ả .

Trúc Phương chát chúa:

- Không ngờ ba thương con nhiều như thế . Và cũng không ngờ chỉ 2 chữ "tình yêu" đầu môi trót lưỡi, ba dám bỏ cả trăm triệu để lo lắng tương lai cho con . Bây giờ con đã hiểu, những lời ba nói là sự thật thì lý do Nam bỏ rơi con chạy theo ánh hào quang khác là có thật . Con phải hỏi tội Nam, không thể để anh ta "ăn cướp" tình cảm thiêng liêng của con như thế .

- Trúc Phương, hãy nghe ba, chỉ là số tiền đủ cho thằng Nam thuốc thang cho mẹ nó, sửa lại căn nhà, mua 1 chiếc xe và thêm chút vốn vào quỹ sách của họ . Quên nó, con còn tình yêu khác . Và con sẽ có gấp 10 lần số tiền ba đã bỏ đi .

- Tôi ghê tởm ông . Ông đã bán tôi để kiếm những đồng tiền cung phụng sự ăn chơi phóng đảng của ông . Ông tưởng tôi không biết ông đang lừa dối mẹ con tôi ư ? Không bao giờ tôi hy sinh cuộc đời tôi cho sự tính toán của ông đâu . Ngày mai, tôi sẽ đi tìm nơi ở mới . Trả lại ông tất cả đó .

Trúc Phương khóc tức tưởi . Cô ước gì Giang Nam ở trước mặt cô lúc này . Cô nhất định sẽ sỉ nhục anh ta . Thật trơ trẽn và khốn nạn . Tay anh ta đã cầm những đồng tiền của ba cô . Miệng anh ta vẫn hứa leo lẻo nói những lời yêu thương nhất .

Trúc Phương vụt bỏ chạy lên phòng . Cô xô cả vào người Mạc Vũ, bị anh giữ lại, song cô đã cắn vào tay anh thật mạnh, đau quá Mạc Vũ phải bỏ cô ra .

o O o

Trúc Phương tỉnh dậy, khi đồng hồ chỉ còn số 2 giờ sáng . Đã bước sang 1 ngày khác nữa rồi . Trúc Phương muốn ngồi dậy nhưng đầu cô đau quá, toàn thân cũng rã rời, môi cô khô cháy . Cô thêm nước kinh khủng . Chiếc tủ lạnh chỉ cách cô vài bước chân mà sao cô thấy xa quá .

Cố gắng hết sức, cô bước khỏi giường, nhưng chân tay cô run lẩy bẩy . Cô đi không vững, cứ y như cô vừa trải qua 1 cơn bệnh nặng . Cuối cùng, cô cũng bò được tới tủ lạnh . Phải ngồi nghỉ 1 lát cô mới đứng dậy được, mở tủ . Cô lấy chai nước lọc rồi ngồi phịch xuống . Không ngờ, chiếc chai tuột khỏi tay cô, rơi xuống nền gạch . Chai không vỡ, chỉ nứt đôi và nước chảy ra ngoài kẽ nứt .

Trúc Phương liếm môi, cô cúi xuống, đặt miệng lên vỏ chai . Vỏ chai lạnh buốt khiến cô thấy dễ chịu .

- Trời! Trúc Phương, cô có làm sao không ?

Tiếng kêu của Mạc Vũ đầy lo lắng xót xa . Anh quì xuống bên cô:

- Em muốn uống nước à ?

Trúc Phương cố gắng mạnh mẽ:

- Ai cho phép anh vào phòng tôi ?

Mạc Vũ ôn tồn:

- Hồi khuya, anh thấy cửa phòng em không đóng nên định khép dùm. Nhưng nhìn vô thấy em nằm dưới đất, anh phải kêu Hà Hương lên phụ anh bế em lên giường. Em bị sốt cao quá, mê sảng liên miên, anh tưởng phải đưa em vô bệnh viện đây. Cũng may, chườm đá và cho em uống thuốc xong, nhiệt độ em đã giảm. Em muốn uống nước phải không? Để anh pha cho em ly nước chanh.

Trúc Phương định cự Mạc Vũ vì lời xưng hô ngọt lịm của anh. Nhưng cô khát cháy miệng, chẳng còn hơi để cãi vã. Và lúc này cô ước sao cứ được nằm mãi trong lòng Vũ, cô thấy bình yên hơn.

Đúng là 1 ý nghĩ quái đản.

Mạc Vũ dìu cô lại giường, giúp cô tựa lưng vào tường. Rồi anh nhanh chóng làm nước.

Chỉ vài phút sau, Mạc Vũ đã đưa vào miệng cô 1 ly nước chanh khá lớn.

- Em uống đi. Nước chanh sẽ giúp em bớt sốt và dễ chịu hơn.

Trúc Phương chép miệng, cô uống vội vã như kẻ chết khát lâu ngày. Hết ly nước, cô vẫn liếm môi:

- Giá thêm ly nữa.

Mạc Vũ cương quyết:

- Uống thế đủ rồi. Bây giờ em nằm xuống và ngủ đi.

Trúc Phương lắc đầu:

- Tôi không buồn ngủ nữa. Cám ơn anh đã lo lắng cho tôi. Bây giờ anh nên về phòng nghỉ ngơi đi.

Mạc Vũ cười:

- Phải ngủ để mai còn đi học. Sắp tới Giáng sinh rồi, em bệnh thì buồn lắm đây.

Trúc Phương thở dài:

- Cả tuần nay tôi không đi nhà thờ. Tôi sẽ thức chờ chuông sớm. Tôi muốn xưng tội với cha. Giáng sinh năm nay, tôi không muốn thấy chút nào.

Mạc Vũ nói:

- Phương cứ ngủ 1 chút đi. 4 giờ tôi sẽ gọi em dậy. Tôi đưa em đi lễ sớm, được không?

Trúc Phương ơ hờ:

- Chắc tôi không tự đi 1 mình được. Nhưng tôi sẽ nhờ Hà Hương.

Mạc Vũ cười nhẹ:

- Để con bé ngủ, nó thức gần suốt đêm với em đây. Tôi cũng phải đi lễ, tội lỗi tôi đầy người, tôi muốn được xưng tội.

Trúc Phương chột hỏi:

- Ba tôi... ông ấy lại đi rồi phải không?

Mạc Vũ lắc đầu:

- Bác đang ngủ dưới phòng. Phải em đã nghi ngờ bác?

Trúc Phương chua chát:

- May cho mẹ tôi đã không còn nhớ gì tới những người thân . Nếu không, tin ba tôi phản bội mẹ, đủ giết chết mẹ tôi . Thật ra, tôi cũng mù mờ chẳng biết chút gì cả . Hồi tối, Giang Nam gọi điện cho tôi . Anh ta nói, vừa nhìn thấy ba tôi đi chung với 1 cô vũ nữ vào khách sạn . Tôi đã âm thầm chạy xe đến . Tôi không vô phòng, chỉ nhìn chỗ ga ra xe, tôi thấy xe của ông . Ngần ấy đủ chứng minh sự thật .

Cô liêm môi:

- Tôi vẫn nghĩ, tại sao ba tôi không về bằng xe ? Có khi nào chiếc xe ấy, ông cũng đã làm quà tặng người ta ?

Mạc Vũ thầm rửa Giang Nam . Hắn thật đê tiện . Lẽ ra, hắn không nên gọi điện cho cô bé . Hắn làm thế là có ý muốn hạ nhục cô .

Lối nói chậm rãi cùng gương mặt lạnh như băng của cô, khiến anh biết cô đang rất buồn .

Trúc Phương lại nói:

- Sáng mai, đi lễ về, tôi sẽ thu dọn đồ đạc, nghỉ học 1 buổi để tìm chỗ ở mới . Buổi học ngày mai có tới 2 tiết của Nam, tôi chẳng muốn thấy anh ta lúc này .

Mạc Vũ khuyên cô:

- Bây giờ, bác An đã biết lỗi . Em nên chừa cho ông 1 con đường để chuộc lỗi . Đàn ông họ không phải là thánh nhân, khi họ có sẵn tiền trong tay đàn bà vây quanh họ, họ dễ dàng sa ngã .

- Anh có trong số đàn ông đó không ?

Mạc Vũ nhún vai:

- Tôi chưa có vợ, nên cũng không biết trước được mọi chuyện phải đến .

Hiện tại, tôi bị con gái quấy rầy không ít . Khổ nỗi, chưa ai đủ sức làm trái tim tôi lao đao .

Trúc Phương cười hiền:

- Anh là người đàn ông cao ngạo . Ngày trước tôi đã ước sau này, khi biết yêu, tôi nhất định chọn cho mình 1 người đàn ông cứng rắn . Khổ nỗi trái tim thật đa mang và nhỏ bé . Nó đã đập loạn cả lên, khi Giang Nam ngỏ lời yêu tôi . Thủy Tiên là đứa duy nhất tiên đoán, tôi sẽ không sung sướng nếu yêu Nam . Bây giờ, tôi hiểu, tôi đã sai lầm .

Mạc Vũ nháy mắt:

- Tôi cũng khoái có người yêu là 1 cô gái có cá tính, bướng bỉnh, như cô vậy .

- Chúa ơi, như tôi thì hồng bét, suốt ngày nhà cửa phải rung lên, vì những trận đấu võ miệng . Tôi với anh khác gì nước với lửa . Nhưng ...

Thấy cô ngập ngừng, Mạc Vũ nheo mắt:

- Cô muốn nói gì vậy, phải cô định bảo, bây giờ quen rồi, 1 ngày không

được cãi cò với tôi vài lời, cô không ăn cơm ngon phải không ?

Trúc Phương không cãi . Gương mặt cô hơi sáng lên:

- Kể ra anh cũng không đến nổi tệ . Được làm bạn với anh, chắc tôi sẽ vui thêm đây .

Mạc Vũ reo lên:

- Lạy Chúa lòng lành . Sáng mai nhất định tôi phải tự thưởng mình 1 bữa điểm tâm tuyệt vời nhất .

Trúc Phương cười lặng lẽ . Hình như, khá lâu rồi, nụ cười không còn nở trên gương mặt xinh xắn của cô .

Đúng như lời hứa . Mới chuông đầu, Mạc Vũ đã chở cô tới nhà thờ .

Trúc Phương thoáng u buồn . Cô nhớ mùa Giáng sinh trước, Giang Nam đón cô đi lễ, rồi chở cô trên chiếc xe đạp của anh xuống nhà thờ lớn, sau đó, cô và anh ngồi bên nhau, gần như hết đêm ấy, bên bến Bạch Đằng .

Giáo đường vẫn lặng lẽ trang nghiêm . Những con chiên của Chúa vẫn quì trước Giáo đường đọc kinh cầu nguyện .

Trúc Phương thờ dài . Cô bình thản xung tội trước cha . Mong sao tâm linh cô được thanh thản trở lại .

Buổi lễ kết thúc . Mạc Vũ đề nghị:

- Mình ghé nơi nào ăm điểm tâm nha Trúc Phương .

Cô muốn từ chối . Nhưng gặp ánh mắt Mạc Vũ, trái tim cô lại bất ổn . Ánh mắt của Vũ buổi sáng nay như nồng nàn hơn, đắm thắm hơn . Cô gật đầu, nhưng bảo:

- Tôi muốn uống 1 ly cà phê .

Mạc Vũ cười:

- Đừng uống cà phê, cũng như đừng bao giờ uống rượu . Nhưng chất đắng cay này, không cần em dùng đến, đủ tạo nên nét buồn bã bất cần của em rồi .

Trúc Phương cong môi:

- Sống ở đời phải nếm đủ đắng cay mới mong cuộc sống sau này bình yên chứ . Với lại, tôi sẽ gọi cà phê ca cao . Điều này, anh không phản đối chứ!

Mạc Vũ cười xòa . Anh dừng xe trước 1 quán cà phê khá đẹp, bởi những chậu cây kiểng trong buổi sáng tinh mơ còn đọng muôn vàn giọt sương đêm trên cành lá, trên nụ hoa .

Trúc Phương gật gù:

- Quán thanh nhã ghê .

- Trúc Phương thích không ?

- Rất thích .

Phương thật tình .

Cô dựa đầu vào ghế và nhìn những giọt cà phê rơi 1 cách thích thú .

Mạc Vũ gọi thêm 1 đĩa bánh bông lan . Trúc Phương xua tay:

- Tôi không thích bánh bông lan đâu . Anh cứ tự nhiên ăn đi . Tôi sẽ gọi bánh mì nguội cho mình .

Mạc Vũ nhăn mặt:

- Đừng ăn bánh mì . Trúc Phương vừa bệnh xong, cần ăn 1 tô bún hoặc phở thì tốt hơn .

- Anh này, sao ưa cản tôi quá vậy .

- Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi .

- Được rồi, uống cà phê đi, rồi chúng ta đi ăn bún . Tôi thích bún bò Huế lắm .

Mạc Vũ chép miệng:

- Cay lắm, sao cô toàn thích những món khó thưởng thức vậy nhỉ .

Trúc Phương hứ dài, nhìn cô lúc này thật trẻ con, vô tư .

Cô chớp mắt:

- Uống cà phê đi . Chắc đắng lắm chứ gì . Tôi chưa thấy ai uống cà phê lại không bỏ đường như anh . Tôi gì phải hành hạ cái miệng nhỉ .

Vô tình cô lặp lại câu nói gần giống câu Mạc Vũ vừa chỉ trích cô .

Thấy Mạc Vũ cứ nhìn mình và tủm tỉm cười, cô gắt khế:

- Tôi đói bụng rồi đây, lo uống cho xong đi . Tôi xấu xí lắm hay sao anh nhìn tôi dữ vậy hả ?

Mạc Vũ cười vui:

- Nhìn Trúc Phương dễ thương hơn mọi ngày nhiều - Anh giơ tay - Tôi không tán cô đâu, tôi chỉ nói sự thật thôi . Không tin cô thử hỏi chị chủ quán coi . Nhất định mọi người cũng nói như tôi đây .

Trúc Phương đỏ mặt:

- Tôi mà dễ thương . Anh không nhớ anh vẫn gọi tôi là cây xương rồng khó ưa đây sao .

Mạc Vũ đính chính:

- Cô nói sai ý tôi rồi . Tôi ví cô như 1 cây xương rồng đầy gai nhọn, nhưng gai ấy đâm vào tôi không thấy đau . Bởi cô dễ thương lắm, nhất là khi cô mặc những chiếc áo dài .

Trúc Phương tròn mắt:

- Tôi quen mặc đồ tây, gọn gàng hơn . Trừ khi đi lễ và đi học . Tôi mới mặc áo dài, nhưng chưa ai khen tôi mặc áo dài dễ thương cả . Anh thật sự không "tán" tôi đây chứ .

Mạc Vũ cười rữ:

- Cô hay thiệt . Vui vẻ, lí lắc như thế này sẽ tạo cho cô thêm nét hồn nhiên ngây thơ nữa . Tôi không dám "tán" cô đâu . Vì liễu lĩnh như thế, cô sẽ giận tôi . Tôi đâu có ngốc .

Lạ Chúa, lời Mạc Vũ ngọt ngào làm sao . Dù anh ta nói không có ý tán tỉnh cô, nhưng cô vẫn nghĩ anh đang rất thích cô .

Nếu cuộc đời đừng có những rắc rối bon chen, cô sẽ vui biết bao .

Trúc Phương định nói 1 câu gì đó .

Cô chột run tay, ly cà phê cứ run lên, những ngón tay cô nghe rã rời, nhúc nhút . Mắt cô ánh lên nỗi bàng hoàng chưa xót .

Mạc Vũ ngẩn ngơ . Anh nhìn theo ánh mắt của Trúc Phương .

Thì ra là Giang Nam . Anh ta đi cùng 1 cô gái thật đẹp và có vẻ đông đảo .

Họ không để ý đến xung quanh . Cô gái ngồi kế bên Giang Nam, đầu ngả vào ngực anh ta .

Dưới mắt họ, nơi quán xá như chẳng có ai đáng phải quan tâm .

Mạc Vũ thở dài . Anh nhẹ nhẹ nắm bàn tay Trúc Phương:

- Trúc Phương, em đừng buồn như thế chứ . Em có muốn anh gọi họ tới đây không . Bối đâu cô gái ấy là em gái Nam .

Trúc Phương chưa chút:

- Chẳng có người em gái nào lại thiếu tư cách như thế . Nhưng anh chẳng cần an ủi tôi đâu . Tôi biết rõ họ là người yêu của nhau đấy . Tôi đang muốn gặp anh ta để hỏi cho rõ về số tiền anh ta nhận từ ba tôi . Tiếc rằng, có mặt cô gái ấy, tôi không muốn bị mặt anh ta .

- Nếu đã muốn nói, thì Phương không việc gì phải e dè .

- Thôi, để hôm khác . Bây giờ chúng ta còn nhiều việc phải làm . Chỉ hơn 1 giờ nữa cha con ông Sang đã trở lại . Tôi không muốn tốn thời gian .

Trúc Phương đứng lên, cô bình thản đi lướt qua chiếc bàn có Nam ngồi .

Cô nghe tiếng Giang Nam kêu lên, chắc tại quá bất ngờ:

- Trúc Phương .

- Anh quen cô ta à ?

- Không! Cô ấy là học sinh của anh .

- Cô bé dễ thương đấy chứ .

Mọi lời nói của họ đều lọt vào tai cô, rất rõ . Cô muốn quay phắt lại, mắng cho Nam 1 câu gì đó . Lời phủ nhận của Nam nghe tàn nhẫn quá . Lẽ ra anh ta không nên như vậy .

Không nghe bước chân Mạc Vũ, cô quay lại thấy Vũ đang nói với Giang Nam:

- Không ngờ đấy! Tôi chúc mừng anh .

1 thoáng mắt cô gặp mắt Giang Nam . Giang Nam có vẻ bối rối, ngượng ngập, cô nhếch môi rồi quay đi .

- Chúng ta đi ăn điểm tâm nha .

Mạc Vũ tế nhị .

Trúc Phương thở dài:

- Tôi không còn hứng thú nữa .

Mạc Vũ cau mày:

- Cô lại buồn à ? Chuyện ấy cô đã biết rõ nghĩ ngợi làm gì nữa . Nam không

đáng để cô phải buồn .

- Tôi hiểu . Nhưng đối mặt với sự thật, tôi vẫn không khỏi hụt hẫng . Anh đã từng yêu chắc anh cũng có tâm trạng như tôi hiện giờ . Về nhà đi, Hà Hương chắc đã chuẩn bị cho chúng ta 1 món điểm tâm không tồi đâu .

Mạc Vũ trầm giọng:

- Tôi chưa yêu ai . Chỉ ham vui chốc lát . Nên thật tình, tôi cũng không biết vị đắng của tình yêu gian dối nó như thế nào . Nói thật nhé, Nam xử sự tầm thường quá . Nếu anh ta yêu cô thật, thì phải có thái độ rõ ràng khi chia tay . Đằng này, anh ta cũng coi cô như 1 chiếc cầu nổi để anh ta vưon lên . Bây giờ, được ba cô đưa cho 1 số tiền lớn như thế 1 cách quá dễ dàng, anh ta chẳng dại gì lần cần với cô, để bị đòi tiền lại đâu .

Trúc Phương ứa nước mắt, chua chát:

- Tôi không ngờ, người tạo nên vóc hình tôi bán tôi như 1 món hàng, đã khiến tôi đau đớn . Đằng này, chỉ là tình yêu thôi Nam đã bán mỗi chân tình của tôi cho ba tôi . Thật là bỉ ổi và đê tiện . Tôi thề sẽ không tha thứ cho anh ta .

Mạc Vũ im lặng . Anh biết lúc này Trúc Phương đang xúc động, mọi lời an ủi sẽ chẳng có tác dụng gì với cô cả . đành phải chờ đợi thôi .

Trúc Phương không hề đụng đến món ăn mà cô ưa thích, được Hà Hương làm rất ngon . Cô lặng lẽ nhìn ông Trường An ăn .

Cô chợt nghe nỗi tủi thân dâng lên thật nhiều . Bất đứng dậy, cô chạy lên lầu . Cô nghĩ đến lúc phải rời xa căn nhà .

Sẽ không còn tiện nghi và những món ăn tùy thích tùy hứng .

Cô nghĩ đến nồi cơm bé tí tẹo của nhỏ Hạnh trong ký túc xá sinh viên .

Những cọng rau muống chấm nước tương, thêm 1 chút đồ ăn mặn, cá kho hay đậu phộng . Nhỏ Hạnh vẫn sống rất vui, nụ cười luôn đọng trên môi nó . Và điều kỳ diệu nhất, nhỏ Hạnh học rất giỏi .

Trúc Phương kéo chiếc vali thật to cô vẫn dùng đựng đồ mỗi khi đi du lịch dài ngày . Mở tủ, cô nhìn những bộ quần áo . Lạy Chúa, chưa khi nào cô suy nghĩ là mình có thể nhiều áo quần đến vậy . Chiếc va ly chỉ đủ đựng 1 phần 3 số áo quần cô đang có .

Cô sẽ cho bớt Hà Hương. Vì từ mai Hà Hương không còn ở cùng cô nữa .

Con bé sẽ phải đi tìm công việc . Chẳng biết số phận nó có may mắn không .

Cô quen gọi Hà Hương như 1 đứa em gái nhỏ . Bây giờ bắt buộc phải xa nó, cô không tránh khỏi buồn bực . Nhưng, ngay bản thân cô và mẹ cô còn chưa biết phải sống ra sao, bắt đầu từ đâu thì làm sao bao bọc nổi con bé .

Trúc Phương mở chiếc ngăn kéo nhỏ phía dưới gầm bàn học .

1 sấp tiền khá dày được xếp phẳng phiu ngay ngăn . Có vài tờ ngân phiếu loại 1 triệu và 20 tờ đô la loại 100 . Tất cả đều là tiền của ba cô cho trong những dịp lễ, tết, sinh nhật . Cô để dành đã 2 năm. Và đã ủng hộ nhiều đợt

đồng bào bị lũ lụt, 2 lần tặng tiền cho 2 gia đình nghèo khó ở An Giang và Tây Ninh .

Với số tiền này, may ra cô có thể thuê 1 căn nhà nhỏ, đủ 2 mẹ con cô ở . Và cô sẽ kiếm thêm bằng cách nào đó .

Mân mê cuốn sổ tiết kiệm trên tay, cô cắn môi . Số tiền 100 triệu đứng tên cô nhân dịp cô thi đậu đại học, cô sẽ quyết trả lại cho ba . Nó không là bao, nhưng cũng tạm bớt 1 nỗi lo cho ông .

Trúc Phương thở dài . Cô nghĩ đến mẹ . Cô không tin, mẹ không giữ chút gì cho bà . Khô nổi bây giờ mẹ chẳng nhớ được gì nữa . Nếu như mẹ dành dụm được 1 số vốn cũng chẳng ai biết mẹ để ở đâu .

Thôi thì, số trời đã định, của thiên trả địa, cô cũng không nên bận tâm nữa . Nếu không vì mẹ, cô sẽ đưa hết vòng vàng cùng số tiền cô đang có cho ba cô .

- Trúc Phương! Cô làm gì mà căn phòng như vừa bị 1 trận bão vậy ?

Nghe tiếng Mạc Vũ, Trúc Phương đứng lên:

- Họ đã tới chưa ? Tôi đang soạn lại đồ đạc chuẩn bị đi là vừa .

Mạc Vũ kêu lên:

- Đi ? Đi đâu hả ? Cô đang học kia mà .

Trúc Phương nhăn mày:

- Tôi có nói tôi sẽ bỏ học đâu . Căn nhà giao cho người ta, thì tôi làm sao ở đây được nữa .

Hiểu ra, Mạc Vũ lắc đầu:

- Ôi! Cô bé bướng bỉnh và can đảm . Tôi không ngờ cô có ý chí mạnh mẽ như thế . Cô không sợ cuộc sống bên ngoài căn nhà này sao ?

Trúc Phương nhướng mắt:

- Đừng gọi tôi là cô bé chứ . Cuộc sống thì có gì phải sợ . Tất cả tồn tại hay không là do mình cả thôi . Anh không biết đấy, tôi có 1 nhỏ bạn rất cừ . Nhà nó ở tận dưới An Giang và nghèo lắm . Nó lên đây học hoàn toàn tự túc .

Vậy mà nó vẫn sống và học rất giỏi . Tôi nghĩ, rồi tôi sẽ quen thôi .

- Nhưng cô chưa quen cực khổ . Cô chưa hiểu cuộc sống thiếu tiện nghi nó sẽ thế nào .

- Tôi biết, và sẽ cố gắng khắc phục . Dù sao tôi cũng có 1 ít tiền .

Mạc Vũ tò mò:

- 1 ít tiền ? Tôi phải hiểu thế nào nhỉ ?

Trúc Phương đẩy chiếc hộp nhỏ tới trước mặt Mạc Vũ .

Anh ồ lên thích thú:

- Ôi! Thêm 1 bất ngờ thú vị . Ở đâu cô có số tiền này thế .

- Tôi để dành đấy . Ba tôi cho tôi nhân dịp lễ tết . Có cả 1 cuốn sổ tiết kiệm đây nè .

- Vậy thì tốt quá rồi . Cô sẽ làm gì với số tiền này .

- Tôi cũng chưa biết . Có lẽ tôi phải thuê 1 căn nhà, sắm 1 ít đồ đạc . Mà cũng không cần sắm đồ đạc, tôi sẽ đem hết những gì ở căn nhà này theo, khi ba tôi không cần đến nó như chén đĩa, ly tách, bếp ga chẳng hạn . Số tiết kiệm tôi sẽ gởi trả lại cho ba tôi . Vì đó là số tiền ông muốn tạo vốn cho tôi khi vào đời . Bây giờ ông đang gặp khó khăn, tôi không có quyền giữ nó cho riêng mình .

Mạc Vũ cười cười:

- Thì ra, cô đã làm 1 bài toán, mà đáp số của nó quá nhiều hậu . Tôi mừng chome cô đã có 1 cô con gái tuyệt vời . Nhưng ...

Trúc Phương ngắt lời:

- Cuộc đời, đừng để chữ "nhưng" xen vào nữa . Tôi chẳng xứng đáng với lời khen của anh đâu .

Mạc Vũ bình thản:

- Chết! Định lên gọi cô xuống nhà . Ông Sang đã tới . Vậy mà lại bị câu chuyện của cô cuốn mãi .

Trúc Phương lườm anh:

- Bây giờ mới chịu nói . Anh thật đáng tội chết . Người ta không hiểu lại nghĩ tôi trốn tránh . Phiền lắm . Ba tôi vẫn ở nhà chứ .

Mạc Vũ gật đầu .

Trúc Phương xuống tới phòng khách, cô hơi ngạc nhiên khi thấy nét mặt của ba cô vẫn bình thản . Chẳng lẽ, tới bước đường cùng rồi ông cũng đành liều lĩnh ?

- Xin lỗi bác, cháu xuống trễ vài phút . Chào anh .

Trúc Phương vui vẻ chào cha con ông Sang .

Ông Ba Sang cũng cười cười:

- Anh An này, anh có 1 cô con gái xinh tuyệt . Nếu biết trước, tôi dám đội lễ sang hỏi con bé về làm dâu quá . Thật tiếc .

Trúc Phương nghiêm nghị:

- Bác đừng đùa nữa . Cháu thân phận hèn mọn không dám nhận lời khen của bác đâu . Cháu đã làm đúng lời hẹn với bác . Ba cháu đã về . Bác có thể nói rõ mọi chuyện được chứ ạ .

Ông Sang vui vẻ:

- Cháu gái đừng căng thẳng nữa . Ta và ba cháu đã dàn xếp ổn thỏa rồi .

Trúc Phương buồn bã:

- Cháu cảm ơn bác . Thế bao giờ bác sẽ dọn về đây ạ ?

Ông Sang nhúm mày:

- Cháu nói gì, ta không hiểu .

Trúc Phương đều giọng:

- Sự thật bao giờ cũng là sự thật . Bác không cần phải e ngại . Mọi việc cháu đã chuẩn bị cả rồi . Việc gì đến phải đến thôi . Cháu hỏi như thế, để biết

ngày giờ mình sẽ ra khỏi nơi đây .

Ông Trường An kêu lên:

- Con gái à . Sao lại phải đi khỏi nơi đây . Con vẫn còn giận ba hay sao ?

Trúc Phương nhìn cha:

- Con không dám . Ba đừng đấng đo hứa hẹn điều gì nữa . Căn nhà này nếu không đủ trả cho bác Sang, ba nên phát mãi công ty . Và đây nữa, tiền ba cho con, con gởi lại cho ba . Chút nữa con sẽ tới ngân hàng rút tiền đem về . Lỡ rồi, phải cô mà trả ba ạ . Bác Sang cũng đang cần tiền để trả lương cho công nhân của bác ấy .

Ông Trường An ứa nước mắt:

- Ôi! Con gái của ba . Ba thật có lỗi với con . Nhưng chuyện này không đến mức nghiêm trọng như con nói . Chúng ta không phải đi đâu cả .

Trúc Phương cau mày:

- Nghĩa là, bác Sang chưa có người giữ nhà và chưa tìm được khách mua phải không ? Bác muốn cháu ở lại trông nhà giúp bác à ? Nếu thời gian lâu, thì cháu nghĩ cháu sẽ đồng ý đấy . Và cố gắng chăm sóc căn nhà giùm bác . Dù sao, khi mẹ cháu ra viện, được trở về nơi ở thân quen của mình, mẹ cháu sẽ dễ dàng hồi phục trí nhớ .

Mạc Vũ kéo tay Trúc Phương:

- Trúc Phương à, hãy nghe tôi nói đây . Tôi sẽ giúp bác An thanh toán số tiền bác đang nợ ông sang đây . Và như thế, căn nhà vẫn là của em .

Trúc Phương hất tay Vũ:

- Anh giúp ba tôi à ? Tại sao anh lại tốt đột xuất với ba tôi như vậy . Anh nên biết hãy biết dùng lòng tốt của mình lại . Dù có nằm mơ, anh cũng không bao giờ lấy được tôi đâu . Thiệt đấy .

Mạc Vũ tỉnh bơ:

- Tôi cũng từng nói với em, nếu phải lấy vợ tôi cũng không bao giờ lấy em . Em chẳng đáng để tôi quan tâm nhiều . Tôi vì tình bạn của ba tôi mà giúp bác An thôi .

Trúc Phương giận dữ:

- Trước sau gì thì nợ vẫn còn nợ . Anh có cho không tôi đâu . Tốt nhất, bây giờ tôi còn tự do, tôi nhất định nói ba tôi bán nhà để trả nợ . Hết nợ, sẽ thanh toán cõi lòng, sẽ làm lại từ đầu, rồi cũng ổn cả thôi . Tôi chẳng muốn suốt đời bị lấn cấn bởi chữ ơn nghĩa . Ba à! Ba đồng ý với con chứ .

Ông Trường An bối rối:

- Trúc Phương, con đừng xúc động như thế . Cậu Vũ cho ba mượn không thời hạn, không lãi xuất . Đó là 1 ý tốt . Rồi ba sẽ cố gắng làm việc để trả lại cậu ấy .

Trúc Phương nghi ngờ:

- Phải vô tư không ? Hay ba vẫn thỏa thuận ngầm 1 cuộc mua bán với anh ta

- Nếu đúng như con nghĩ, con sẽ chửi mắng ba à ?

Trúc Phương chát chúa:

- Ba cứ nói thẳng ra đi . Phải ba vẫn giữ nguyên ý định cũ ?

Ông Trường An nói:

- Mạc Vũ có gì xấu chứ ? Cậu ta giỏi giang có cả 1 gia sản lớn, đủ đảm bảo cuộc đời con yên ổn . Hình thức thì rõ ràng ăn đứt bao người . Ta không tin con vẫn còn đặt kỳ vọng vào Giang Nam .

Trúc Phương nghẹn lời:

- Ba đừng nói nữa . Nếu so 2 người, Mạc Vũ đúng là hơn Nam . Nhưng ba thấy không, anh ta đang coi thường con, là bạn thì được, còn muốn làm vợ Mạc Vũ, anh ta không cần đến con . Ba không nghĩ cứ ép buộc mãi, con sẽ chịu nhiều tủ nhục ư ? Ba à, hãy giao nhà lại cho người ta, rồi gia đình mình sẽ làm lại từ đầu . Được không ba ?

Ông Trường An trầm giọng:

- Bao nhiêu năm nay, ta đã hao tâm tốn sức quá nhiều . Ta đã già yếu rồi, không giúp gì cho con được nữa . Ta không quen đập xích lô, càng không thể đi bán vé số dạo . Ta sẽ thành gánh nặng đè lên cuộc đời con. Tốt hơn con cứ nghe lời ta, giữ căn nhà lại, bởi con cũng vừa nói, căn nhà sẽ là nơi giúp mẹ con hồi phục trí nhớ nhanh nhất . Còn công ty, ta sẽ cố gắng làm việc, tích góp tiền bạc trả dần cho Mạc Vũ . Ta không ép con nữa .

Cương chột lên tiếng:

- Đây cô bé . Cô thật khí khái hơn người, tôi xin lỗi nhé, nếu những lời nói thật có làm muộn phiền lòng cô . Trái đất này có hàng triệu cô gái vì hoàn cảnh gia đình, phải bán thân kiếm tiền lo thuốc thang hay cứu giúp cha mẹ qua cơn hiểm nghèo . Cô bé, dù Mạc Vũ có khinh khi cô, nhưng đổi lại, lấy anh ta, cô có hẳn 1 số tiền khổng lồ, bằng cả hàng trăm cô gái cộng lại . Cô phải biết vì cha mẹ mà hy sinh . Cơ hội không đến với ai lần thứ 2 đâu . Còn tình yêu à ? Tính cách của cô bé tôi tin sẽ khuất phục được hẳn thôi . Nhất định 1 ngày nào đó, hẳn sẽ phải móc trái tim ra dâng tặng cho cô đấy . Số tiền này, suốt đời chẳng mấy ai có đâu . Cô đồng ý như vậy không ?

Trúc Phương hét lên:

- Tôi không thể . Tôi ghét anh ta .

Tức tậ cổ, Trúc Phương bỏ chạy lên lầu .

Trời ơi! Tại sao, trước mặt người lớn, Mạc Vũ dám khinh khi cô như thế chứ ? Giá anh ta đừng chọc giận cô, anh ta cứ ân cần như lúc chăm sóc cô đau ốm, cả khi cô đi nhà thờ nữa, chắc chắn cô sẽ bằng lòng đánh đổi .

Cái gã giám đốc con ông Sang ấy nói đúng . Cơ may không đến với ai lần thứ 2 . Cô phải làm sao đây . Cô còn mẹ . Bác sĩ đã căn dặn, phải để mẹ vui vẻ sống trong khung cảnh cũ rồi dần dần mẹ cô sẽ nhớ lại . Ôi! Nếu cô đưa

mẹ đi khỏi thành phố này có nghĩa mãi mãi mẹ chỉ coi cô như 1 đứa con nuôi, cô không muốn như thế . Lạy Chúa . Cô lần thân mất rồi . Mới có 10 ngày thôi mà sao cô đã có nhiều cái để nhớ tới Mạc Vũ thế ?

Cô vẫn thích chọc cho anh ta nổi khùng lên, để cô cười cho thoải mái nữa đấy . Ôi! Điên cả đầu! Mạc Vũ, sao mà anh đáng ghét quá vậy ?

o O o

Kéo Thủy Tiên ra 1 góc, Nhật Thủy thì thầm:

- Mày biết lý do con Phương tự nhiên làm mặt ngầu với bọn mình không ?

Thủy Tiên lắc đầu:

-Trời mới hiểu nổi nó . Còn mày ?

Nhật Thủy cười nhạt:

- Hôm qua tao phát hiện ra 1 chuyện động trời .Ông Nam cặp kè với con nhỏ làm bên du lịch ngoại thương . Hình như Long biết rõ tông tích của cô ta .

Thủy Tiên bĩu môi:

- Mày lại xạo nữa . Ông Nam đeo con Phương như sam . Cũng vì yêu ông nên con Phương mới ngang ngạnh cãi lời ba nó, để gây lên tai họa cho bác Hà . Tao không nghĩ ông Nam lại phụ tình con Phương .

Nhật Thủy cười khẩy:

- Đòi mà mày . Đạo này ông vất chiếc xe đạp cà tạch cà tang đi rồi . Thay bằng 1 chiếc Vava cáu cạnh . Chả lẽ đó không là chuyện lạ ?

Thủy Tiên nhăn mặt:

- Lễ nào ông ta lại xử sự kiêu sở Khanh như thế . Tao phải gặp để hỏi ông Nam, trả lại niềm vui cho "công chúa" . Thấy nó buồn bã, tao muốn điên lên .

- Hôm nay, mày không đợi nó đến rước à ?

- Không, nó dặn tao đi trước, vì sáng nay nó đến trễ 1 tiết .

- Nghĩa là nó đang tránh ông Nam ? Tiết Toán đầu mà .

Vừa lúc Long bá vai Khương đi vào lớp, Nhật Thủy kéo tay Long:

- Nè Long, dừng lại cho ta hỏi thăm chút .

Long nhăn nhó:

- Chuyện gì vậy ? Muốn mời tụi anh đi ăn chè ha?

Thủy Tiên bật cười:

- Con trai gì mà láo ăn quá . Anh họ Trần chứ đâu phải họ Trư!

Long hét đùa:

- Tiểu muội này hư thật, dám ví sư huynh với Trư Bát Giới . Coi chừng lát thầy gọi trả bài, huynh không nhắc cho đâu .

Thủy Tiên tỉnh bơ:

- Tại anh chớ bộ . Đàn ông con trai phải đàn hoàng . Không được bạ đâu ăn đó .

Nhật Thủy cáu kỉnh:

- Đồ cỏ non cỏ dại chết bầm . Làm ơn stop dùm cái miệng . Anh Long nè, hôm nọ anh nói ông Nam quen với bà nào gần nhà ông chuyện ấy có thật không ?

Long cười toe:

- Thật 100% . Chị Thanh Hằng hướng dẫn viên du lịch quốc tế . Đạo này 2 người thường xuyên đi với nhau . Anh còn nghe mẹ chị Hằng khoe, ông Nam giúp bác ấy vốn để mở quầy tạp hóa đấy .

Nhật Thủy kinh ngạc:

- Thật ư ? Ông ấy trước giờ rách lắm, tiền lương không đủ nhét kẽ răng, nhờ đi dạy kèm mới có thêm tiền phụ gia đình . Chả lẽ ổng trúng số .

Khương xen vô:

- Nè, 2 bà, sao dạo này ông Nam có vẻ làm mặt lạ với "công chúa" . 2 bà nhận ra sự thay đổi đó không ?

Long gật gù:

- Đúng rồi . Trúc Phương đến lớp vẫn vui vẻ, vẫn sôi nổi trong các giờ học, trừ giờ Toán . Nói thật nhé, ông Nam mà khiến "công chúa" buồn khổ, Long sẽ cho ông ấy nếm mùi vị cay đắng .

Còn đang tranh cãi sôi nổi, thì chuông báo giờ học vang lên .

Mọi người lục đục kéo vào lớp . Cảnh Nhật Thủy, chỗ ngồi của Trúc Phương còn bỏ trống .

Giang Nam vào lớp . Anh thoáng cau mày khi nhìn xuống ngăn bàn vắng Trúc Phương:

- Thủy Tiên! Em biết vì sao hôm nay lớp trưởng không đi học không ?

Thủy Tiên lắc đầu:

- Em không rõ lắm . Lẽ ra, câu hỏi đó em phải hỏi ... Ai da! Đau quá . Đang nói, Thủy Tiên kêu toáng lên, khiến cả lớp ngơ ngác .

Thủy Tiên lau bàu:

- Khỉ ạ! Tạo sao đâm lên chân tao ?

- Còn hỏi, coi chừng mày bị ổng xách cổ treo lên phòng giáo vụ đấy, con ranh ạ .

Giang Nam cau trán:

- Em làm sao vậy hả ?

- Dạ! Con ... kiến lửa nó đốt em .

Cả lớp cười ầm lên . Thủy Tiên cúi kinh:

- Người ta nói thật, cười cái khi gì . Toàn lũ vô duyên .

Giang Nam khoát tay:

- Em là bạn của Trúc Phương, gia đình cô ấy đang có nhiều rắc rối . Lẽ ra các em phải quan tâm đến nhau .

Nhật Thủy buột miệng:

- Người quan tâm đến Trúc Phương phải là thầy . Thầy là thầy chủ nhiệm,

lại rất thân với nhỏ Phương, cả lớp mình ai cũng biết điều đó . Sao thầy không biết lý do nó nghỉ học ?

Khương tung tung:

- Chưa chừng "công chúa" đã bị bỏ rơi trong cánh rừng nở toàn hoa dại cũng nên .

- Thừa thầy, cho em vào lớp .

Tiếng thừa trong vắt, ngọt lịm của Trúc Phương bỗng vang lên, khiến Giang Nam giật mình .

Trúc Phương ngạc nhiên:

- Vào lớp gần 20 phút rồi, thầy chưa giảng bài hả Thủy ?

Nhật Thủy vui vẻ:

- Cuối cùng thì mày cũng chịu mò đến lớp . Cũng không có gì quan trọng đâu . Ông đang truy cứu sự vắng mặt của mày đấy .

Trúc Phương gắt lên:

- Mày làm ơn nghiêm túc lại được không ?

- Ở con này, hôm nay mày bị ám đầu hả ?

- Mày hỏi lại mày ấy .

Trúc Phương bực bội, kéo vở ra .

Biết thế, vừa rồi cô ở ngoài phút cho xong . Không vào thì ảm ức . Vào rồi lại đâm bực cả mình .

Cuối cùng, giờ học cũng trôi đi .

Trúc Phương bước nhanh ra hành lang:

- Thầy Nam!

Giang Nam quay lại:

- Trúc Phương, em muốn hỏi thêm điều gì à ?

Trúc Phương mím môi:

- Em muốn gặp thầy .

- Bao giờ ?

- Buổi tối nay, tại quán cà phê trên bến Bạch Đằng, thầy không từ chối chứ ?

Giang Nam nhớ đến lời hẹn với Thanh Hằng . Cô bé sẽ giận anh, nếu anh không đến . Nhưng!...

Trúc Phương lạnh lốt:

- Nếu thầy bận, thì thôi, em không dám làm phiền .

Cô quay ngoắt trở vào lớp .

Ôi! Ta là thằng đàn ông đê tiện . Ta đã xử sự như 1 thằng bịp bợm, ma cô .

Ta không thể không đến . Thanh Hằng giận rồi, rồi ta sẽ dỗ dành cô ấy, sẽ đưa cô ấy đi coi ca nhạc . Mọi chuyện sẽ bình thường trở lại . Ta không có quyền làm tổn thương Trúc Phương . Cô bé không có tội, và yêu ta thật lòng .

Giang Nam thần thờ nhìn theo dáng đi liêu xiêu của Trúc Phương .

Anh quyết định sẽ gặp cô .

Thủy Tiên sầm soi:

- Ê! Phương, mày nói gì ông Nam thế ?
- Tao chỉ hỏi về lịch học của lớp và những sinh hoạt Giáng sinh .
- Nè! Mày và ông Nam có chiến tranh lạnh phải không ?

Trúc Phương lạnh lùng:

- Tao sắp lấy chồng, sẽ không quên tụi mày đâu .

Nhật Thủy trợn mắt:

- Mày không bịa đấy chứ .
- Không!
- Thế, chồng của mày là ai ?
- Gã Việt kiều mà tao ghét nhất thế gian .
- Lạy Chúa, ghét nhất mà cưới . Đúng là thiên hạ nói không ngoa . Con gái luôn nói điều ngược lại .

Thủy Tiên hấp tấp:

- Vậy còn ông Nam ? Mày bỏ rơi ông ấy à ?
- Tao vì hoàn cảnh thì đúng hơn .
- Mày nói rõ hơn đi .

Trúc Phương lắc đầu:

- Chuyện gia đình tao buồn lắm, nói ra không được ích gì . Tụi mày cho tao xin lỗi, dù đã thề cùng nhau san sẻ niềm vui, nỗi buồn . Nhưng nó thuộc về danh dự gia đình, tao không được quyền nói .

Nhật Thủy háng giọng:

- Mày có yêu Mạc Vũ không ?
- Mày không nghe tao vừa nói gì à . Tao ghét hắn còn hơn ai đó ghét tao .
- Hay mày đã biết điều gì về ông Nam ?

"Con khỉ này, nó quả là ranh mãnh . Song không đời nào tao nói ra đâu ."

- Tao và ông vẫn bình thường .
- Mày nói dối . Nhìn ánh mắt và vẻ mặt của mày, có kẻ đui mới không biết mày đang buồn khổ .

Trúc Phương lãng chuyện:

- Thôi, dẹp ba thứ chuyện tào lao ấy đi . Ngày mai là Giáng sinh rồi . Tụi mày đến nhà tao chơi nhé .

Thủy Tiên gật đầu:

- Điều ấy là tất nhiên rồi . Giáng sinh cũng là ngày sinh nhật của mày . Mày có định tổ chức gì không ?

Trúc Phương buồn so:

- Mọi năm, sinh nhật tao được ba mẹ tổ chức trước 1 ngày, tức là ngày hôm nay nè . Để khỏi bận rộn ấy mà . Bây giờ mẹ tao thì bệnh tật . Tao chẳng muốn tổ chức chuyện gì bởi có vui được đâu .

Nhật Thủy chợt hỏi:

- Thế, ba mày thì sao ? Bác đã về chưa ?
- Rồi .
- Mày có định đón mẹ mày về nhà không ? Biết đâu nhìn hang đá, nhìn cây thông mẹ sẽ nhớ ra điều gì đó .
- Tao đã xin xuất viện cho mẹ tao . Để chiều mát tao đi rước mẹ .
- Thế cũng được . Nhưng này, mày phải vui lên nhé . Mày buồn ai nhìn vô cũng muốn khóc ấy . Buồn lắm .

Trúc Phương nói nhỏ:

- Tao sẽ cố gắng .

Chia tay Nhật Thủy đầu ngã tư . Trúc Phương chở Thủy Tiên về nhà .

- Mày có nhận được tin tức gì của Thiều Nhi chưa ?

Lắc đầu, Thủy Tiên nói:

- Tao nghĩ, chân ướt chân ráo đến nơi xa lạ, nó còn nhiều việc phải làm, nhất thời chưa thể viết thư cho bọn mình đâu . Phương này, mày nói cho tao nghe đi, chuyện mày với ông Nam ấy . Lúc đầu giờ, con Thủy định hỏi ông Nam, tao phải ngăn mãi đấy .

Dừng xe cho Thủy Tiên xuống, Trúc Phương đề máy định chạy xe . Thủy Tiên kéo xe lại:

- Mày chưa trả lời tao .
- Đơn giản thôi mà . Tao với ông ấy đã chia tay .

Thủy Tiên kêu lên:

- Tao biết ngay mà . Chuyện to bằng trời mà mày kêu đơn giản . Phải ông Nam có bồ khác ?
- Tao không biết . Thôi, mày đừng hỏi nữa . Tao không trả lời được vô vàn những câu hỏi của mày đâu . Mai nhớ chờ tao .

Thủy Tiên kêu nhỏ:

- Mày đúng là chập mạch . Ngày mai lễ Giáng sinh, được nghỉ học nhớ chưa .

Trúc Phương cười hiền:

- Học nhiều quá, đôi lúc cũng lơ đãng . Chào nha .

Hà Hương đón Trúc Phương bằng nụ cười bí mật:

- Chị Trúc Phương, sao về trễ vậy ?
- Này nhỏ, hôm nay cũng bày trò tra gan chị phải không . Cầm tuyệt đấy . Học xong mà về thẳng nhà thì còn gì vui vẻ, là kỷ niệm nữa .

Hà Hương liến láu:

- Lạy Chúa! Chị hiểu lầm em rồi . Em nhấp nhúm đợi chị này giờ, để báo cho chị 1 tin .
- Nói đi, miễn không phải chuyện con Kitô nhà mình sanh ra Kitô con đấy .
- Ôi dà! Chị cũng biết đùa rồi đấy . Em mừng cho chị .

Hà Hương hôn đánh "chụt" vào má Trúc Phương .

Cô ré lên:

- Quí nhỏ, còn giỡn nữa chị sẽ về phòng đấy, không thèm nghe chuyện của em nữa đâu .

- Ấy đừng, nghe em nói nè . Nhưng thôi, chị đi theo em là hơn .

Hà Hương kéo tay Trúc Phương vào phòng khách . 1 cây thông thật đẹp đang đứng giữa phòng với những bóng đèn nhỏ xúu đủ màu .

Trúc Phương reo lên:

- Cây thông . Đẹp quá . Ôi! Lạy Chúa và Đức Mẹ bề trên đã không quên đem niềm vui về với gia đình con .

- Mặc Vũ mua đấy . Anh ấy còn làm hang đá nữa, đẹp lắm .

Trúc Phương ngẩn ngơ:

- Là anh ta à ?

- Chị à . Đừng có ghét những thứ này chứ, nó có tội tình gì đâu . Lại đẹp nữa . Ngày mai chúng ta sẽ có đầy đủ 1 đêm Giáng sinh vui vẻ đấy .

Trúc Phương cười hiền:

- Được rồi, đừng có căng thẳng quá vậy . Ta hứa sẽ không vút chúng đi đâu .

- Hoan hô chị .

- Ôi trời, chị đói rồi, còn chưa chịu dọn cơm, ở đó mà hoan hô . Coi chừng chị đánh đòn đấy .

Hà Hương tỉnh quái:

- Chị sẽ không đánh em đâu . Em thấy hôm nay chị đã chịu cười là may mắn lắm rồi . Em nấu canh chua cá lóc đấy . Có cá món bóng khô tộ nữa . Chị sẽ ăn ngon miệng chứ .

Trúc Phương vui vẻ:

- Thế thì tuyệt vời . Để chị thay đồ ra đã . Mặc đồ tây khó chịu lắm, càng không dám ăn no nữa . Mà, ngửi mùi canh chua là chị đã chảy nước miếng rồi .

Hà Hương cười khúc khích:

- Vậy thì chị đi thay đồ đi, em dọn cơm cho chị ăn .

Ăn cơm xong, Trúc Phương ra vườn, nằm lên võng đong đưa .

Gió mát và hương thơm dịu dịu của các loài hoa khiến cô ngủ thiếp đi .

Trong giấc ngủ, khuôn mặt cô bình yên và ngời sáng . Trúc Phương đâu biết, trên ban công lầu 2, Mặc Vũ đang dăm dăm nhìn xuống . Buổi trưa trời nắng gắt . Những hạt nắng tinh nghịch đuổi nhau chạy trên mái tóc suôn dài của Trúc Phương, càng thêm óng mượt .

Trúc Phương tỉnh dậy sau giấc ngủ khá dài .

Cô kêu lên:

- Chết rồi, đã 3 giờ chiều . Mình phải vào đón mẹ . Nếu chậm sẽ hết giờ mát . Mình quả là hư ghê .

Rời khỏi chiếc võng, Trúc Phương ngõ ngàng . Cô nghe tiếng cười vui vẻ của mẹ ở phòng khách .

Bà Phương Hà mỉm cười khi trông thấy cô:

- Chào con gái .

Trúc Phương ào đến:

- Ôi mẹ! Con định đi đón mẹ đây . Thế mà, ai đã đưa niềm vui về cho con vậy .

Hà Hương hớn hờ:

- Còn ai vào đây khả dĩ đưa bà chủ về đây, ngoài anh Vũ .

Bà Phương Hà nhăn mặt:

- Cháu à, đừng gọi ta là bà chủ nhé .

Hà Hương bối rối:

- Cháu không thể đâu .

Bà Phương Hà giận dữ:

- Cháu còn gọi nữa, ta đi khỏi đây ngay .

Trúc Phương lên tiếng:

- Thôi nào Hương, em cứ nghe lời mẹ chị đi .

- Đúng rồi, cứ nghe lời con gái ta đi mà .

Bà Phương Hà nói theo . Nhưng nét mặt bà hoàn toàn vô tư, chẳng có chút xúc động nào khi ở bên cô .

Ông Trường An bước vào, kinh ngạc:

- Chào em! Vợ yêu quý của anh .

Ông bước về phía bà . Bà Phương Hà cười khanh khách:

- Ông là ai thế ? Sao gọi tôi là vợ của ông ?

- Hãy tha lỗi cho anh . Anh hứa từ nay sẽ không bao giờ làm em và con buồn nữa .

Ông nắm tay bà . Bà Phương Hà hoảng hốt:

- Lạy Chúa! Ông làm gì vậy ? Tôi không tha thứ cho hành động suồng sã của ông đâu . Con gái tôi, nó sẽ trừng trị ông đấy .

- Ba à! Đừng làm mẹ sợ, ba quên là mẹ con đã không còn trí nhớ hay sao .

- Ta không thể tin . Bà ấy vẫn mạnh khỏe, vẫn nói năng bình thường kia mà . Nếu cứ sống mãi trong cảnh này, ta sẽ điên lên mất .

Trúc Phương chua chát:

- Lỗi tất cả đều do ba gây lên . Hôm ấy nếu không có máu của Mạc Vũ, mẹ chắc gì đã tồn tại . Người ta nói, khi mang trong người 1 dòng máu khác, con người cũng sẽ thay đổi theo . Con đang lo, sau này tính mẹ giống tính Mạc Vũ nữa đây .

- Ôi! Có chuyện thằng Vũ cho mẹ con máu nữa ư ? Nếu thế, con càng không có quyền từ chối cuộc hôn nhân này . Nó đúng là liều thuốc hồi sinh trở lại cho gia đình ta .

- Con hiểu rồi . Và con đã chấp nhận . Tất cả bây giờ là do anh ta quyết định

.

- Ba cảm ơn con .

- Không, ba chẳng nên khách sáo như vậy . Con chỉ làm những gì có thể được, để trả ơn ba đã tạo lên hình hài con .

Cô nhếch môi:

- Cường đã nói đúng . Lấy Vũ con chẳng mất gì cả . Tình yêu ư ? Hoàn toàn giả dối . Con đã yêu để rồi bị người con yêu lợi dụng . Con không ngờ mình có giá đến vậy . Con sẽ cố gắng để khắc phục những gì chưa hẳn là của con . Dù phải đi xách giày cho Mạc Vũ có lẽ vẫn tốt hơn cảnh lao đao tìm việc ngoài đường thật .

Cô chậm rãi đi lên phòng .

Dưới nhà bếp vọng lên tiếng nói cười thật vui của bà Phương Hà .

Mạc Vũ luôn đi trước những dự tính của cô .

Ăn cơm chiều xong, cô quyết định đi ra phố . Bữa cơm vắng Mạc Vũ nên cô thấy thoải mái hơn . Bù lại, không có anh ta, chẳng hề có lời qua tiếng lại giữa cô và Vũ như thường lệ, cô cũng thấy thiếu thiếu 1 cái gì .

Cô ôm tay bà Phương Hà:

- Mẹ à, mẹ lên phòng nghỉ ngơi đi . Phần dọn dẹp để Hà Hương lo .

Bà Phương Hà nhăn mặt:

- Này con gái, con bắt ta ngủ chung phòng với ông già kia hả ? Không được đâu . Ta sợ bị hiếp làm lắm . Để ta ngủ chung với cháu gái này được rồi . Ta thích tiếng cười của nó đấy .

Trúc Phương bối rối . Cô chẳng biết phải làm sao cả . Thật rắc rối . Cô chưa hề nghĩ đến chuyện này . Cũng không trách mẹ được, vì mẹ đâu nhớ gì nữa . Trong ý thức của mẹ bây giờ, đàn ông không thể ngủ chung phòng với đàn bà . Thật tội nghiệp cho mẹ quá .

Cuối cùng cô quyết định:

- Hà Hương, em thu dọn căn phòng trên lầu cho mẹ chị nhé . Hôm nay tạm thời chiều ý mẹ vậy . Em nhớ coi chừng mẹ dùm chị đấy .

Cô trở về phòng của mình . Và gọi điện thoại cho Nhật Thủy . Nhưng nó đã ra khỏi nhà với ai đó . Người cầm máy là mẹ Nhật Thủy . Bà hỏi thăm sức khỏe của mẹ cô . Và hỏi cô có nhắn gì Thủy không . Cô vui vẻ trả lời bà mọi câu hỏi rồi cúp máy .

Cuối cùng, cô ra khỏi nhà trong bộ đồ Zin màu xanh đen . Nhìn cô thật mạnh mẽ . Chạy xe lung tung vài đường phố, cô bực mình ghê gớm . Giang Nam đã từ chối lời mời hẹn của cô, tất nhiên anh ta không đến chỗ hẹn rồi .

Cô chạy xe ngang qua 1 con đường nhỏ và chợt nhận ra, cô đang chạy ngang qua nhà Giang Nam . Cô chợt nảy ý định sẽ vào thăm gia đình Nam . Dù sao, ba mẹ Giang Nam vẫn quý mến cô kia mà .

Mở cửa cho cô là Giang Tuấn, em trai của Giang Nam và Thiều Nhi .

Giang Tuấn kêu lên:

- Chị Trúc Phương, mẹ em nhắc chị hoài đấy . Sao bỗng dưng chị biến mất tiêu vậy ?

Đẩy xe vô chiếc sân bé tí, Trúc Phương tươi cười:

- Tại mẹ chị bệnh, nên chị không còn thời gian nữa . Ba mẹ em có nhà không ?

Giang Tuấn vui vẻ:

- Mẹ em đang ở trong nhà . Ba em vẫn ngoài sạp sách .

Trúc Phương kêu lên:

- Buổi tối vẫn mở cửa à ?

- Bán buổi tối mới được nhiều đấy chị . Khuya em ra đóng cửa ngủ ở đó luôn . Chị vào nhà đi .

- Ai vậy Tuấn ?

Tiếng bà Chuyên vọng ra .

Trúc Phương mau mắn:

- Là cháu đây, thưa bác . Bác khỏe không ạ .

Bà Chuyên vui vẻ:

- Phương phải không ? Sao lâu quá không ghé bác chơi hả ?

Trúc Phương cúi đầu:

- Dạ! Mẹ cháu bệnh, nên cháu không đi chơi được . Bài vở cuối học kỳ cũng nhiều lắm bác ạ .

Bà Chuyên kêu lên:

- Ôi! Mẹ cháu bệnh, sao bác không nghe thằng Nam nói gì kia . Cái thằng lớn đầu rồi mà đối xử hết con nít . Thế, bà đã đỡ chưa ?

- Dạ, cảm ơn bác, mẹ cháu vừa xuất viện hồi chiều ạ . Mẹ cháu khỏe rồi .

Bà Chuyên vô tình:

- Đạo này thằng Nam nó đi suốt, chắc là vào thăm mẹ cháu phải không ? Nó lạ lắm, đi thôi về nhà cứ làm lì, khiến bác lo lắm . Vừa rồi nó dẫn về 1 cô gái, lớn hơn cháu vài tuổi, giới thiệu là bạn . Nó nói sẽ chung vốn mở cửa hàng cửa hiệu gì đó với cô ta . Ngay việc nó mua xe bác cũng bất ngờ . Hỏi thì cứ tránh né . Bác quý cháu, coi như con Thiều Nhi, bác nói thật, nhìn dáng cô gái kia bác thật không an tâm chút nào . Cô ta sắc sảo quá, thằng Nam thì lại thật thà . Lỡ bị người ta xúi làm chuyện bậy bạ thì chết .

Trúc Phương trấn an bà:

- Bác đừng lo, anh Nam nhìn thế chứ không dễ bị ai bắt nạt đâu . Dù sao anh ấy cũng còn tư cách 1 người thầy bác ạ .

Bà Chuyên gật đầu:

- Cháu nói thế, bác cũng yên tâm đôi chút . Mà này, 2 đứa đã dự tính gì chưa ? 2 bác đều chịu cháu cả đấy .

Trái tim Trúc Phương chột nhói lên, đau đớn . Cô gắng gượng mỉm cười:

- Cháu cũng chưa tính gì bác ạ . Bởi cháu còn 2 năm nữa mới ra trường .

Thiều Nhi có thường xuyên gửi thư cho bác không ?

Bà Chuyên chép miệng:

- Tội nghiệp lắm cháu ạ . Nó nhớ và lo cho 2 bác lắm, nhưng không dám gọi điện thường xuyên, sợ tốn tiền . Hình như ngày nào nó cũng viết thư cho gia đình . Vì bác nhận thư nó thường ngày đó cháu .

2 người, 1 già 1 trẻ, nói chuyện thật tâm đắc . Cho đến lúc Giang Tuấn dắt xe ra quầy, Trúc Phương mới đứng dậy cáo từ .

- Tuấn để xe ở nhà, tiện đường chị chở em ra quầy sách luôn .

Giang Tuấn cười toe:

- Không phải đạp xe lóc cọc là tuyệt cú mèo rồi . Chỉ sợ làm phiền chị . Với lại chốc nữa ba em còn phải về .

Trúc Phương cười:

- Lâu lâu được làm tài xế xe ôm 1 lần miễn phí còn bị từ chối nữa . Số chị đúng là xui . Nhưng không sao, em cứ lên xe đi . Hôm nay chị rất rảnh . Sẽ chở ba em về nhà . Đồng ý không .

- Ô kê! Phải hôm nào chị Phương cũng tới em chơi, đỡ biết bao .

Phương tùm tùm:

- Thôi đi nhóc, chị không ưa nịnh đâu . Còn anh Hai em nữa . Anh ấy có xe rồi, bộ không phụ giúp em được hả . Để ban đêm, bác phải đạp xe về, người già mắt kém, té thì khổ .

Giang Tuấn xụ mặt:

- Anh Nam hả . Cả tháng nay, cứ ăn cơm tối xong là anh ấy lên xe đông tuốt . Nói là đi dạy kèm . Hôm rồi, em có đưa bạn mời sinh nhật ở 1 nhà hàng, gặp anh Nam đang nhảy chung với bà Hằng . Mà ... sao chị dễ tính thế, đang yêu mà chịu để anh Hai đi chơi với bạn gái . Chị không sợ à ?

Trúc Phương thở dài:

- Ai cũng có tự do của người đó . Thành vợ chồng rồi cũng không thể không có bạn bè . Chị và anh Hai em đã ràng buộc gì đâu . Chị lấy tư cách gì để cấm anh .

Giang Tuấn kêu lên:

- Nhưng chị phải có biện pháp . Bà Hằng ấy cứ như hỏa diệm sơn, em nghe mấy người lớn hơn em nói thế . Em sợ anh Hai em bị thiêu cháy đây .

Trúc Phương bật cười . Nụ cười đau đớn và chán chường . Mọi người trong gia đình Nam vẫn quý mến cô . Nam đã cố tình giấu diếm mọi chuyện .

Sau khi đưa ông Chuyên về nhà . Trúc Phương quay trở lại quầy sách . Đúng như Giang Tuấn nói, buổi tối, quầy sách thật đông người . 1 mình cậu bé bán không kịp . Còn phải coi chừng sách nữa . Lơ mơ dễ mất vài cuốn như chơi .

Trúc Phương phụ Tuấn lựa sách, bỏ vô bịch cho khách hàng .

Giang Tuấn thích thú:

- Công nhận chị Phương có "gian" bán hàng . Tối nay toàn thanh niên không à . Đã ghé, bán được vô số sách loại đắt tiền . Giá hôm nào chị Phương cũng ghé đây chơi, em dám nhanh sắm được xe máy quá .

Trúc Phương cười dòn tan:

- Lém vừa thôi nhóc . Thuê chị đi, nhất định chị sẽ tới .

Giang Tuấn le lưỡi:

- Chị Nhi nói, chị thích làm việc từ thiện lắm mà, chị coi như tích công góp đức cho con cái mai sau được không ? Chứ lời lãi bao nhiêu em sao trả nổi tiền thuê chị .

Trúc Phương cười rữ:

- Vừa khôn ngoan lại lém lĩnh thật . Tiếc rằng chị đang học thi, nếu không sẽ tới giúp em liền, mỗi tối 1 ly chè thập cẩm được rồi .

Giang Tuấn chặt lưỡi:

- Ôi chào, rẻ quá . Chị thi xong sẽ đến với em nhé .

- Để chị xem đã . Hứa trước không qua lại đeo trọng tội .

Giang Tuấn chột ngắc đầu nhìn ra cửa, mắt cậu bé sáng rỡ:

- A! Anh Hai đã về .

- Hôm nay trúng mánh hay sao mà cười tươi vậy nhóc . Mọi bữa anh đâu thấy em cười .

Giang Tuấn tủm tủm:

- Anh nói lạ, bán hàng mà làm mặt hình sự hả, có ma nó mua ấy . Nhưng hôm nay có chị Trúc Phương đến chơi, em bán đắt kinh khủng luôn .

Giang Nam bối rối:

- Trúc Phương hả ? Cô ấy đâu ?

Giang Tuấn ngó anh:

- Chị Phương chứ có phải người lạ đâu mà anh lúng túng vậy . Cứ như con gái lần đầu đi tới nhà người yêu . Chị ấy trong đây nè .

Trúc Phương từ sau kệ sách bước ra, cô bình thản:

- Anh mới đi ... dạy về à ?

- Ủ! Đạo này anh nhận dạy kèm cho 1 cô học sinh lớp 12, nên bận quá .

Giang Tuấn xoa xoa bụng:

- Em đói bụng rồi . Hôm nay nhờ chị Phương, nên kiếm cũng khá . Anh chị ngồi nói chuyện, em đi kiếm cái gì ăn đã .

Dứt câu nó nháy mắt với anh trai và lỉnh nhanh ra cửa .

Trong đầu cậu học sinh lớp 11, chị Trúc Phương thật tuyệt vời . Gia đình giàu có, lại xinh xắn . Anh Hai đúng là tu 9 kiếp mới yêu được chị Phương . Nhưng, thật là kỳ cục, tại sao yêu chị Phương, anh Hai còn đi với bà Hằng nhỉ . Thật rắc rối . Bà Hằng coi bộ thật khó ưa . Sau này, mình mà có bạn gái, nhất định sẽ tìm cho ra 1 cô bé thùy mị như chị Phương vậy . Không cần

đẹp lắm cũng được . Trong lúc Giang Tuấn khoái trá với những suy nghĩ trong đầu . Thì, tại quầy sách Trúc Phương đang hất mái tóc, nhìn Giang Nam đầy khinh khỉnh .

- Anh không ngờ phải không ?

Giang Nam nói dối:

- Anh có ra quán cà phê, nhưng không thấy em .

- Vậy à ? Thanh Hằng chị để anh tới đó hay sao ?

Giang Nam bối rối:

- Hằng là bạn anh . Chỉ thế thôi .

- Tôi biết, cô ấy không thể là tôi chứ gì ? Anh không cần phải tốn công để nói dối, vì đó không phải là tính cách của anh . Đàn ông mà thiếu sự trung thực, sẽ không bao giờ làm được những việc lớn đâu .

- Trúc Phương, hãy hiểu cho anh . Anh rất yêu em . Nhưng, giữa chúng ta không bao giờ có sự đồng điệu về giai cấp .

Trúc Phương bật cười:

- Anh đừng ngại biện cho sự giả dối của mình nữa . "Anh yêu em" . Câu nói này, trước đây đủ sức làm mềm trái tim tôi . Bây giờ thì không còn nữa .

Cô đành giọng:

- Anh nghĩ tôi hẹn gặp anh, là để mong được nghe anh nói những lời mật ngọt hay sao . Tôi không phải con nít . Tôi đã từng vì anh, bảo vệ lấy tình yêu của mình, mà suýt bị thiệt mạng hậu quả cuối cùng, mẹ tôi bị tật nguyên tâm thức . Giữa lúc tôi cần anh nhất . Thì anh lại quay lưng lại . Anh nói đi . Vì sao anh lại đủ can đảm cầm tiền của ba tôi ?

Giang Nam phân bua:

- Anh không muốn nhận, nhưng ba em ép quá, ông còn dọa, nếu anh không nhận tiền, ông sẽ đánh em cho đến lúc em phải bỏ anh .

Trúc Phương cao giọng:

- Anh thật là kẻ vô liêm sỉ . Không còn chút nhânt cách làm người . Tình yêu là vô giá . Khi đã yêu bằng cả trái tim và dòng máu của mình, thì không ai bán hoặc mua được tình yêu cả . Anh đã xúc phạm tôi, lợi dụng tình yêu của tôi để làm tiền ba tôi 1 cách hèn hạ . Ngay cả người con gái yếu đuối nhất, nghèo nàn nhất họ cũng thà đi làm thuê, ở đợ, chứ không bao giờ chịu nhận đồng tiền của gia đình người họ yêu bỏ ra, để mua tình yêu của họ . Tôi không ngờ anh lại xử sự thau cả 1 người vô học . Nói đi, số tiền ấy, phải là đủ để anh sung sướng 1 đời không day dứt không ?

Giang Nam cúi đầu:

- Anh đã hết cách . Và muốn được đổi đời . Ba em đã coi thường anh . Ông sẵn sàng bỏ ra 100 triệu, để anh không yêu em nữa . Số tiền ấy, làm sao anh dám mơ có, với cuộc sống và đồng lương khiêm tốn .

Trúc Phương hét lên:

- Anh không có quyền nhận nó, để rồi lao vào những cuộc chơi đắt giá . Thà anh lấy tiền để mở thêm vốn cho ba mẹ anh nhàn nhã, tôi sẽ im lặng chấp nhận . Đằng này anh lấy tiền của ba tôi, ăn cắp tình yêu của tôi để đi nhảy với cô gái ấy . Anh tự đánh mất tư cách của chính anh từ khi nào vậy ?

Trúc Phương phẫn uất, khuôn mặt cô tái đi .

- Tôi đã đau đớn, khi phải tận mắt chứng kiến cảnh ba tôi mạt sát anh . Và để chuộc lỗi, tôi sẵn sàng chết để có được tình yêu của anh . Anh tàn nhẫn và độc ác hơn cả loài cầm thú . Tôi không thêm ghen với cô gái ấy đâu . Tôi chỉ ân hận, 1 thời đã yêu anh . Cuối cùng anh vẫn vằm trái tim tôi tan nát trong hận thù . Mai này, anh sẽ trả lời sao với những đứa em cũng là những đứa học trò rất mực kính thương anh ?

Giang Nam ôm vai cô, giọng anh u uất:

- Hiểu cho anh, và tha thứ cho anh . Vì anh không bao giờ ngừng mặt được với đời nếu chỉ suốt ngày cần mẫn lên giảng đường .

- Anh nói láo . Số tiền ấy, dù có nằm mơ mẹ cha anh cũng không ao ước có . Nhưng anh đã có nó trong tay, mà chẳng làm được điều gì cho ra hồn . Rồi sẽ có ngày anh hết tiền, cô gái ấy cũng rời xa anh . Luật đời luôn sòng phẳng, anh không biết hay sao ?

Giang Nam bị Trúc Phương hất cánh tay ra khỏi vai mình, cô nhếch môi:

- Đừng đụng vào người tôi nữa . Tôi ghê tởm anh .

Giang Nam cay cú:

- Tôi bây giờ làm sao đụng đến người cô được vì bên cô đã có thằng Vie6.c kiêu giàu sụ ấy . Hắn thêm của lạ, dù biết cô đã qua vòng tay tôi . Dù sao bờ môi của cô cũng rất ngọt .

Trúc Phương giận run người, cô giơ tay tát mạnh vào mặt Giang Nam .

Giang Nam sững sờ, đưa tay lên xoa má .

Trúc Phương căm phẫn:

- Tôi cảnh cáo anh lần đầu . Anh không được quyền nói xấu người vắng mặt . Tôi đánh anh vì anh đã ăn nói thật mất dạy .

Giang Tuấn bàng hoàng:

- Chị Phương, em không hiểu . Tại sao chị lại đánh anh Nam ?

Trúc Phương mệt mỏi:

- Rất tiếc, chị không còn cách xử sự nào khác . Chị tin rằng em đã nghe tất cả!

Giang Tuấn gật đầu . Cậu nắm tay anh trai lắc mạnh:

- Anh nói đi, những gì chị Phương nói đều là sự thật phải không ?

Nam lạnh lùng:

- Mà đã nghe cả rồi, hỏi gì nữa .

Giang Tuấn bật khóc:

- Thì ra anh đã lừa dối ba mẹ . Anh lấy tiền của ba chị Phương để mua xe

làm phương tiện cho anh đi chơi . Chị Phương đã vì anh mà chống đối lại ba mình . Anh không chịu tìm hiểu, bởi anh lóa mắt vì tiền . Ba mẹ biết được, liệu sống nổi hay không ? Lâu nay, em tôn thờ anh, vì sự mẫu mực, vì tình thương anh đã dành cho tụi em luôn trải đều . Bây giờ anh bỏ tất cả, tham vàng bỏ ngãi . Anh thật tồi tệ . Em xấu hổ vì anh .

Trúc Phương thở dài, cô cầm tay Tuấn, an ủi:

- Đừng khóc như thế Tuấn . Chị không muốn bần tay chị phải đánh người thân yêu của mình đâu . Dù không còn gì nữa, nếu em đồng ý, khi nào rảnh chị sẽ đến phụ bán với em . Chuyện gì cũng phải đến hồi kết thúc . Tiếc rằng mối tình đầu của chị lại không có được cái hậu ở cuối chặng đường . Bây giờ, cũng khuya rồi, chị phải về .

Giang Tuấn mếu máo:

- Chị Phương, nếu chị không tới, mẹ em sẽ buồn lắm đấy . Chị nhớ, thỉnh thoảng đến chơi với mẹ em nha . Mong sao mẹ đừng biết 1 chút gì .

- Chị hứa .

Trúc Phương dắt xe xuống đường . Cô chợt thấy lòng thật nhẹ nhõm .

KHông còn gì phải áy náy day dứt nữa . Cô biết, cô chẳng quên được Nam dễ dàng . Bởi cô vẫn mỗi ngày mỗi nhìn thấy Nam trong sân trường . Nhưng nhất định cô sẽ quên thôi . Còn gì để nhớ nữa đâu .

o O o

Vừa xoay nắm đấm cửa, Trúc Phương đã nhăn mặt . Ánh mắt cô vừa nhìn thấy dáng Mạc Vũ ngồi lặng lẽ bên chậu hoa quỳnh . Trên môi anh điều thuốc cháy đỏ, lập lòe .

- Cuối cùng, cô cũng chịu về rồi à ?

Trúc Phương khoanh tay:

- Anh lấy quyền gì để giám sát tôi chứ ?

Mạc Vũ điềm tĩnh:

- Chẳng có quyền gì cả . Vì chưa bao giờ cô đi khuya như thế, bác Hà gọi cô xuống dưới đàn cho bà nghe, cô không có nhà .Mấy lần như thế, tôi thấy phải ngồi chờ cô để nói cho cô biết . Vậy thôi .

Trúc Phương kêu lên:

- Lạ Chúa, tôi quên mất, hồi tối mẹ tôi cứ đứng miết bên cây đàn suy nghĩ . Tôi hứa sẽ đánh cho bà nghe . Vậy mà quên .

Cô vội vã đi xuống cầu thang .

Mạc Vũ đuổi theo:

- Cô không có ý định đánh đàn vào giờ này chứ ?

- Ngược lại, tôi đang muốn dạo đàn ghê gớm . Ngày trước tôi chơi đàn vào giữa khuya . Thời gian này mới thật sự thích hợp cho những âm thanh bay đi .

Những ngón tay lướt nhẹ trên phím đàn . Từng cung bậc du dương trầm

bồng bay vút vào không trung . Sâu lắng .

Cô chơi đàn thật say sưa, cả bản nhạc như những lời tâm sự ngọt ngào, dịu vợi . Nhắc con người ta hãy sống cho nhau, yêu thương và chung thủy .

Bà Phương Hà nắc lên:

- Con gái à, con đàn hay lắm . Ngày xưa hình như ta ...

Bà đã rời phòng ngủ, theo tiếng đàn lên phòng khách, lặng lẽ nhìn lên bầu trời cao và lắng nghe . Bà buột lời khen rồi chợt ôm đầu, rên rĩ .

Trúc Phương hốt hoảng:

- Mẹ à, mẹ đừng nghĩ ngợi nhiều . Để con lấy thuốc cho mẹ uống .

Mạc Vũ nhanh chân tới bên tủ thuốc, anh tìm lọ thuốc an thần, rót thêm ly nước, trao tận tay Trúc Phương:

- Thuốc đây, cô cho bác uống đi .

Trúc Phương khẽ gật đầu . Cô đỡ bà Phương Hà uống thuốc . Rồi dìu bà về phòng .

Nhìn mẹ nằm thiêm thiếp, cô nghe lòng trào lên những dằn vặt, thương yêu . Mẹ ơi, bằng mọi giá, con muốn mẹ quay về với ký ức gia đình . Con cần có mẹ .

Mạc Vũ vẫn im lặng trên ban công lộng gió .

Trúc Phương dè dặt:

- Cám ơn anh đã mua những đồ trang trí cho lễ Giáng sinh .

Mạc Vũ nhìn cô, ánh mắt anh thật triu mến:

- Tôi cũng là con chiên của Chúa và thành viên tạm thời của gia đình . Tôi làm như thế vì thói quen hàng năm của tôi thôi . Em không cần khách khí .

Trúc Phương tránh ánh mắt anh .

Mạc Vũ lại nói:

- Phải em đi gặp Nam không ?

Chúa ơi, y như hắn là chiếc bóng bám theo cô vậy . Thật ghét .

-Anh hỏi thế là có ý gì ?

Mạc Vũ tỉnh bơ:

- Chỉ là sự suy đoán thôi . Vì em đang muốn ăn thịt Nam . Bây giờ sao rồi ?

- Chẳng sao cả . Và tôi không gặp anh ta .

- Em nói dối .

- Nói dối ?

- Ừ . Tôi chưa thật hiểu tính nết em nhưng cũng biết, em không bao giờ đi đâu quá 10 giờ đêm . Nói em đi sang nhà bạn, tôi cũng không tin được, vì hồi tối Nhật Thủy và Thủy Tiên có ghé nhà định rủ em đi siêu thị . Không có em, 2 cô bé ngồi chơi với mẹ em 1 lát rồi về .

- Anh đừng nói nữa . Cảm rằm như bà già khó nết ấy .

- Thật khó ưa phải không ? Tôi mắc tật không nói thì thôi, mà đã nói phải nói cho bằng hết . Cô đã không thích thì thôi vậy .

Anh lại bật lửa châm thuốc .

Trúc Phương liếc xuống chân anh . Đã quá nhiều đầu thuốc . Anh ta muốn đốt cháy phổi mình hay sao ?

Cô cau mày:

- Anh hút thuốc nhiều thế để làm gì ?
- Tôi không ngủ được, thường phải dùng đến cà phê và thuốc lá . Điều đó có lẽ tốt hơn rượu .

- Không dám tốt hơn đâu . Thuốc lá sẽ làm anh bị viêm phổi, bị lao nữa .

Anh có thể uống 1 viên thuốc an thần .

- Tôi không muốn tất cả đều trở thành thói quen . Con người bị lệ thuộc vào thuốc, sẽ không tự chủ nổi mình . Phương này .

- Anh hỏi gì ? Tôi buồn ngủ rồi đây .

Mạc Vũ thở dài . Ánh mắt anh thoáng buồn:

- Cũng không cần thiết lắm . Thôi, Phương về phòng ngủ đi .

Trúc Phương thoáng xao lòng, cô kéo chiếc ghế nhỏ:

- Tôi đang chờ nghe anh nói đây . Tôi rất ghét kiểu nói lập lờ . Nó ám ảnh tôi, sẽ không cho tôi ngủ được đâu .

Gương mặt Mạc Vũ bừng sáng, anh hơi cười:

- Cô uống cà phê với tôi nhé . Chỉ 1 ly thôi, uống chung đi .

- Anh không sợ Sida hay sao ?

- Sida không lây qua đường ăn uống có gì phải sợ chứ .

Trúc Phương đưa ly cà phê lên miệng, cô chất lưỡi:

- Anh tự pha lấy à ?

- Tôi quen tự lập lâu rồi . Ở bên ấy, khi còn đi học, tôi cũng phải vất vả lắm mới học tiếp được . Nên tôi đã học ở mẹ tôi tất cả những bí quyết nấu nướng . Sau này mẹ tôi mất đi, những chiều thứ bảy, tôi đều tự tay nấu các món ăn cho ba tôi ăn . Chưa khi nào ông chê tôi cả . Có dở lắm không ?

Trúc Phương cười nhẹ:

- Không ngờ anh nhiều tài vật ghê . Cà phê anh pha ngon lắm . Nếu mở nhà hàng chắc anh gom hết khách của thiên hạ mất .

- Lần đầu tiên tôi được 1 người con gái khen đấy . Cô biết lý do tại sao không ?

Trúc Phương ngênh mặt:

- Bởi có bao giờ anh nấu nướng cái gì cho ai ăn đâu . Anh bắt người ta phục vụ mình quen rồi mà . Ai biết anh có tài để khen chứ . Tôi nói đúng không ?

Mạc Vũ thích thú:

- Không ngờ cô thông minh thật .

- Ngày mai anh đã dự định đi chơi đâu chưa ?

- Tôi cũng không quen nhiều người, nên đi đâu cũng ngại . Hơn nữa, ngày lễ, người ta thích đi chơi xa hơn . Còn cô thì sao ?

Trúc Phương cười nhẹ:

- Tôi cũng như anh vậy . Mọi năm mấy đứa tôi hay tổ chức đi picnic ở ngoại ô . Tôi về nhà đi lễ . Rồi đón Giáng sinh ở nhà thờ lớn . Sau đó đi chơi suốt đêm luôn .

Đang nói, cô bỗng buồnhẫnh lại .

Mạc Vũ tế nhị:

- Năm nay cô nên vui hơn mới phải .

- Vui ư ? Sau những cú sốc chí tử!

- Nếu cô thay đổi, bạn bè sẽ nhìn cô bằng ánh mắt khác đi đấy . Cô không sợ phiền à ?

Trúc Phương lắc đầu:

- Tôi đã mời mấy đứa bạn, tối mai đến nhà dự lễ với tôi . Anh có muốn tham gia với tụi tôi không ?

Mạc Vũ nhìn cô:

- Có những tiết mục gì thế ?

- Cũng không cầu kỳ lắm đâu, tôi sẽ tổ chức 1 bữa tiệc vào lúc nửa đêm .

Sau đó là khiêu vũ .

- Cô cũng thích khiêu vũ à ?

- Nếu nói không thích thì sai . Vì không thích thì chẳng ai học nhảy cả . Do cuộc sống bắt ta phải biết hòa hợp, nên tôi cũng ráng theo cho trọn vẹn ấy mà .

- Vậy thì tốt rồi . Tôi sẽ xin được đóng góp với cô .

Trúc Phương do dự:

- Anh lại tính toán quí quái gì trong đầu thế ? Đừng nói về vấn đề tiền bạc với tôi đấy nhé .

- Nếu tôi muốn như thế .

- Thì tôi "cóc thêm" cho anh tham dự đâu . Anh cũng biết tôi có tiền kia mà .

- Thôi được rồi . Tôi hứa không đá động đến điều ấy nữa . Cô đúng là khó tính ghê .

Trúc Phương kênh mặt:

- Khó vậy và còn khó thật khó nữa, để xem anh còn giữ ý định cầu hôn với tôi không .

- Tôi cũng cho cô biết, tôi không từ bỏ ý định của mình bằng mọi giá .

- Anh tự tin quá đấy .

- Tôi chỉ muốn thử sức mình .

- Anh quên mất câu nói ...

- Cô không đáng xách dép cho tôi . Cô không đáng cho tôi lấy làm vợ .

Đúng không . Cô vốn thông minh lắm kia mà . Khi yêu người ta luôn nói điều ngược lại .

Trúc Phương trợn mắt:

- Lạy Chúa! Anh vừa nói gì vậy ?

Mạc Vũ tỉnh bơ:

- Tôi nói khi yêu cả con trai và con gái đều thích nói điều ngược lại .

- Anh yêu tôi ? Có mà điên .

Cô bật cười khanh khách .

- Tôi biết tôi đã nói gì . Và sẽ chịu trách nhiệm lời nói của mình .

Mạc Vũ chột đứng lên, anh đến phía sau lưng cô, đặt tay lên vai cô, anh dịu dàng:

- Trúc Phương, những gì muốn nói, tôi đã nói ra rồi . Em có tin lời tôi không ?

Trúc Phương ngờ ngàng:

- Anh có lối tỏ tình thật lạ . Dù muốn hay không thì tôi cũng đã được anh định đoạt số phận .

- Tôi không muốn áp đặt em đâu . Hạnh phúc, tình yêu có thể đến sau hôn nhân . Nhưng không thể bị kiềm chế . Em phải tách tình cảm của em ra khỏi bóng tối của mặc cảm . Có vậy em mới hiểu được em muốn gì . Tiền bạc vay nợ rồi sẽ trả được hết sòng phẳng nữa . Nhưng tình yêu bị áp đặt 1 cách sai lầm sẽ dẫn đến kết cục đắt giá . Tôi không muốn chúng ta rơi vào vòng quay đó .

Trúc Phương nhếch môi:

- Chúng ta không còn thời gian nữa . Tôi đã thông báo tin này cho bạn bè tôi .

Nghe Trúc Phương nói thế, Mạc Vũ có vẻ ngờ ngàng:

- Em không hối tiếc chứ ?

- Không! Nếu điều ấy mang lại sự yên ổn cho ba mẹ tôi .

1 bông quỳnh từ từ nhú lên từ đài hoa . Hương quỳnh thơm ngát và quyến rũ . Những cánh hoa trắng muốt, lung linh dưới ánh đèn .

Trúc Phương reo lên:

- Hoa quỳnh nở . Ôi thơm quá . Và tuyệt đẹp .

Mạc Vũ cười hiền:

- Hình như cô chưa bao giờ nhìn thấy hoa quỳnh nở đúng không ?

- Mẹ tôi bảo, chỉ những người lớn tuổi mới chiêm ngưỡng loài hoa nở về đêm này . Con gái đừng nên coi .

- Chắc bác quan niệm, hoa quỳnh ví như 1 cô gái trinh nguyên, phải sống kiếp phù du bạc bẽo ?

- Tôi không biết . Vì mẹ tôi không bao giờ giải thích .

Trúc Phương nhắm mắt, cảm giác thanh thần tràn vào tâm hồn cô .

3 năm nay, khóm quỳnh được ngự trị trên ban công này, như 1 khóm hoa trang trí thanh thoát cho con người . Đã bao lần hoa nở, sao cô không biết chứ .

Nhất định từ mai, cô sẽ thức để chiêm ngưỡng hoa . Người ta bảo hoa hồng là chúa tể các loài hoa . Cô không thích hoa hồng vì sắc nó rực rỡ, hương nó ngát quá, nồng quá, đôi khi gây cảm giác khó chịu cho người ta .

Đêm nay, cô hoàn toàn bị chinh phục bởi màu trắng tinh khiết nuốt nà của cánh hoa . Hương thơm dịu ngọt ngào quyến rũ của hoa quỳnh khiến cô ngây ngất bởi cảm giác được bình an .

Đêm đã đi vào chiều sâu của nó . Gió và sương quyện lại vào nhau, tạo nên cái lạnh lạnh của tiết trời mùa đông .

Mạc Vũ nhìn Trúc Phương say đắm, anh nói thật êm:

-Em vào nghỉ đi . Đêm mai sẽ thức được không ? Sương và gió lạnh đấy .

Trúc Phương bối rối . Sự ngang tàng bướng bỉnh đi đâu mất, chỉ còn lại bên khóm quỳnh 1 gương mặt thật ngây thơ, thánh thiện .

Trúc Phương không dám nhìn vào mắt anh . Cô sợ mình sẽ bị thiêu cháy trong đó . Ôi trái tim bé nhỏ của cô, đừng có đập mạnh mẽ như thế mà . Sẽ vỡ tan ngực cô mất thôi .

Nhưng, Chúa ơi! Cô cũng chỉ là loại động vật cao hơn mọi con vật đang tồn tại trên thế gian này . Cô làm sao tránh được sự yếu mềm của tình yêu .

Cô mỉm cười:

- Tôi buồn ngủ rồi . Chúng ta chia tay ở đây nhé . Cảm ơn anh đã cho tôi 1 buổi tối thật dễ chịu .

Mạc Vũ đứng lên:

- Chúc cô 1 giấc mơ đẹp .

Trúc Phương lên giường . Cuộc cãi vã với Nam như tan biến khỏi lòng cô, chẳng chút bận tâm . Lẽ nào, cô không yêu Giang Nam . Chỉ là sự ngộ nhận nhất thời của vị ngọt tình đầu . Và khi đổ vỡ, nó chẳng hề để lại chút day dứt gì .

Ôi! Ta cầu mong được như thế .

Giấc ngủ đến với cô thật muộn màng, nhưng đầy mộng đẹp .

o O o

Mạc Vũ quả thật khéo tay . Buổi sáng 1 mình anh loay hoay trang trí hang đá dưới bàn tay khá tài hoa của anh . Hang đá dành cho Chúa Hải đồng thật đẹp, nó huyền hoặc và lung linh trong nắng . Những ánh đèn màu chớp nháy, thật đẹp . Trúc Phương và bà Phương Hà đi lễ từng sáng sớm . Hà Hương cũng vậy .

Bà Phương Hà rất vui khi được đến nhà thờ . Họ gặp nhiều người quen trong Ca đoàn, chào hỏi . Nhưng bà Hà chỉ cười thôi . Bà chẳng nhận được ai cả .

Bà nói với Trúc Phương:

- Ôi! Sao chúng ta được nhiều người hỏi thăm vậy ? Phải vì con gái mẹ rất xinh đẹp không ?

Trúc Phương cười khúc khích:

- Ôi mẹ của con, mẹ cũng khen con đẹp hay sao ? Họ đều là người quen của chúng ta đấy mẹ .

- Mẹ không hề biết họ là ai . Mẹ nói thật đấy .

- Con hiểu mẹ ạ . Dần dần mẹ sẽ nhớ được thôi mà .

- Quá khứ đối với ta mù mờ quá . Cứ nghĩ về nó là đầu óc ta lại đau kinh khủng . Ta không nhớ được gì ngoài cái điều ta bị chồng ta ném vào đầu 1 vật cứng . Bây giờ ông ta đi đâu rồi . Con nói ta có 1 đứa con gái phải không ? Làm sao để ta nhận ra nó chứ .

Trúc Phương buột cả ruột, cô vỗ về mẹ:

- Mẹ à, chúng ta về nhà đi . Về nhà mẹ sẽ không bị đau đầu nữa . Mẹ đồng ý không ?

Bà Phương Hà nhăn nhó:

- Sáng nay, ta nghe đói bụng quá . Con có tiền không ?

- Mẹ muốn ăn gì, để con dẫn mẹ đi ăn nha ?

- Phải rồi đấy, ta muốn ăn 1 tô phở gà . Phải là phở có những củ hành trộn nước sôi, để vào .

Trúc Phương chở mẹ đến 1 tiệm phở Hà Nội . Nhìn tô phở, bà Phương Hà gật đầu:

- Đúng là phở ở ngoài Bắc đấy .

Bà ăn thật ngon lành . Khiến Trúc Phương mừng rỡ:

- Ngày mai, buổi sáng con lại đưa mẹ tới đây ăn phở nha .

- Ủ! Nhưng tốn kém lắm . Mà ta lại không có tiền . Chắc ta sẽ làm 1 việc gì đấy để được trả lương mỗi ngày .

- Ôi! Mẹ của con . Mẹ đừng lo, con có tiền đủ đãi mẹ mỗi ngày đó .

- Ta cảm ơn con . Con tốt với ta quá .

Trúc Phương vui trước niềm vui của mẹ . Phải chi, sáng nào ba cũng đưa mẹ đi ăn nhĩ . Mẹ sẽ có thiện cảm với ba .

Lát nữa, cô sẽ nói cho ba biết ý nghĩ của mình .

Trúc Phương vui thật sự, cô chỉ muốn được về nhà thật nhanh . Cô đã tha thứ cho ba cô rồi . Và ông đang xúc tiến lại công việc . 1 chiếc xe du lịch đi ngang . Trúc Phương cau mày . Là xe của ba ? Ba đi đâu sớm vậy nhĩ . Và ai đang ngồi chung xe với ba .

Tự nhiên cô muốn mẹ ngồi vào chiếc Nissan của ba . Cô tăng ga cho xe đuổi theo chiếc Nissan . Thật may, đèn đỏ nên xe Nissan đã dừng lại . Đường buổi sáng còn ít xe cộ, cô dễ dàng lướt xe lên .

Vừa định cất tiếng gọi ba, cô chợt tái mặt . Ngồi kế bên tay lái của ba là 1 cô gái còn rất trẻ, được trang điểm khá kỹ . Ba cô đang nói gì đó, và cô gái nhướn người sang hôn nhẹ vào má ông .

Trúc Phương nghe đau nhói trong ngực . Lẽ nào, đây chính là nguyên nhân đẩy ba nhanh chóng rơi vào sự phá sản ?

Trời ơi con phải làm gì bây giờ ? Con không muốn thêm 1 lần ông ấy bị đòi phụ bạc nữa .

Tiếng bà Phương Hà cất lên, bình thản:

- Nè con, cái ông ngồi trong chiếc xe này ta thấy giống ông bác ở trong nhà quá . Phải không cháu ?

Ồn Chúa! Người đã vô tình che giúp con sự thật phũ phàng để mẹ con khỏi thêm ngàn lần đau khổ .

Chiếc Nissan từ từ lăn bánh, nó đã đi sang phía đường bên kia, mà Trúc Phương vẫn bất động trên xe . Ánh mắt cô chứa đầy sự oán trách .

- Ủa! Phương, đi đây đây ?

Trúc Phương nhìn lên . Cô nhận ra Khương đang đi cùng chiều với mình .

Ánh mắt Khương nhìn cô như muốn được san sẻ cùng cô nỗi buồn .

- Phương và mẹ đi lễ . Còn Khương ?

Khương cười hềch miệng:

- Cháu chào bác . Nhìn bác đi với Phương cứ như 2 chị em . Người lạ chắc là lầm . Khương có thói quen sáng nào cũng xách xe chạy lòng vòng vài con đường .

- Để làm gì thế ?

Khương nheo mắt:

- Còn chưa chịu chạy xe đi nữa . Đi đi rồi Khương kể cho nghe .

Trúc Phương cười trừ:

- Phương quên mất đấy . Y như điên vậy . Nè nói đi, tại sao lại rồi hơi và dư xăng như thế ?

- Do thói quen thôi . Buổi sáng không khí trong lành, dễ chịu . Cứ tà tà chạy xe để ngắm nhìn thành phố buổi sáng mai, Khương phát hiện ra nhiều điều lý thú lắm . Đôi khi Khương vừa chạy xe vừa học bài nữa đấy .

Phương cong môi:

- Dóc vừa thôi cha . Làm như siêng học lắm vậy . 1 tháng tới 2 lần vác gậy đi chặn ngõng . Còn khoe .

Khương nghiêm trang:

- Khương thề, nếu nói dóc với Phương, đêm Giáng sinh Khương sẽ không nhận được bất cứ lời chúc mừng nào .

- Thề cá trê chui ống ấy . Đùa anh chút thôi, Phương tới nhà rồi . Tối nay anh đến nhà Phương nha .

- Nhất định phải quây công chúa 1 phen thôi . Cơ hội ngàn năm 1 thừa mà .

Trúc Phương cũng cười:

- Cho là vậy đi . Phương sẽ chờ mọi sự may mắn và tốt lành ở nơi bạn bè mang đến cho Phương . Chào nha .

Hà Hương kêu lên:

- Chị Phương, đi lễ gì đến giờ mới về . Chị quên phải cho bà ăn đúng giờ

giắc hay sao ?

Trúc Phương cười vui:

- Chị không quên đâu nhỏ ơi .

- Món bún thịt nướng em làm, chắc bay mất hết mùi thơm rồi . Chị có thích món này không ?

- Ai da! Bún thịt nướng à ? Sao em không báo trước ?

- Em muốn dành cho chị 1 bất ngờ đấy thôi . Bây giờ thì chị cất xe ngay đi, em vô phòng ăn chuẩn bị . Nhớ kêu luôn anh Vũ dùm em .

Trúc Phương xua tay:

- Em dọn cho mình anh Vũ ăn được rồi . Lúc tan lễ, mẹ chị đề nghị được ăn phở . Chị đã đưa mẹ đi . Bây giờ bụng còn no ngang, không còn chỗ nào chứa đâu em .

Hà Hương dậm chân:

- Ôi! Sao lại như thế được . Chả lẽ em lại xui xẻo như vậy . Làm ra mà không ai ăn cả . Còn gì chán bằng . Sáng sớm mời ông chủ ăn, ông chủ đã từ chối sau khi nghe 1 cú điện thoại . Bây giờ đến chị . Chán ghê nơi .

Mặt Trúc Phương thoáng nhăn lại, khi nghe Hà Hương nhắc tới ba mình .

- Chị Trúc Phương, cho em xin lỗi, em chỉ muốn được lo lắng cho gia đình chị . Em không có ý kể công đâu . Chị làm sao thế ?

Trúc Phương cười gượng:

- Em rõ khéo tưởng tượng . Chị vẫn bình thường đấy thôi . Cũng không giận gì em đâu . Em dọn cho anh Vũ ăn đi, cũng trễ rồi đấy . Còn bao nhiêu em mời ông Năm và dì Bảy ăn giúp . Nghe chị nói không hả .

Hà Hương gật đầu . Cô bé lặng lẽ đi xuống bếp .

Trúc Phương lên phòng, từ đây cho đến khi nghe tiếng xe ông Trường An, cô đóng cửa ở lì trong phòng . Cô dằn lòng đừng nghĩ ngợi, như sao khó quá . Cả giọng ca của Phương Thanh, thần tượng của 3 đứa con gái bọn cô, cũng chẳng làm cô nguôi ngoai . Ôi! Mong sao, người con gái ấy chỉ là 1 giấc mơ ảo tưởng của cô thì tốt biết bao .

Cô biết ba đã về . Sự nôn nao muốn tìm câu trả lời chính xác nhất từ ba đã khiến cô suýt đắm vào Mạc Vũ .

Cô bối rối:

- Tôi xin lỗi .

Mạc Vũ nhìn cô dăm dăm:

- Em đang có tâm sự hả Phương ?

Cô chối biến:

- Tâm sự gì đâu ? Mà sao anh hỏi tôi câu ấy ?

- À! Tại ba em vừa về tới là em vội vã đi xuống . Không phải em muốn gặp ba em là gì ?

Ôi! Sao lúc nào anh ta cũng đoán được tất cả những ý nghĩ của cô như thế

chứ ?

Mạc Vũ hạ giọng:

- Đừng giấu tôi . Phải em đã nhìn thấy ba mình ở đâu đó .

Trúc Phương hăm hè:

- Nghĩa là anh cũng biết chuyện ba tôi có người đàn bà khác ?

- Phải gọi là 1 cô gái khác thì đúng hơn . Tôi thật ngỡ ngàng khi em không biết cô gái ấy là ai ? Em vô tình với công việc làm ăn của ba em thế ư ?

- Không phải tôi vô tình . Mà do ba tôi không muốn tôi bận tâm đến thương trường . Chắc vì đề nghị của ba mình, tôi đã phạm sai lầm . Anh nói cho tôi biết đi, cô gái ấy là ai thế ?

- Cô ta là thư ký riêng của ba em . Cháu gọi ông Thiện bằng cậu .

- Là thư ký ? Họ có âm mưu gì đây mà ông Thiện dùng cháu mình tiếp cận ba tôi ? Lẽ nào tất cả những thất thoát đều từ những con người này ?

Trúc Phương có vẻ rất xúc động .

Mạc Vũ từ tốn:

- Em đừng cuống lên như thế . Tôi đã từng gặp cô ta hôm gọi ba em về . Ba em đã hứa chấm dứt mối quan hệ này, tôi mới đồng ý thanh toán nợ dùm ông . Em gặp họ lúc nào ?

Trúc Phương bặm môi:

- Cách đây khoảng vài tiếng, khi tôi chở mẹ tôi đi ăn sáng . Mẹ tôi cũng nhận ra ông nữa, nhưng là sự nhận biết dửng dưng . Tôi nghĩ giá tôi được như mẹ chắc nỗi đau trong tôi không có gì cả .

- Lẽ nào ông lại cư xử với tôi như thế ?

Trúc Phương đẩy Mạc Vũ qua 1 bên:

- Tôi phải hỏi ông . Và bắt ông phải trả lời .

Mạc Vũ kéo tay cô thật mạnh:

- Chẳng cần phải nóng nảy như thế đâu . Tôi sẽ giúp em mà .

Trúc Phương bồng gục đầu lên vai Mạc Vũ . Nước mắt cô chảy ra, ướt áo anh, cô tức tưởi:

- Tôi khổ lắm . Và nhục nữa . Nếu bạn bè tôi mà nhìn thấy ba tôi cặp bồ với 1 con bé chỉ bằng tuổi con gái mình, họ sẽ cười vào mặt tôi . Làm sao tôi đủ sức chịu đựng .

Mạc Vũ ân cần:

- Nếu nước mắt khả dĩ gột rửa được tất cả mọi nỗi buồn em đang mang . Thì em cứ khóc đi, rồi tôi sẽ đưa khăn cho em lau nước mắt . Đời tôi, tôi không hề biết sợ ai cả . Vậy mà tôi rất sợ khi nhìn phụ nữ khóc . Những giọt nước mắt của họ khiến tôi thấy mình có lỗi .

Trúc Phương bệu bạo:

- Tại sao ông trời lại bắt tôi phải 1 mình gánh chịu 1 lúc bao nỗi buồn khổ như thế . Tình yêu bị dối lừa, bị biến thành 1 vụ buôn bán đặc lợi . Mẹ bị

mất trí nhớ, sống cạnh chồng con mà chẳng hề có chút khái niệm vấn vương . Cuối cùng là sự phũ phàng kinh khủng nhất từ ba tôi, ông ấy có bồ nhí từ khi nào ?

- Phương à! Bình tĩnh lại đi . Chuyện gì rồi cũng có giải thoát cả . Tôi không muốn em buồn .

- Tại sao anh lại tốt với chúng tôi như vậy ? Trong khi tôi luôn tìm cách gây sự với anh .

- Thì tôi cũng thua gì em chứ . Tôi đã từng chọc cho em đến nổi sùng lên đó thôi . Bây giờ thì chúng ta nên hòa thuận lại, để cùng nhau gỡ rối cho ba . Được không ?

- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi . Và nhớ dùng từ cho chính xác, là ba của Phương, chứ không phải ba của chúng ta! Anh hiểu không ?

Mạc Vũ cười nhỏ:

- Được rồi . Tôi tốt với em, vì tôi yên em . Em là 1 nửa cuộc đời tôi đang đi tìm . Bây giờ tôi đã tìm được rồi . Tôi sẽ không dễ dàng thả cho em được tự do đâu .

Anh kéo cô vào hành lang có khóm quỳnh đang tỏa hương ngan ngát .

Trúc Phương la nhỏ:

- Anh làm gì vậy chứ ? Bỏ tay tôi ra đi, tôi phải gặp ba tôi .

Mạc Vũ cúi xuống, mắt anh thật nồng nàn . Trúc Phương như chìm lỉm trong ánh mắt hun hút tình yêu của anh .

- Ấy da!

Bờ môi anh vừa đậu xuống môi Trúc Phương chưa kịp nếm vị ngọt tình nồng, đã phải buông lời vòng tay, vì câu nói của Hà Hương .

Hà Hương bối rối, lấy tay che mắt:

- Tôi chưa hề nhìn thấy gì đâu . Cuối cùng thì trái tim nhân hậu của cô chủ nhỏ đã chịu mở ra, đón tình yêu của người cô chủ ghét nhất rồi ư . Sao mà vui quá .

Trúc Phương ngượng chín người . Con nhỏ Hà Hương này thật đáng tội chết . Nó tự dưng phá vỡ giây phút diệu kỳ của thần ái tình . Rồi cô sẽ điếc tai về những câu hỏi của nó mất . Chúa ơi .

Cố gắng giữ vẻ nghiêm khắc của 1 cô chủ nhỏ, Trúc Phương hừ trong giọng:

- Cái gì mà nheo nhéo thế . Buồn thì hãy khóc lên đi . Nước mắt sẽ giúp ranh con hết buồn đây .

Hà Hương dẫu môi:

- Có mà buồn hơn ấy . Chị Phương này, ngày mai viết thiệp nha .

- Thiệp gì ?

- Chúa ơi, thiệp cưới chứ thiệp gì nữa . Chị không thấy thời hạn anh Vũ ở lại Việt Nam sắp hết hay sao .

Trúc Phương nạt đùa:

- Con ranh, coi chừng ta bẻ hết răng bây giờ .
- Xí, chị thật chỉ giỏi la em thôi . Chị đang yêu đến cháy lòng, làm sao đủ sức bẻ răng em khi đó là sự thật . Ủa ông Vũ biến đâu rồi kia .
- Khỉ ạ, mi định giở trò gì nữa hả ?
- Oan cho em mà chị Phương . Ông chủ nhờ em đi gọi anh Vũ . Nên em mới phạm tội . Nói thật chứ, lúc nãy mà em có máy ảnh là em chắc chắn có 1 kiểu hình tuyệt vời rồi .
- Thôi thôi, đừng nói nữa . Ông chủ gọi Mạc Vũ về chuyện gì vậy ?
- Phải gọi là anh Vũ chứ . Chị thật chán bỏ đời . Ông Vũ yêu chị kinh khủng mà chị cứ kiếm chuyện với ông Vũ hoài . Em thấy buồn cười quá .
- Con khỉ nhiều chuyện . Việc hỏi không nói câu không hỏi thì cứ toang toác . Rõ chán .

Trúc Phương chạy vội xuống thang lầu . Đằng sau Hà Hương ôm bụng cười khoái trá . Lạy Chúa, sao tình yêu lại cứ phải ôm nhau và hôn nhỉ ?

Nụ hôn ấy nó thế nào ? Chỉ là 2 bờ môi thôi, có gì khác đâu . Mà khi họ hôn nhau họ cứ thì thầm . "Môi em ngọt quá, thơm quá" phải không nhỉ ? Chị Phương có xài nước hoa bao giờ đâu . Kẹo singum, chị ấy càng ghét tẻ nữa . Vậy thì ngọt với ngào từ đâu chứ . Hà Hương ngẩn ngơ suy nghĩ . Và tự nhiên cô bé đặt ngón tay lên môi mình, cười toe toét .

Trúc Phương xuống tới phòng khách, đã thấy Mạc Vũ ngồi đó với ba cô rồi . Ông Trường An kêu lên:

- Con làm sao mà thờ ơ thế . Ngồi xuống đây và kể cho ba nghe, đêm nay con định tổ chức lễ Giáng sinh ra sao ?

Trúc Phương ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ông An, bên cạnh Mạc Vũ . Cô ơ hờ:

- Ba cũng còn quan tâm đến Giáng sinh à ?
- Ôi! Ba là con của Chúa, ba không nhớ ngày đức Chúa thiêng liêng cao cả của chúng ta hạ giới xuống trần, để chấn dất muôn dân hướng về đạo giáo, ba làm sao dám nhìn ai nữa . Con mời bạn bè chứ ?

- Dạ!

- Còn tiệc tùng ? Con đã chuẩn bị chưa, có cần ba giúp điều gì không ?

Trúc Phương chậm rãi lắc đầu . Cô nhìn xoáy vào khuôn mặt quá đầy đủ sự sung túc của ba . 1 cảm giác bất mãn dâng lên .

Cô thông thả:

- Hồi sáng, ba đi đâu sớm vậy ?
- Công ty có trục trặc nhỏ về những chiếc xe bán ra, mà chưa thu hồi hết tiền nên ba phải tới công ty sớm .
- Vậy sao, con nghĩ người có đạo như chúng ta, hôm nay dù bán buôn lời bạc triệu cũng chẳng ai làm việc . Ba ở ngoại lệ không sợ mắc tội với Chúa linh thiêng à ?

Ông Trường An cười cười:

- Bây giờ công việc buôn bán phải được ứng xử nhanh nhạy . Chúng ta đâu được phép nghỉ ngơi, khi có khách mua hàng .

- Nếu công ty ba đóng cửa thì sao ?

- Con gái à, sao lại hỏi những điều rắc rối như vậy ?

Trúc Phương lạnh lùng:

- Thế, cô gái xinh xắn, đúng mô-đen ngồi chung xe với ba là ai thế ? Khách hàng của ba hả ?

Nét mặt ông An thoáng đổi sắc .

Mạc Vũ dẫm lên chân Trúc Phương ra hiệu như cô cứ lờ đi . Giận quá, anh thò tay xuống, nhéo vào đùi cô 1 cái .

Trúc Phương xuýt xoa:

- Ấy da! Đau quá à . Anh không cần phải ra hiệu cho tôi kiểu này đâu . Bầm tím da thịt tôi là anh ăn đòn đấy .

- Phương à, em muốn hỏi ba chuyện gì mà úp mở mãi thế . Cô gái ấy chỉ là nhân viên dưới quyền ba em thôi mà .

Ông An cũng nói:

- Mạc Vũ nói đúng đấy . Kiều Ly là nhân viên của ba . Vì ba già rồi, nhiều dịch vụ phải giao thiệp với khách ngoại kiều, nên ba cần cô ta giúp đỡ đấy .

- Ba cũng biết mình già rồi à ? Ba không qua mặt được con đâu . Kiều Ly, tên cô ta thật đẹp đấy chứ . Tiếc rằng 1 đóa hoa đẹp như thế lại cắm nhầm chiếc lục bình rạn nứt, nước không đựng được, làm sao bảo vệ được cho hoa mãi tươi tốt .

- Con muốn ám chỉ điều gì vậy Phương ?

Trúc Phương gằn giọng:

- Con nói lời đầu tiên và cuối cùng . Mẹ con còn tồn tại, dù tật nguyên diên đại, vẫn là người đã sinh con ra . Con không cho phép bất cứ ai được lợi dụng sự mất trí nhớ của bà, để làm điều đồi bại . Ba còn để con nhìn thấy cô gái ấy 1 lần nữa bên cạnh ba, con sẽ phá nát căn nhà này, xem ba còn gì để cho quỷ sứ đeo bám .

Mạc Vũ hơi bất ngờ . Anh không tưởng được, khi giận, Trúc Phương ngoa ngoắt và dữ dằn như thế .

Trúc Phương giận dữ bỏ ra ngoài . Cô đi tìm mẹ . Nhìn mẹ đang vô tư gọt những củ khoai, những ngón tay trắng nõn của mẹ thấm màu nâu của củ dền . Mẹ ơi, sao lại có thể vô tư như thế mãi, trước sự phản bội của chồng mình .

o O o

- Công chúa! Công chúa đâu rồi, không mau ra nhận thánh chỉ .

Tiếng Nhật Thủy lạnh lớt .

Thủy Tiên cũng lét chết:

- Ấy da! Đồ công vật sao manạng thế . Hà Hương ơi, mau phụ 1 tay đi .

Hà Hương lật đật chạy ra . Cô liến lấu:

- Hạ thần kính bái thánh thượng vạn tuế vạn tuế ạ .

Nhật Thủy cười nghiêng ngả:

- Công chúa của nhà ngươi đâu ?

- Dạ thưa! Nô tì không biết ạ . Chắc công chúa còn đang ngon giấc . Xin các tì tì đưa xe đây nô tì dắt vô ạ .

Nhật Thủy trợn mắt:

- Ngủ ? Giờ này còn ngủ nữa . Công chúa nhà ngươi thật đáng ghét . Mời chị em ta đến, mà không chịu nghinh tiếp . Về quách đi Tiên .

Trúc Phương từ sau bụi dinh lảng bước ra:

- Mấy con khỉ ranh . Bày đặt học thói cung tần, xồn mắt quá .

- Chu choa, bữa nay công chúa đẹp kinh khủng luôn . Chúa ơi, xin người hãy phù hộ cho các con chiên của người nếu không họ sẽ bị công chúa mê hoặc phân linh hồn mất .

Thủy Tiên hét lên, suýt đánh rơi luôn cả hộp bánh kem .

Trúc Phương cười ngặt nghẽo:

- Thích diễn tuồng thì để hôm nào tao giới thiệu cho vô đoàn sơn lâm mãi võ . Ê Tiên, mày đúng là bọn tốt của tao . 1 chiếc bánh kem tuyệt vời .

- Chứ sao ? Tao đã bỏ công lòng sức thì mọi kiểu bánh lọc kỹ càng . Chẳng gì đêm nay thượng đế anh linh cho Chúa hài đồng xuống nhân gian để chặn dất trăm họ cùng hướng về đạo chúa . Người còn đặc ân cho rót thêm xuống dưới cánh đồng dân dã, 1 cô công chúa xinh đẹp như hăng nga . Tao phải chúc mừng Giáng sinh vui vẻ, và sinh nhật của nhà ngươi đây ắp niềm vui .

Trúc Phương xúc động:

- Cám ơn 2 đứa mày . Tao không hề chuẩn bị gì cho đêm sinh nhật của tao đâu .

- Không cần phải rườm rà đúng không . Tụi ông Long sẽ tới nữa đây . Và nhất định đêm nay mày trở thành công chúa xinh đẹp, hạnh phúc nhất .

Thủy Tiên cắc cớ:

- Nhưng, nhớ giới thiệu hoàng tử của lòng mày nha .

- Chuyện gì đến khắc nó đến thôi mà . Tụi mày đừng om sòm lên như thế .

Nhật Thủy trầm trồ:

- Mày có cây thông tuyệt vời thật . Ước gì bọn mình bé tí lại, để ông già Noel đi chia quà nhỉ . Tượng Chúa hài đồng đẹp quá . Mày khiến tụi tao ghen lên được .

Trúc Phương bình thản:

- Tao không làm được gì cả . Mọi thứ đều do Mạc Vũ lo liệu .

Nhật Thủy tinh quái:

- Mày làm tao mừng hựt .

- Mừng hựt cái gì ?

- Thì tình yêu với anh chàng Việt kiều ấy . Mà biết không, mấy đêm liền tao cứ mơ được đi với anh ta, lang thang trong rừng thông và bay cả trên mây nữa .

Trúc Phương tưởng thật:

- Thiệt hả . Vậy thì khi tan lễ, tao sẽ tạo điều kiện để mày được đi chung với Vũ .

Nhật Thủy tỉnh bơ:

- Đi chung với anh ta cùng 1 con đường quốc lộ phải không ? Tao sợ mưa bắt tử lắm . Mưa đầu nguồn sẽ mạnh lắm . Tao sẽ bị gió mưa cuốn đi . Với lại, tao nghĩ, anh ta hình như đã có người trong mộng .

Trúc Phương tảng lờ:

- Tụi mình đợi mọi người đến rồi cùng đi lễ chứ ?

Thủy Tiên ngân nga:

- Phương nè, hồi trưa tao đọc được 1 bài thơ tỏ tình của 1 tên con trai nào đó . Bài thơ được kẹp giữa cuốn sách ngữ văn mày cho tao mượn . Nên tao cũng muốn đủ mặt văn võ bá quan, truy tìm thủ phạm .

Trúc Phương tò mò:

- Thơ tình à ? Mày đừng vu oan giá họa . Tao để cuốn sách trong cặp, mang đi cho mày mượn . Làm sao có ai bỏ thơ vào được .

Nhật Thủy cũng hào hứng:

- Có ngon mày đọc thử văn thơ cho tao duyệt xem nào . Biết đâu nghe thơ tao sẽ chỉ được tung tích thủ phạm .

- Vậy thì nghe đây "công chúa bướng bỉnh".

Trời không ánh sáng hoa nào nở .

Dạ vắng yêu thương cánh những sầu .

Đời thiếu mẹ hiền không phụ nữ

Anh hùng, thi sĩ hỏi còn đâu .

Em đi trong chiều ta nghiêng nắng

Mắt u buồn hoang vắng hình ai

Tình đã gọi tình nồng môi thắm .

Nụ hôn đầu của 2 trái tim yêu

Nhớ gneh em chiều hè êm ả .

Tay trong tay ta dệt mộng đời .

- Lạ Chúa! 1 bài thơ vừa hùng vừa mộng . Ai trong lớp mình có tài như thế chứ .

Trúc Phương cũng ngẩn ngơ:

- Tao không thể tưởng tượng đây . Con khi lí lắc mày đoán được tác giả không ?

Nhật Thủy cong môi:

- Mày là ngôi sao sáng để mấy tên đàn ông bu theo đằng sau . Có trời biết

tên nào si mày nhất .

Thủy Tiên chột thờ dài:

- Giáng sinh năm nay, e buồn hơn mọi năm hả Phương ?

Trúc Phương đề phòng:

- Mày lại muốn gì ?

- Tao bỗng nhớ đến thầy Nam . Xin lỗi nha . Sự thật luôn tàn nhẫn . Nhưng mày sắp yên ổn dưới bóng mát 1 cây cổ thụ, lo gì giông bão . Phương này, tao không tin mày và ông Nam chia tay lặng lẽ thế .

- Theo mày tao phải khóc lóc, kêu trời lên hay sao ?

- Ý tao muốn nói, mày là con gái, để ông Nam làm bĩ mặt như vậy làm sao cam tâm .

Trúc Phương cười buồn:

- Tao chỉ nói vắn tắt 1 lần cuối cùng . Hãy nhớ đừng bao giờ hỏi tao thêm lần nữa . Tao muốn bình yên với bên bờ hạnh phúc mà số phận đã cắt đặt cho tao . Hứa không .

- Ủ! Nhưng mày cũng không được buồn cơ .

- Tao quên Nam rồi . Tao đã mắng Nam 1 trận . Tao biết tao nói quá nặng lời . Nhưng lúc ấy sự căm phẫn đang bốc cháy tim tao . Và Nam đã chấp nhận sự phản bội của ông ấy .

- Thật ư ?

- Tao nói dối tụi mày làm gì . Còn có cả Giang Tuấn nghe nữa . Tội nghiệp thằng nhỏ khóc quá trời .

Mạc Vũ từ trong nhà đi ra:

- Chào mấy cô bé . Vào nhà đi nào .

Nhật Thủy nhấp nháy:

- Nhìn anh giống hệt 1 diễn viên điện ảnh .

- Tiếc rằng nghề của tôi là kinh doanh . Nếu biết sớm mình có người khen như cô . Tôi đã thử xuất hiện trước màn ảnh nhỏ .

Mọi người cười vui vẻ và kéo nhau vào căn phòng vẫn dùng làm nơi đãi tiệc .

Trúc Phương ngớ ngàng . Giữa chiếc bàn tròn phủ chiếc khăn màu xanh da trời là ổ bánh sinh nhật 3 tầng, có cắm những cây nến màu đỏ . 1 lọ hoa hồng nhung đỏ thắm có rất nhiều bông . Chính giữa là 1 đóa hoa quỳnh màu trắng . Lọ hoa được đặt trân trọng bên chiếc bánh sinh nhật .

Trúc Phương nhìn Mạc Vũ . Anh vui vẻ kéo tay cô:

- Giáng sinh sẽ vào lúc nửa đêm . Bây giờ chúng ta hãy vui với tiệc sinh nhật của em .

- Khoan đã công chúa ơi .

Khương rồn rảng kêu lên .

Long thì trịnh trọng:

- Chúc công chúa 1 sinh nhật vui vẻ .

Trúc Phương cuống lên . Cô không ngờ mọi người đều nhớ ngày sinh của cô .

Cô đã cố tình quên mà không được .

Khương nhìn 2 nhỏ bạn, kêu lên:

- 2 bà đúng là quái đản . Hẹn người ta 5 lần 10 lượt, cuối cùng lại bỏ đi trước . Ta cho nợ 1 ly rượu phạt .

Long kéo tay cô gái đi cùng anh:

- Trúc Phương, đây là Thanh Hằng, gần nhà Long đấy . Phương quen không ?

Trúc Phương sững sờ .

Thanh Hằng! Là người con gái của Nam đấy ư ? Cô ta đẹp quá . Nhưng tại sao cô ta lại đến đây chứ ? Nam muốn giở trò gì với cô nữa à .

Còn đang suy nghĩ, Trúc Phương đã thấy nụ cười rất đẹp của Thanh Hằng:

- Trúc Phương, xin lỗi đã đường đột làm khách không mời . Và hân hạnh được làm quen với bạn .

Trúc Phương cười gượng:

- Rất vui, khi có thêm 1 người bạn .

Thủy Tiên cau có:

- Thêm bạn hay thêm nỗi buồn . Này chị, hãy nói thật ra đi, tại sao chị lại đến đây ? Tôi dám nói Long không rủ chị đâu .

Thanh Hằng điềm tĩnh:

- Tôi đến theo sự năn nỉ của anh Nam . Anh ấy nhờ tôi chuyển đến Trúc Phương 1 món quà .

Thanh Hằng đưa chiếc hộp được gói thật xinh vào tay Phương .

Thủy Tiên lại bô bô:

- Trúc Phương, khai quà trước khi thổi nến đi .

Trúc Phương nói nhỏ:

- Chờ ta thắp nến đã .

- Nè, phải có đôi có cặp nghe chưa công chúa . Thắp nến 1 mình ở tuổi 20, không tốt đâu .

- Phương à, Long sẽ cùng Phương thắp sáng những niềm tin nha .

Nhật Thủy kéo tay Long:

- Ông vô duyên vừa thôi . Phần đặc biệt này dành cho anh Vũ là đúng nhất đấy . Anh nghĩ sao anh Vũ ?

Mạc Vũ thản nhiên:

- Được như thế, tôi cũng rất vui . Tôi sẽ có thêm 1 kỷ niệm đẹp khi trở về Cali .

Trúc Phương hoàn toàn bị động trước ánh mắt quyến rũ của anh .

Những ngọn nến lung linh kỳ ảo .

Thanh Xuân chợt kêu lên trong sự kinh ngạc của mọi người:

- Trúc Phương, cuối cùng thì tao vẫn cứ là người đến đích sau mày . Chúc mày và Mạc Vũ hạnh phúc .

- Lời chúc có sớm quá không ?

- Rất đúng lúc đó, các bạn ạ .

- Vậy thì công chúa ơi, người đã tìm cho mình được vị hoàng tử của phần đời bỏ ngỏ . Nào, hãy bóc ra đi, hộp quà mừng sinh nhật của mối tình đầu tiên .

Chiếc hộp được bóc ra, để lộ 1 bức thư và 1 gói nhỏ được cột kỹ lưỡng .

- Tiền!

- Sao nhiều thế .

- Chả lẽ ông Nam gửi tiền mừng đám cưới nhỏ Phương .

Trúc Phương cầm lá thư lên . Những dòng chữ của Nam nghiêng trên trang giấy trắng:

"Trúc Phương!

Đêm nay là sinh nhật của em . Anh vẫn nhớ và sẽ nguyện cầu cho em được vui vẻ .

Anh gửi trả lại em số tiền anh đã nhận của ba em hôm nào . Em đã nói đúng . Tình yêu không thể đổi gian, càng không thể là 1 món hàng để đổi chác bán buôn . Tình yêu là vô giá, nếu ta thật sự tìm được 1 nửa cuộc đời mình . Anh xin lỗi đã không thể là người tình như chúng ta vẫn tưởng . Chúc em và Mạc Vũ hạnh phúc . Con gái luôn nói lời ngược lại đây em . Ghét của nào trời trao của đó mà . Vui lên nha Phương . Anh cũng đã tìm được đúng tình yêu của mình .

Giang Nam"

Thanh Hằng rặng rỡ:

- Phương đừng suy nghĩ gì . Giang Nam không lừa dối ai để kiếm tiền trả bạn đâu . Tôi giúp anh ấy được thanh thản đây .

Trúc Phương xúc động:

- Xin được chia vui cùng chị .

Mọi người đồng hát vang bài ca mừng sinh nhật . 1 lần nữa Trúc Phương lại chụm đầu bên Mạc Vũ thổi nến .

Vừa ngẩng đầu lên, cô lại nhận thêm 1 bất ngờ nữa .

Bà Phương Hà sang trọng trong bộ áo dài gấm màu xanh đen dát kim tuyến . Những giọt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt của bà .

Trúc Phương kêu to:

- Mẹ!

Bà Phương Hà ôm chầm lấy con gái:

- Trúc Phương con gái của ẹm .

Mạc Vũ nhìn bà, anh muốn kiểm tra sự chính xác tuyệt vời này . Nhưng

chưa biết mở lời ra sao, bà Hà đã ngoắc anh:

- Lại đây Mạc Vũ .
- Ôi! Bác! Bác đã nhận ra cháu rồi ư ?
- Bác ơi! Còn cháu nữa nè .

Thủy và Tiên xôn xao .

Bà Phương Hà xúc động:

- Bác vừa kịp nhớ ra thôi, khi nhìn Trúc Phương thối nển, bên cạnh cháu .
Chiếc áo đầm màu hồng này bác mua tặng con bé . Mạc Vũ, từ bây giờ, bác trao Trúc Phương cho con đó . Ráng mà giữ nó nghe không con .

- Mẹ này, kỳ quá à .
- Kỳ gì nào . Coi như đây là lễ đính hôn đi .
- Đúng đấy con gái . Nhà ta lại trở về mái ấm ngày xưa, hạnh phúc trong tiếng cười . Ba mẹ tặng con món quà nhỏ đây nè . Chúc con 1 sinh nhật thật vui .

Ông Trường An đeo vào tay con gái chiếc vòng gia bảo cần hột xoàn của bà Phương Hà .

Trúc Phương òa khóc:

- Ôi! Con sung sướng quá .
- Thôi nào con gái, ai lại khóc trong ngày vui chứ . Cười lên cho bạn bè cùng vui . Ba mẹ nhường phần liên hoan cho các con đó .
- Mẹ ơi, lại trốn con à ?

Trúc Phương mè nheo .

- Không đâu con gái . Ba đưa mẹ đi lễ . Để còn về trông nhà cho con nữa .
- Ôi! Tuyệt quá . Con chúc ba mẹ vui thật vui nha .

Tất cả đều cười nói nhộn nhạo . Tiếng nhạc, tiếng cãi cọ lẫn nhau cứ vang lên, tạo thành 1 âm thanh không ... dễ quên .

Lừa lúc mọi người không để ý, Mạc Vũ kéo tay Trúc Phương ra ngoài .

Cả 2 rón rén đi lên lầu . Trúc Phương đến ngồi bên khóm quỳnh .

- Em lại muốn chờ hoa nở à ?
 - Bây giờ còn sớm phải không ? Đành ngắm hoa hôm qua vậy .
- Mạc Vũ ôm cô trong vòng tay nồng ấm .
- Bây giờ còn căng co với anh nữa không cô bé ?
 - Sao không ? Nói cho anh biết để buồn 5 phút nha, anh mà cười em sẽ phải khô hơi rất hòng đấy .
 - Vì những cuộc cãi cọ phải không ?
 - Anh thông minh đấy .

Mạc Vũ tỉnh quái:

- Anh đã tìm ra môn bảo vật để khóa lấp sự nanh nọc của em đấy .
- Hứ! Còn lâu .
- Không tin hả ?

- Không .

- Để chứng minh cho em thấy rằng 1 cộng với 1 sẽ là 2 nha .
Trúc Phương ngậy thơ ngược nhìn anh .
Chúa ơi! Chết con rồi . Mắt của anh sao khiến trái tim em run rẩy thế này .
Mạc Vũ ghi cô trong cánh tay mình . Anh nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi cô .
Trúc Phương rung mình, trong 1 thoáng, trong cô như có luồng điện cao áp từ anh làm cho tê liệt hết .

- Ý trời!

Mạc Vũ giờ tay ra dọa Hà Hương .

- Em đâu muốn cứ phải chứng kiến cảnh 2 người yêu nhau chứ . Tại mọi người đang đi kiếm chủ nhân um sùm lên đây .
Mạc Vũ rời Trúc Phương . Cô xấu hổ muốn chết được .
Nhỏ Hà Hương này đúng là phải đánh đòn thôi .
Mạc Vũ nhún vai:

- Nhóc à, đi xuống dưới đi, chỗ này chưa thể dành cho em đâu .

- Nhưng ...

- Làm ơn đi mà . Môi chị em ngọt kinh khủng, em thật không biết sao .
Hà Hương lè lưỡi:

- Lạy Chúa, môi mà ngọt, anh đúng là điên .
Cô bé cười khanh khách và bỏ chạy xuống nhà .
Trúc Phương phụng phịu:

- Nghỉ chơi anh ra .

- Sao vậy ?

- Vì ... em quên chưa đưa anh đi bác sĩ .
Mạc Vũ trợn mắt:

- Em lại đùa nữa rồi . Cho anh hôn 1 cái nữa đi .

- Còn khuya . Và em không đùa đâu . Trước khi đính hôn, anh phải đi thử máu .

- Để ngăn ngừa hậu họa phải không ?

- Thông minh đấy .

- Anh tuân chỉ công chúa . Nhưng nè, HIV không lây qua đường ăn uống .
Em quên rồi sao ?
Lại tiếp những nụ hôn nồng say chất ngất . Trúc Phương bỗng hiểu rằng:
Mạc Vũ chính là tình yêu của cô .
Cô thì thầm:

- Anh coi kìa! Hoa quỳnh nở .

- Đẹp quá, và bất ngờ nữa .

- Nó chúc mừng tình yêu của chúng mình đó .
Trúc Phương vuốt nhẹ những cánh hoa đang từ từ hé nở . Hương hoa tỏa ra thơm ngát cả bầu trời . 1 hồi chuông thánh thót vang lên .

Trúc Phương reo lên:

- Anh ơi, chúng ta hãy **đón** mừng Giáng sinh đi anh .

Họ ôm nhau đi trong hương thơm của hoa quỳnh . Đêm Giáng sinh thật tuyệt vời làm sao .

Hết

Nguồn: Vietlove

Người đăng: Thành viên VNTQ. Net

Thời gian: 15/01/2008 12:03:31 SA